

BROJ 108

CENA 150 DIN.

NINĐA

NINĐA I RATNICI SMRTI

3.5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD

Derek Finegan

NINĀ I RATNICI SMRTI

Derek Finegan
NINĐA I RATNICI SMRTI

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1992. DEN PRESS

NINĐA 107 — APRIL 1992. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60311-623-16-257310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

NINĐA I RATNICI SMRTI

Zvečarka se umiri. Omanji gušter polako je promolio glavu iz sigurnog skrovišta pod ovećim kamenom. Njegove sitne oči uplašeno su kolutale levo-desno. Kao da je njušio opasnost u sve toplijem pustinijskom vazduhu. Onda oprezno napravi dva-tri sitna koraka prema otvorenom. Telo zvečarke zateže se kao struna. Još samo centimetar i ručak, iako više nego mršav, biće njen. Već su se mišići pod mrkošarenom i sjajnom kožom zgrčili pred skok kad se tle pod njom pomeri, i iz peska iskoči čovek obučen u sivožučkasti kostim s kapuljačom na glavi. Kroz prorez ispod čela provirale su samo oči privikavajući se na svetlost dana.

Gušter šmugnu brzinom mune pod kamen, a zvečarka besno htela da napadne nervoznog gosta. Njen rep zazveča karakterističnim zveketom, telo

se izdiže čitav metar od zemlje, ali istog trena zasikta i kratki, oštri mač, u rukama maskiranog čoveka. Kratak zamah, fijuk čelika i glava zvečarke zajedno sa desetak centimetara mišićavog tela odlete na topli pesak.

Maskirani ratnik nije imao mnogo vremena da bi ga posvetio tek ubijenom reptilu. Znao je da se svuda oko njega nalaze mnogo opasniji protivnici, obučeni kao i on sam, spremni da ga sruše na pleća, povrede, čak i ubiju.

Bili su to ratnici smrti, pripadnici legije »Pentagrama«, organizacije koju su sačinjavali odabrani, spremni da za ostvarenje svojih ciljeva ubijaju bez milosti i budu ubijeni, ako nema drugog izlaza.

Iza obližnje stene, udaljene tek dvadesetak koraka, jedan drugi ratnik obučen u identičnu uniformu posmatrao je či-

tavu scenu. Za tren samo htjede da jurne u napad uz bojni poklič, ali se onda seti svega onoga što je uz teška odricanja naučio. Odluči zato da sačeka i vidi šta će onaj drugi da preduzme, pa da tek onda krene u akciju.

Ratnik koji je ubio zvečarku osvrte se oko sebe pošto se spustio u položaj žabe. Njegove oštre oči brzo su ispitivale svaki pedalj peščane površine, svaki kamen, svaki osušeni žbun. Onda mu se pogled zaustavi na steni iza koje je, priljubljen uz hladni kamen, stajao njegov protivnik. U trenu prvi ratnik donese odluku i gotovo uronivši u rastresiti pesak brzo počeo da puzi prema steni.

Suštanje peska koji se pomerio i osipao mogao je da bude izazvan iznenadnim nalletom vetra, ali taj zvuk koji je dopro do ušiju ratnika skrivenog iza stene imao je drukčije značenje. On lagano, ne izazivajući nikakav šum, izvuče ninda-to, kratki mač četvrtastog štitnika za ruku, i postavi ga ispred lica. Zatvorio je oči i predao se čulu sluha i onom nepoznatom, bezimenom čulu koje obično nazivamo »šestim«. Kada suštanje peska utihnu, ratnik otvori oči. Nigde izdajničke senke, poplašanih guštera ili insekata. Ničeg. Ratnik

sačeka nekoliko trenutaka pre nego što gotovo bešumno kliznu pored stene. Morao je da vidi gde mu se nalazi protivnik. Posle svakog pomeranja bacao bi pogled iza leđa. Sve je bilo mirno. Prešao je već na drugu stranu stene kad je shvatio da je pogrešio.

U istom deliću sekunde kada je saznanje o počinjenoj grešci doprlo do njegovog mozga, snažno telo prvog ratnika sruči mu se na leđa sa vrha krive i oštre stene. Ipak, nije se predao. Odagnao je misli o bolu u ramenima, još čvršće stisnuo dršku kratkog mača i krenuo u napad. Bio je dobar mačevalac i u toj činjenici video je šansu da se izvuče, a možda i pobedi. Napadao je silovito, sa svih strana, koristeći udarce po vertikalni, iskosa, kružno... sve one tehnike koje su znali samo najbolji mačevaoci. Prvi ratnik počeo da uzmiče. Bio je svestan da je prednost na strani njegovog protivnika. Zato uzmače bez najave tri-četiri koraka i posegnu rukom za pojas. Istim pokretom hitnu šuriken na svog protivnika, a odmah zatim i punu šaku nepravilnih zvezdastih tela oštarih šiljaka.

Mačevalac uspešno odbi šuriken, ali vrisnu od bola kada ga nekoliko oštarih šiljaka povredi po licu i očima.

— Ali... zašto... pa ovo je... samo trening — promuća ski dajući kapuljaču.

Dok je prstima pipao povređena mesta i vadio ona gvožđa koja nisu duboko prodrli u meso, shvati da mu je jedno oko opasno povređeno. Pokuša da izvadi »zvezdicu« iz oka i samo još jednom bolno kriknu.

— Ti... majmune... isterao si mi oko. Platićeš mi to! — povika i, nekontrolisano, ponet samo slepom željom za osvetom, navalj podigavši ruku s mačem visoko iznad glave. U dva skoka preleteo je rastojanje koje ga je delilo od protivnika. Snažno zamahnu mačem, ali njegov udarac nalete na prazninu.

Njegov protivnik, kleče hitro na jedno koleno i, držeći mač s obe ruke, ravno ispred sebe sjuri oštro sečivo gotovo do samog štitnika u stomak zahuktalog protivnika. Okrete sečivo na jednu, pa na drugu stranu, a zatim ga naglo istrže. Krv šiknu i brzo okupa zlatastožuti pesak.

Dok mu se pogled polako gasio, samrtnik perošaputa još jednom:

— Zašto... do đavola?... pa mi smo... isti... Ovo je... vežba?

Poslednje što je video bilo je unakaženo lice momka duge

kose, njegov zloradi osmeh i mač koji se polako podizao na poslednji udarac.

Taj poslednji udarac pao je na vrat već mrtvog ratnika i odvojio mu glavu od trupa. Ubica dohvati odsečenu glavu zajedno sa kapuljačom, istrže iz pojasa tanku platnenu vreću i strpa u nju svoj krvavi trofej.

Slične borbe, samo bez ovako krvavih završetaka, vodile su se širom pustinje u krugu od jedne kvadratne milje. Obračun je trajao nekoliko sati sve dok se na nebu, u niskom letu, ne pojavi crni helikopter bez uobičajenih oznaka ili brojeva. Iz zvučnika koji je bio montiran na kljun, nekoliko puta je odjeknuo reski zvuk pištaljke.

Trening je bio okončan.

Helikopter opisa još jedan krug iznad terena predviđenog za vežbu, pa nestade prema istom horizontu.

Umorni, okrvavljeni ratnici puni posekotina i čvoruga kretose na zbornom mestu udaljeno od vežbališta oko tri milje.

Sunce je pržilo svom snagom, a oni su bili umorni, gladni i đavolski žedni. Samo na to kao da se niko od njih nije obazirao.

Kada su se okupili na zbornom mestu, pomogoše jedni

drugim da saniraju povrede. Kada je i taj posao bio okončan, polegoše po stenovitom tlu čekajući da kamioni dođu po njih. Bilo ih je ukupno pedeset. Čim su se okupili primetili su torbu koju je onaj dugokosi momak sa gadnim ožiljkom od noža preko čitavog lica nemarno bacio kraj sebe. Tragovi krvi na njoj bili su vidljivi i nije bilo potrebno da ga pitaju šta je unutra. A, o kome je bilo reč za njih nije imalo nikakvog značaja. Mogli su jedino da misle o tome da li je ceh platio zbog neopreznosti ili neznanja. Sve drugo bilo je nevažno.

Sunce se polako bližilo zapadnom horizontu bojeći sada užareni pesak rumenom bojom, kad do ušiju umornih ratnika dopre brujanje snažnih motora vojnih »džemsova«. Ratnici brzo poustajaše i požuriše na proplanak u čijem su podnožju proveli čitavo popodne. Kao dobro izvežbana jedinica zauzeše svaki svoje mesto u jednom od tri kamiona pokrivena ciradom i vozila, opisujući polukrug, kretuše vozeći istim tragovima koje su napravili u dolasku.

Dva sata kasnije u daljini ugledaše svetla ranča »Severna zvezda«. Svima je laknulo, iako su znali da do odmora,

pića i večere ima još dosta toga da se obavi.

Kada su poskakali iz kamiona, postrojiše se duž niske bele zgrade čekajući da se pojave njihovi pretpostavljeni. Nisu dugo čekali. Četvorica stasitih muškaraca i jedan Japanac omanjeg rasta oštrim korakom išli su prema njima. Pošto su obišli stroj čitavom dužinom, starešine se vratiše i stadoše na sredini stroja. Japanac koji je stajao tačno naspram dugokosog ratnika s ožiljkom ugleđa torbu koja je stajala kraj nogu dugokosog i pride bez reči. Podiže platnenu vreću u visinu svojih ramena i istrese njenu sadržinu na kaldrmu dvorišta. Odjeknu tup udarac, glava se otkotrlja pola metra i zaustavi se. Mrtve oči bile su uperene ka nebu.

Japanac uzmahnu bambusovim prutom koji je nosio ispod miške i ošinu njime dugokosog preko grudi. Kostim puče, a za njim i koža na grudima momaka s ožiljkom.

— Nepotrebno uništavanje materijala. Zašto?! — dreknu Japanac.

— Bio je neoprezan i nepromišljen. Morao sam — uzvрати momak s ožiljkom, trudeći se da se u njegovom glasu ne osećti ni bol zbog udarca, ni bes zbog nanete uvrede.

Japanac htede da ga udari još jednom, ali ga zaustavi glas sedokosog čoveka obučenog u skupoceno letnje odelo od lis-tera.

— U redu je, Gonzo. Momak je radio svoj posao. On je shvatio da pripadnici legije »Pentagrama« ne smeju da znaju za milost. Nemilosrdnost, brzina i smrt njihovo su najjače oružje. Onaj ko dozvoli da ostane bez glave sam snosi krivicu. Moram da kažem, ratnici, da ste danas bili gotovo sasvim dobri. Ima još dosta toga da se uradi, ali zato i jesmo ovde. Sensei Gonzo Jamašita potrudiće se da vam objasni gde ste grešili i šta treba da doterate.

Sedokosi se okrete i u pratnji ostale trojice ljudi bez reči krete na drugi kraj dvorišta, na kome se nalazila lepa, kamena zgrada. Bila je to glavna kuća.

Sensei Gonzo Jamašita gledao je neko vreme postrojene ratnike bez reči. Njegove crne, gotovo mrtve oči kao da su se upijale u mozak čak i onim ratnicima koji su stajali u drugom redu.

— Borili ste se bedno. Bez volje. U vašim pokretima nema želje. Ali, popravićemo to. Poćemo vrlo brzo. Sad voljno!

Ratnici su stajali na svojim mestima čak i onda kada su se

vrata rančerske zgrade zatvorila iza Jamašitinih leđa. Tek koji minut kasnije redovi počese da se osipaju i ljudi počese da žagore.

— Onaj ludak će nas uništiti pre nego što bilo šta bude-mo uradili — reče jedan plavokosi momak.

— Ne znam šta da kažem. Kao da mi je svejedno šta će da bude sa mnom. Doktor kaže da treba da budemo opušteni i da vodimo računa samo o treningu i izvršavanju naređenja. To je sve. Možda tako i treba da bude — dobaci mu ratnik s leve strane i požuri u kupatilo.

Slične dijaloge vodili su i ostali ratnici. Međutim, nisu gubili mnogo vremena u priči. Posle temeljnog kupanja požuriše u trpezariju. Pirinač bez mesa, nekakav izmešani zeleniš i dosta voća učiniše im se kao najbogatija večera. Odmah zatim najveći broj ratnika krete na počinak, a tek nekolicina njih odluči da neko vreme provede u prostorijama za zajedničko sedenje i zabavu. No i oni posle nekog vremena i nedogledanog filma o boričkim veštinama kretoše primerom onih prvih.

U onom času kada se nebo osulo bezbrojnim zvezdama pedeset ratnika smrti spavalo

je mirnim snom. Niko od njih nije znao da je večera bila dobro »začinjena« umotvorinama doktora Langa i njegove lepe asistentkinje Vere Milton.

Ovaj tandem dugo je radio pod okriljem CIA-e na svim mogućim projektima, od kojih mnogi nikada nisu ugledali svetlost dana zbog svoje monstruoznosti. Najdalje su otišli u stvaranju takozvane jedinice »poslušnih«. Reč je bila o momcima koji su, vrativši se iz Vijetnama, jednostavno izgubili vezu sa stvarnim i normalnim svetom. One najsnažnije CIA je regrutovala pod raznim šiframa za »čuvare«, »oružane pratioce«, »telohranitelje« i ko zna kakve još specijalce, a zatim ih odvodila u skrivene laboratorije daleko u pustinji jugozapadne Kalifornije. Tamo su te nesrećnike čekali dr Lang i njegova asistentkinja. Od prvih dvadeset momaka samo su trojica preživela eksperimentisanje brisanja svesti i ugradnju čipova u glavu.

Iako je dr Lang uveravao svoje šefove da garantuje uspeh, neko se u Agenciji ipak uplašio da se ne sazna za eksperiment i sve je moralo da se prekine. Preživela trojica momaka — robota jednostavno su ubijena, njihova tela spaljena, a laboratorija skrivena pod

peskom Kalifornije zauvek je bila zatvorena.

Tako su bar verovali u Agenciji.

Dr Lang, naprotiv, nikada nije hteo da dignu ruke od svoje zamisli. Kao najsrećnije dete prihvatio je ponudu bogatih biznismena da nastavi, za njihov račun, dalje opite. Za ljude zamorčice nije morao da brine, kao ni za neuspele pokušaje i žrtve.

Sadašnja ekipa ratnika prošla je uspešno prve korake transformacije i svi su bili zadovoljni.

— Videćete šta će biti na kraju. Imaćete ratnike koje niko neće moći da pobedi. Oni neće znati za strah. Moral i neke društvene norme za njih neće postojati. Zaboraviće ko su i ko su bili. Za njih će jedino vaša naređenja imati smisao, a izvršavaće ih bez razmišljanja i pogovora — hvalio se dr Lang.

Krijući šta trenutno radi, čak i od svojih poslodavaca, dr Lang je i tu noć, zajedno sa svojom nerazdvojnomo pratiljom, proveo u jednoj od prostorija podzemne laboratorije. Sablasno bledoplavo svetlo visoko podignutih neonki, šuštanje kompresora za vazduh i sivkasti odsjaj mnogobrojnih

aparata davali su ovom mestu nekakav avetinjski izgled.

Na sredini prostorije, u aparatu koji je podsećao na metalnu kadu s poklopcem od pleksiglasa, ležalo je telo snažnog muškarca. Momak je bio go i najvećim delom njegovo telo kupalo se u nekakvoj žućkastoj tečnosti gušćoj od obične vode. Sa obrijane glave kretalo je bezbroj žica i kablova. Pomoću jedne cevčice čovek je disao prikačen na bocu sa kiseonikom. U vene na obe ruke bile su mu prikopčane druge cevčice za koje je samo dvoje naučnika znalo čemu služe.

Kroz male slušalice duboko ugurane u uši ovog čoveka — zamročeta neprekidno su se menjivali tiha muzika i monotone reči Vere Milton koje su govorile o poslušnosti, novom životu, imenu i izmešljenoj prošlosti.

— Draga moja Vera, ovog puta stići ćemo do cilja. Siguran sam u to. Momak je jak kao bik, a mi smo dali sve do sebe. Još samo jedan dan i noć i videćemo šta smo stvorili — govorio je omaleni dr Lang dok su mu sitne, svetloplave oči poigravale iza pozlaćenog okvira naočara.

Velike, gotovo neprirodno čupave obrve i tanak, kljuna-

sti nos davali su njegovom licu izgled ptice grabljivice.

Vera Milton, lepa ridokosa tridesetogodišnjakinja, očiju zelenih kao vode planinskog jezera negde u njenoj postojbini Irskoj, samo klimnu glavom. Ona je svoj život posvetila nauci, pre svega genetici i eksperimentalnoj psihijatriji. Na taj korak odlučila se posle neuspele ljubavne veze.

Neko vreme smetali su joj Langovi sve monstruozniji eksperimenti, ali onda je sebe ubedila da nauka ima pravo i na ponešto što se ne uklapa u neke ustaljene norme. I sama je sve više postajala opčinjena mogućnošću da već postojeću svet, biće, prepravi po sopstvenoj želji ili — u šta je duboko verovala — kreira sasvim novo biće. Lang ju je ubeđivao kako će takva vrsta nove rase ljudi biti korisna u istraživanju svesti, okeanskih dubina, amazonskih prašuma ili, pak, u ratovima i pojedinim borbenim akcijama.

— Videćeš, Vera, biće to pravi nadljudi. Izmenjena psihička struktura dawaće im utrostručenu snagu. Biće otporni na bol, rasterećeni težine odlučivanja i, što je još važnije, izvršavanja postavljenih zadataka... Da, da, kažem ti, na najboljem smo putu da stvorimo

rasu nepobedivih — ponavljao je dr Lang gotovo svakodnevno.

Tako je Vera Milton nalazila utehu u radu. A, kad bi priroda, koja je još uvek bujala u njenom lepom i zdravom telu, tražila svoje, pribegavala bi samozadovoljenju. Nije joj padalo na pamet da se petlja sa nekim od muškaraca sa ranča, dr Lang je bio star i nezainteresovan, a onj bogataši koji su jednom nedeljno dolazili na ranč do sada je nisu čak ni pozdravljali.

Privukla je visoku stolicu na točkićima bliže kapsuli u kojoj je ležalo telo na kome je radila. Zagledala se u lice sa zatvorenim očima. Boja kože bila je sivkastožuta. Reklo bi se da je telo pred njom mrtvo da se grudni koš nije lagano i ravnomerno dizao i spuštao.

— Bože, kao da gledam sopstveno dete — promuća Vera. — Izmeniću mu dušu, svest — sve.

Jedva je čekala da prođe još tih 48 sati do kraja eksperimenta i vidi šta su postigili. Za trenutak pomisli na sve one momke koji su pomrli dok su ona i dr Lang pokušavali da nađu pravu formulu. Onda brzo odagna takve misli. Oseti na ramenu koščatu i dlakavu ruku dr Langa.

— Naše dete, Vera... ha, ha, ha... Više je naš nego onih koji su ga napravili i doneli na svet. Pravi život dali smo mu nas dvoje.

— Mislite da smo ovoga puta...

Vera Milton nije završila rečenicu. Oseti da je prsti doktora Langa stiskaju u nastupu besa. Međutim pritisak brzo opusti.

— Draga moja Vera, siguran sam da smo ovog puta sve uradili na pravi način. Ispravio sam sve greške koje su se do sada potkradale, a i tvoj izabranik je do sada najbolji materijal koji smo uspeji da dobijemo. Zato odbaci svaku nedoumicu, svaku sumnju. OVO će biti kompletni uspeh. Posle toga možemo da krenemo i sa deset kapsula odjednom... a kasnije... ko zna, ko zna...

Poslednji deo eksperimenta na kome je Vera trenutno radila sastojao se u tome da kod novostvorenog čoveka može da se izbriše čak i sećanje na blisku prošlost. To bi bio vrhunac.

Vera brzo obavesti dr Langa o svojim najnovijim idejama na tom planu. Jasno je primetila kako plamen u očima njenog šefa dobija na sjaju.

— Devojko, ako ti to pođe za rukom... bićeš dostojna Nobela. Ma kakvi, bićeš dostojna

Univerzuma — reče oduševljeno joj stiskajući obe ruke.

Posle toga u tišini nastaviše da prate rad mnogobrojnih instrumenata poređanih oko kapsule. Sve je teklo po planu i svi pokazatelji na ekranima monitora poklapali su se sa brojkama i formulama ispisanim u njihovim blokovima.

Da li su se konačno našli pred uspehom?

Da li su uspeali da stvore prvog iz legije poslušnih?

Nik Hogart zagleda ze u zlatnožutu boju francuskog konjaka u kristalnoj čaši. Podiže besprekorno čist kristal prema svetlu lusteru, a onda se obrati svom društvu:

— Čisto. Besprekorno čisto, prirodno i jako. Takva mora da bude i naša organizacija. Takva sutra mora da bude i Amerika. NIKO neće moći da nas spreči. Niko!

Njegove reči lebdele su neko vreme u vazduhu. Trojica ukusno obučeni muškaraca podiгоše čaše.

— Za čistu Ameriku. Čistu i jako! — uzviknuše jednoglasno.

— Nik, šta si odlučio da uradiš sa onim njuškalima iz FBI? Ovo pitanje postavio je naj-

mlađi član društva, Volt Bilings. vlasnik lanca hotela i motela u jugozapadnoj Kaliforniji. Njegova opsesija i specijalnost bila je borba vatrenim oružjem. U bogatoj kolekciji oružja, u njegovoj luksuznoj vili, moglo je da se nađe sve: od prvih mušketa i kubura, do pušaka koje su još uvek bile tajna i za Pentagon.

Nik Hogart, koga su ostala trojica prećutno priznala za vođu, pogleda Volta s visine.

— Šta sa njima?

— Mislim... ubićemo ih, samo da li si odlučio kome ćeš da prepustiš to zadovoljstvo — osmehnu se Volt.

Ružna grimasa koja je trebalo da liči na osmeh razli se licem bogatog biznismena.

— Mislio sam da to uradi neko od vas, ali osećam da sam pomalo zardao, pa ću to sam obaviti. U svakom slučaju i Jutta već dugo nije izlazio iz podruma. Izvešću ga malo na vazduh — uzvрати Hogart i pređe pogledom od jednog do drugog sledbenika.

Na pomenu imena Jutta trojica muškaraca osetiše kako im neprijatna jeza klizi niz kičmu. Ne, nisu oni bili nikakvi »svileni« momci. Naprotiv. Svi su već ubijali i ubijaće. Ali, ono što je radio Jutta, Hogartov »me-

zimac« bilo je čak i za njih je-zivo.

Naime Juta, koji je ime do-bio po indijanskom plemenu či-ji je pripadnik bio, bio je lju-dožder. Njega je Hogart pre otprilike godinu dana doveo iz meksičke pustinje u kojoj je tragao za uranom. Ta priča bila je poznata svakom od njih.

Negde sredinom avgusta, ka-da je sve u pustinji osuđeno na smrt, Nik Hogart je sam sam-cijat, opremljen svim potreps-tinama, lutao pustinjom na gra-nici Meksika tragajući za ura-nom za koji je saznao iz vešto dobavljenih karata snimljenih iz zemljine orbite.

U podne se sklonio u nekak-vu pećinu uteravši terensko vo-zilo među stene. Na samom ula-zu, kraj ostataka vatre, našao je kosti. Na prvi pogled shva-tio je da je reč o ljudskim ko-stima. Ništa naročito, reklo bi se. Međutim, kosti su bile na-gorele i raskomadane! Obuze ga nekakva neodređena slutnja ali je brzo odagnao potegavši ne-koliko gutljaja iz limene pljos-ke. Već je bio zadremao kad mu do svesti dopre nekakvo mu-mlanje, roptanje... ječanje. Brzo je dograbio tanko, najlon uže koje je nosio oko pojasa i kojim je veoma vešto baratao i sklonio se u senku.

Prvo je ugledao okrvavljenu šalku kako hvata oslonac, a za-tim se pojavi snažno golo ra-me niz koje je padala duga, crna i prijava kosa. Konačno se pred njim ukaza snažno telo po-lugolog Indijanca. Na leđima su bili jasno vidljivi tragovi kan-dži, a na temenu je zgrušana krv pokazivala mesto udarca.

Nik se pojavi u vidokrugu ra-njenog. Ovaj se trže, pokuša da ustane, ali samo klonu u nes-vest.

Nik Hogart radio je brzo. O ranama i njihovom lečenju znao je sve. Posle desetak minuta sve rane na telu onesvećenog In-dijanca bile su očišćene, one najdublje ušivene, a rana na glavi i čelu uvijena čistim za-vojem.

Nekoliko malih gutljaja vode brzo su osvestili snažnog Indi-janca. Njegove sitne, crne oči grozničavo su letele od belca, koji je sedeo korak-dva uda-ljen, do vozila koje je prvi put u životu video. Očigledno se iz-nenadio kada je shvatio da su mu ruke slobodne. Iznenadio se još više kada mu bledoliki pru-ži čuturicu s vodom. Halaplji-vo je pio dok nije iskapio dvo-litarsku čuturu. Uspeo je, iako uz velike bolove, da se uspra-vi i nasloni na laktove.

— Polako, momče, nemoj da uništiš moj trud — reče Hoga-

rt prvo na engleskom, a zatim na španskom.

Indijanac se trže. Čovek pred njim nije bio naoružan. Pa ipak, nije pokazivao strah.

— Ubiti? — prošaputa na je-dva razumljivom španskom jeziku upirući prstom u sopstvene grudi.

— Ubiti? Ma ne. Spasao sam ti život. Slobodan si — uzvra-ti Nik.

Olakšanje se ukaza na Indijancu licu. Zatvori oči kao da želi da proverí da li beli čovek laže, iskoristiće to što on ne gleda u njega i ubiće ga. On da se setí da je ko zna koliko dugo bio bez svesti i da je belac mogao bez po muke da ga ubije. Otvori oči i nasmeši se.

— Gladan? — upita Hogart.

Indijanac klimnu glavom bacivši kratak pogled na oglodane kosti. Nik mu dobaci sendvič uvijen u papir. Indijanac, koji je pripadao gotovo izumrlom plemenu Juta, dohvati komad, onjuši ga i ne odvijajući ga pojede u dva zalogaja. Usred zalogaja zastade i poče da osluškuje. Hogart se takođe umiri. Najzad je i sam čuo kako se kamenje odronjava pod koracima dvojice-trojice ljudi. Ugleda i Jutu kako za trenutak nestaje u pećini, a zatim se vraća držeći u rukama tešku batinu okovanu gvozdenim klin-

cima izvađenim iz pragova neke napuštene pruge. Batina je, zaključí Nik, imala najmanje desetak kilograma, ali je Juta držao kao da je reč o bejzbol palici.

Začuše se i glasovi.

— Hombre, kažem ti, onaj gringo je ovde negde. Video sam kad je skrenuo među stene. Sad je naš. Za opremu i automobil dobićemo silne pezose. Manuel i Fernando, krenite levo i desno, a ja idem pravo do njega. Pokušaću da ga zagovaram dok se ne primaknete, a tada...

Meksikanac, pravi odrpanac koji je ovo govorio, brzo pokazao svojim ljudima na koju stranu da krenu.

Bili su to pripadnici Pustinjanskih lešinara. Bandita koji su u pustinji rođeni, u kojoj žive i u kojoj će umreti. Njihov jedini posao bilo je ubijanje i pljačkanje, a jedina briga kako da prežive od žrtve do žrtve.

Njegove reči bile su Hogartu najbolji znak i opomena. Bio je spreman. Najlonski konopac koji je na oba kraja imao metalne držače za ruke visio mu je prikriven iza butine. On pokazao Juti glavom obližnju stenu i Indijanac samo klimnu glavom.

Minut-dva kasnije Nik ugleda prvo senku, a zatim i obod velikog slamnatog sombrera.

— Buenos dias, senjor — pozdravi Meksikanac ljubazno, iscerivši se »prijateljski« i držeći pušku za cev.

— Buenos — uzvratí Nik.

— Đavolski vruće i za mene, sina pustínje, a tek za vas...

— Vruće, ali podnošljivo — uzvratí Nik gledajući preko šesira svog sagovornika, pokušavajući da otkrije ostala dva bandita.

— Senjor, možda imate malo vode koju možete da podelite sa putnikom namernikom, ha?

Nik bez reči gurnu vrh čizme s gumenim donom pod čuturicu i vešto je šutnu prema nezvanom gostu. Budno je pratio kako bandit, tobože slučajno, namešta pušku ispod mišice kako bi u trenu mogao da pripuca iz nje, a samo jednom rukom uzima čuturicu. Popio je tek gutljaj-dva, što je bio znak da uopšte nije žedan.

Hogart tada spazi i kretanje u blizini stene iza koje je stajao Juta.

— Cigaretu — upita neočekivano Meksikanca.

Ovome se lice ozari i on za tren zaboravi zbog čega je tu. Napravi nekoliko koraka — i zinu od čuda. Nešto srebrnasto, tanko i opasno zviznu kroz vazduh i obavi mu se oko vrata. Hogart cimnu i uže se za-

teže do krvi u prljavj vrat bandita. Dok je shvatio da je ispao budala, Meksikanac je već klečao ispred belca koji je sa obe ruke držao i zatezao ubistveno uže. Poslednje što je video bilo je stradanje njegovog ortaka Fernanda.

Juta je pustio bandita da iskorači ispred stene, podigne pušku, a onda mu je onom batinom jednostavno smrskao lobanju.

Treći bandit, koji je sve ovo video, samo se prekrsti i pobegne koliko je brže mogao.

Nik skide opasno uže s vrata ubijenog bandita, obrisa ga papirnatom maramicom, pa baci pogled na Jutu. Ovaj je dovukao svoju žrtvu u hlad pećine i sada je opipavao mršavo telo ubijenog. Isto učini i sa banditom koga je ubio Nik. Taj je već bio uhranjeniji. Nik osećti kako mu se creva bume i samo okrete glavu.

Juta to shvati kao znak pristanka i odvuče ubijenog u pećinu. Pola sata kasnije, noseći krvavi komad mesa u rukama, izađe pred pećinu i, ne osvrćući se na Hogarta, poče da priprema ražanj.

Tako Nik razbi i poslednju sumnju da je tog avgustovskog dana spasao život primitivnom kanibalu. Ipak odluči da ga povede sa sobom. Imaće »mezim-

ca« kakvog niko od njegovih prijatelja ne može ni da sanja, a imaće svakako i odanog čuvara, jer, ko zna...

Videvši kako njegovi prijatelji skreću poglede, on se samo osmehnu.

— Vidim da još uvek nemate simpatija ni razumevanja za moje »mezimče«, ali mislim da ćete se navići. Uostalom, i mi smo slični njemu. On smatra da jedući svoje neprijatelje stiče njihovu snagu. Mi takode stičemo snagu ubijajući naše neprijatelje.

— Da, ali ih ne jedemo — javi se pročelavi Sid Votkins, vlasnik fabrike avionskih delova, inače stručnjak za mač i štap.

— Ko zna, možda bi trebalo i to da probamo — našali se Nik grubo, na šta se njegovi prijatelji zabezeknuše.

Tišina potom potraja još neko vreme.

— Pustiću momke iz FBI u zoru. Daću im dva sata prednosti. Mislim da je to prilično fer — nasmeja se Nik sarkastično, a potom se pozdravi sa prijateljima pravdajući se kako ga čeka posao, a i san mu je neophodan.

Trojica agenata FBI, koji su imali zadatak da prate Nika Hogarta na koga je pala sumnja da nedozvoljeno trguje oružjem i da iz Meksika unosi kokain,

ležala su na tvrdim prostirkama u tami vlažnog podruma. Bili su puni modrica. Nisu ni znali da su, pod hipnozom i kotel-injekcijama dr Langa, ispričali četvorici vođa Pentagrama sve što su ovi želeli da čuju.

— Dik, ja mislim da će nas na kraju pustiti. Ništa nismo rekli i oni ne mogu ništa ni da sumnjaju.

— I ja mislim kao Čad. Ništa nismo rekli. Valjda će nas pustiti. Uostalom, ovde ništa i nismo otkrili — javi se i Dik. Šta ti misliš, Pat?

Treći momak nije ništa rekao. On nije bio toliko siguran kao njegovi prijatelji. On se nejasno sećao čoveka u belom, šprica u njegovoj ruci...

Dalji razgovor prekide škripa ulaznih vrata. Momak u nekakvoj plavosivoj uniformi uđe i dade im znak da krenu. Pošli su bez reči. Stigavši u dvorište, koje je tek počelo da se pomalja u izmaglici zore, ugledaše visokog sedokosog čoveka, sportski obučenog.

— Momci, žao mi je. Proveo sam vašu priču. Evo vaših isprava. Slobodni ste. Nadam se da će vam ovaj stari »džip« poslužiti bar do prvog naselja. Srećan put — reče sedokosi Nik Hogart i okrenuvši se na petama krete prema kući.

— A, naše oružje... hrana... voda — poče da zapitkuje Čad.

Pat ga munu u rebra i on učuta.

— Budi srećan što smo se izvukli... ako smo se izvukli. Ulazi u kola i brišimo.

Dik samo klimnu glavom u znak slaganja. I njegova želja bila je da što pre nestane iz ovog jezivog mesta i dokopa se širine i slobode. Već su izgubili pojam o vremenu. Bilj su uvereni da je njihovo zatočeništvo trajalo dva-tri dana, a ne dve nedelje koliko su, u stvari, bili zarobljenici Pentagrama.

Terensko vozilo poslušno krene i posle nekoliko minuta njih trojica izgube se iz vidokrug a stražara na ranču.

Nik Hogart popi veliku čašu soka, proguta dve-tri pilule koje mu je pripremio dr Lang lično, a zatim proveri oružje. Odlučio je da pored najlon konopca, od kojeg se nije razdvajao, ponese i jedan manji samostrel iz kolekcije svog prijatelja Čaka Brenana.

Kada je sišao do novog »džipa« s kabinom, Juta je već sedeo iza vozačkog sedišta. Između prekrštenih nogu držao je tešku, okovanu batinu.

— Idemo u šetnju i lov, Juta — reče mu Nik na španiskom.

Indijanac samo zamumla nešto iskezivši svoje jake i zdrave zube. Iz dana u dan osećao je sve veću privrženost svom ćutljivom spasiocu. Ovaj ga nije gnjavio, nije pokušavao da mu se nametne, da ga menja. Ništa. Dao mu je slobodu u svakom smislu. Čak mu je doveo i ženu, neku debeljuškastu Meksikanku. Nasmejao se kad mu je Nik dobio: »Nadam se da ćeš uživati — i da je nećeš pjesti«.

Trojica agenata FBI počеше glasno da kunu i psuju kad se njihovo vozilo iznenada zaustavi. Bez najave. Motor je odjednom stao. Bio je dovoljan samo jedan pogled na merač benzina u rezervoaru.

— Ono pseto ostavilo nas je bez goriva — opsova Dik.

— Pogledaj u kante — seti se Pat.

— Kakve kante, ovde nema nikakvih kanti — brecnu se Čad.

— Ništa. Idemo pešice. Drog izboru nemamo. Ako stig-nemo do onih brda tamo na horizontu, možda ćemo se i izvući. Ako ne...

Dik i Čad se naježiše od ovih Patovih reči.

— Misliš da je to namerno? — javi se Dik posle desetak minuta pešačenja.

— Aha. Zar si stvarno pomislio da će nas pustiti. Ne bi me začudilo da krenu našim tragom.

— Ali... mogli su i tamo da nas... srede.

— Mogli su, samo ja mislim da je ovo sastavni deo neke igre.

— Kakve igre, do sto đavola?! — gotovo vrisnu Dik.

— Igre života i smrti, eto kakve, dečko moj.

— Života i smrti? Ali... mi nemamo oružje — počeo Dik, ali ućuta osetivši kako priča bez veze.

— Nastavili su put sve češće se osvrćući za sobom.

Bili su mladi i snažni momci. Prošli su nimalo laku obuku škole FBI. Bili su u kondiciji. To se, uostalom, videlo i po kao strela pravom tragu koji su ostavljali za sobom.

— Evo ti »oružje« — reče posle nekog vremena Pat pružajući Diku kurlu koju je poneo iz »džipa«. — Evo i tebi, Čad — reče pružajući momku čekić srednje veličine. Za sebe je zadržao okasti šrafceger.

— I šta da radim sa ovim ako nas pojure i počnu da pucaju? — ne izdrža Dik da ne prokomentariše.

— Onda gurni kurlu u dupe, pa okreni. Možda ćeš brže da bežiš — uzvрати mu Pat pomalo iz-

nerviran ponašanjem najmlađeg člana.

Nik Hogart ugledao ih je sa jedne uzvišice. Shvatio je na koju su stranu krenuli, pa da-de gas vozeći paralelno pravcem kojim su pešačili. Ubrzo ih je pretekao i zauzeo busiju iza velike gomile kamenja i stena. Juta odmah istrča iz vozila i krete na suprotnu stranu.

— Juta, prvo ja, pa ti. Vazi? — opomenu ga Nik.

Indijanac samo klimnu glavom zagledan u pravac iz kojeg će se uskoro pojaviti agenti FBI.

Nik Hogart namesti metalnu strelicu u ležište samostrela podesi objektiv na durbinu i odredi daljinu. Klečeći iza stene čekao je da se njegove žrtve pojave. Kada su se ukazali u okruglini snajpera, on počeo da bira koga prvo da gađa. Odlučio se za Pata. Lagano počeo da pritiska okidač. Nišanio je u slabinu. Ne, nije želeo da ih ubije izdaleka. Uživao je da gleda u oči svojih žrtava, da uhvati onaj kratki trenutak kad život napušta telo, kad se sjaj u očima gasi. Oseti kako uzbuđenje u njemu raste.

Strelica fijuknu i strahovitom brzinom polete prema nedužnoj žrtvi. Pat vrisnu kad ga oštri vrh probode i kad mu se

strelica duboko zari u desnu slabinu.

— Pet! Šta je bilo?! Ko... do đavola, pa ti si pogođen — povika Dik.

— U zaklon! Na zemlju, budalo! — povika Pat držeći rukom strelicu koja ga je povređivala pri svakom uzdahu i pokretu.

Dik odluči da poslušati, ali pre toga htjede da baci još jedan pogled ka pravcu iz kojeg je doletela strelica. Vrisnu od bola kad ga oštar šiljak pogodi tačno iznad kolena. Poče da psuje i preti i tako dozvoli skrivenom strelcu da ga pogodi još jednom. Ovaj put ispod desnog ramena.

Gotovo plačući od bolova, mladi agent tresnu u prašinu.

Čad, koji je još kod prvog znaka uzbune tresnuo o ledinu, dopuza do pogođenih prijatelja.

— Pat, kako da vam pomognem? Šta da radim? — upita najstarijeg među njima.

Pat je ćutao. Ni sam nije znao šta da kaže.

— Ništa, momak, samo pazi s koje će strane da se pojave. Nešto mi govori da imamo posla sa jednim... najviše dvojicom njih. Pazi... tek kad se pojave znaćeš šta da radiš.

Nik ih nije dugo držao u neizvesnosti. Uskoro je krenuo prema njima. Na licu je imao

neku čudnu masku od plastike i metala. Bila je to obredna maska Inka koju je još davno, davno kupio od nekog seljaka u Gvadalahari. Prišao im je na dva metra i zastao.

— Ko si ti? Šta hoćeš od nas? Zašto si ranio moje drugove?! — gotovo povika Čad.

— Bori se — kratko naredi Nik.

— Da se borim? Zašto, do đavola. Ti mora da si manijak!!!

— Bori se i ne cmizdri. Bar umri kao muškarac.

Čad ne izdrži. Bez upozorenja polete na maskiranog Nika. Tu je načinio prvu grešku. Nik se tek malo pomeri u stranu, a onda ga iz sve snage nogom udari posred grudni. Momak pade pokušavajući da povрати vazduh.

— Čad... polako... ovaj je... borac — opomenu ga Pat stežući.

— Tako je, momče. Ja sam borac! Ja sam... Ratnik smrti! — procedi Nik Hogart izmenjenim glasom kroz masku.

Čad, koji je takođe prošao obuku iz borilačkih veština, postade oprezniji. Na žalost, ovom protivniku nije dorastao. Uskoro mu Nik jednim veštim, za treninge zabranjenim, udarcem polomi levu nogu. Čad pokuša da ga u skoku dohvati za vrat, ali promaši. Istovremeno oseti

kako mu se u kožu na vratu zaseca jak najlon konopac. Poče da krklja.

Pat se uz velike napore uspravi i, ne obazirući se na bolove, pokuša da pomogne prijatelju. Načini dva koraka, a tada ga strahovit udarac okovane batine pogodi po ramenu. Pucanje kostiju jasno odjeknu okolinom, praćen urlikom povređenog čoveka. Mrak nesvesti navuče mu se na oči i on se sruši na pesak.

Dik ugleda ogromnog Indijanca i samo prošaputa:

— Majko božja... gotovo je...

Nik trže dva puta kratko i Čadov vrat poče jako da krvari. Agent FBI bio je mrtav.

Hogart podiže ruke visoko ka nebu i pustio pobednički krik, sličan kriku neke velike ptice grabljivice.

Juta, koji je stajao u blizini, pade na kolena. Za njega je čovek ispod maske, njegov gospodar, bio pagansko božanstvo.

Na Nikov krik Dik skoči na onu zdravu nogu.

— Hajde, kurvin sine! Dokrajči i mene, pa se vrati u svoj brlog! Samo, nas ima još... i naši znaju kuda smo krenuli. za neki dan si gotov — besno je psovao.

Nik Hogart mu pride.

— U redu, kako želiš da umreš?

— Samo da imam bilo kakvo oružje, pokazao bih ti ja i ovako ranjen, majmune maskirani, ali...

— Oružje? Kakvo. Ah, pištolj i pušku zaboravi, to je za kukavice. Želiš nož, koplje, batinu?

— Daj mi nož, pa ćeš da vidiš kako ga koristi momak iz Bronksa — prosikta Dik zaboravljajući na strelicu u nozi i onu čiji je kraj provirivao tik ispod njegovog desnog ramena.

Hogart pruži ruku iza leđa i iz kanije izvuče veliki nož, isti onakav kakav je Silvester Stallone nosio u filmovima o Ramibu. Baci ga pred noge ranjenog agenta i izmače se korak-dva prekrstivši ruke na grudima.

— Hajde, pokaži se, momče iz Bronksa — reče prezrivo.

Dik s velikim naporom dohvati nož, odmeri mu težinu i, vukući ranjenu nogu, krete prema Niku. Ovaj se nije pomerio čak ni u trenutku kad je Dik zamahnuo odozgo nagore. Samo za centimetar izmače gornji deo tela. Dik brzo uspostavi ravnotežu i pokuša da zada nov udarac. Da je bio zdrav, možda bi i uspeo. Ovako...

— Momče, nemaš ti meni šta da pokažeš. Uskoro će da bude

pakleno vruće, a mene čeka-ju i poslovi. Zato, da završimo.

Dik shvati da je izgubio i zato pokuša da iskoristi poslednju šansu. Brzo zamahnu nožem i hitnu ga ka Niku. Teški nož zapara vazduh, ali promaši za čitav pedalj.

Ali, Nik nije promašio. Napravi salto i, dok je leteo iznad glave ranjenog agenta, namače mu omču oko vrata. Kratkim trzajem jednostavno mu polo-mi vrat.

Pat se u tom trenutku osvestio i video šta se dogodilo. Samo stisnu očne kapke.

— Juta, ja idem. Ti sve očisti.

Izdavši to naređenje Nik Horgart skide masku, obrisa znojem orošeno lice i brzo se vrati vozilu. Uključi klima-uređaj, a zatim potera džip putem kojim je došao.

Ovaj kratkotrajni lov povratio mu je raspoloženje. Sanjao je o tome da stvori armiju ljudi sličnih sebi, armiju koja će mu pomoći da širom SAD uništi sve one muškarce i slabiće koji su neprekidno tntljali o miru, pregovarali sa Rusima, mazili zemlje Trećeg sveta... jednom reči radili sve ono što se kosilo sa njegovim poimanjem Velike i Slobodne Amerike. A, bio je na pragu ostvarenja takve želje. Imao je plan,

imao je pare, sledbenike. Imao je dr Langa i, što je najvažnije, armiju momaka koji su voleli borilačke veštine. Među njima je regrutovao svoje buduće vojnike.

Svoje Ratnike smrti.

Uskoro će organizovati veliki tumir na svom imanju. Pozvaće najmanje stotinu boraca. Tu, na njegovom imanju oni će biti na raspolaganju dr Langu. Sve će ih zadržati i pripremiti da budu poslušni sledbenici velikog vođe.

Njegova tri ortaka takođe će se pobrinuti da među nezaposlenima sa dokova u San Francisku, Njujorku... bilo kojih dokova dovedu snažne momke koje će dr Lang da »prepravi« i od njih stvori armiju poslušnih.

— Jednog dana... jednog dana MOJA Amerika biće ona prava. Bićemo najjači na svetu. Moj način biće način života svakog Amerikanca — reče poluglasno dok je udobno vozilo jurilo put ranča.

*
* *

Obuzeti strastvenom ljubavnom igrom Lesli Eldridž i Sumiko nisu nameravali da se jave na telefon koji je u dnevnoj sobi uporno zvonio. Posle

trećeg zvonjenja automatska sekretarica se uključi i iz malog zvučnika začu se brundavi glas Tabasko Pita.

— Hej, golupčići, znam da ste kod kuće. Zato kad završite to što radite, javite se starom usamljenom prijatelju. Nećete se pokajati. Imam iznenađenje za vas. Zdravo, čekam da se javite.

Lesli namerno nije prekinuo zagrljaj sa devojkom koju je iznad svega voleo. Ponekad se pitao da li će mu ikada, makar i na tren postati dosadno da ponavlja već toliko puta ponovljene pokrete, sluša iste reči, jecaje i uzdahe strasti. To krhko a opet snažno telo, te vitke a ipak dō savršenstva izvajane i zaobljene butine, taj tanani struk, taj stomak tako ravan i gladak a tako eksplozivan, te grudi koje su znale da zamirishu kao trešnjin cvet u proleće i da ga izlude — sve to mogao je zatvorenih očiju do u detalje da emituje pred sopstvenim očima. Pa ipak, svaki put otkrio bi neki novi detalj, neku novu boju, miris, trzaj mišića ispod kože.

Isto pitanje postavljala je sebi i Sumiko.

— Znaš, Lesli, osetiću da si me se zasitio čak i ako to ne budeš kazao ili pokazao. Žene to naprosto oseće. A, onda...

onda ću te ostaviti i nestati iz tvog života.

— Važi, reci to i meni, ali — vodi računa da mi slušni aparat bude na uvu jer sumnjam da ću u osamdeset i nekoj godini bez njega moći da čujem bilo šta — uzvрати Lesli smejući se.

Sumiko mu se baci u zagrljaj i poče razdragano da ga ljubi. Kada se malo stišala, reče:

— Ti znaš da bih bez tvoje ljubavi odmah umrla. Znaš to, zar ne?

Lesli je bez reči podiže od poda i pritisnu je nežno na svoje široke i snažne grudi. Osećala se tako malenom na njegovim grudima, a istovremeno najzaštićenijom na svetu.

Nije trebalo ništa da joj kaže. Njegovo srce, koje je kucalo tik uz njeno, govorilo je samo za sebe. Oseti kako se buđi vatra u dubini njenog tela. Počela je da trlja butine o njegove. Ubrzo Lesli oseti njene duge stidne dlačice kako ga golicaju.

— Gospode... ti me izluđuješ, Les. Nemam više snage, a opet te želim, čini mi se još više nego pre sat vremena. To nije... normalno — prošarputa ugriznuvši ga za uvo.

Lesli, moćni ratnik noći, i nepobedivi borac, sada je bio sušta nežnost. Sumiko nije ni o-

setila kada je doneo do prostranog ležaja. Nežno je položio, a zatim počeo sistematski da ljubi svaki deo njenog tela. Svaki poljubac kao da je u njeno telo ulivao neku novu snagu. Kada je počeo da joj ljubi već otvrdle bradavice devojka otvori oči i ispusti dug uzdah. Bila je to mešavina bola, strasti, želje i molbe. Čvrsto je zarila svoje tanke prste u njegovu gustu kosu.

Lesli je nastavio da je ljubi sve niže. Kod pupka je opet ponovio igru ulivanja života i snage. Čitav stomak počeo da joj poigrava. Isprva su to bili tek sitni trzaji, a onda sve širi pokreti. Na kraju Sumiko odiže donji deo tela sa ležaja vrteći kao u ludom transu svojom malom lepom izvajanom zadnjicom. Lesli uhvati ritam i snažno prodre u nju. Devojka zagrije sopstveni dlan kako ne bi krikнула od zadovoljstva.

I ova igra potraja taman onoliko koliko je Lesli želeo da potraje, odnosno onoliko koliko je bilo potrebno da istovremeno stignu do vrhunca zadovoljstva.

Dok je Sumiko ležala nepomično, Lesli skoči s kreveta i kreće u dnevnu sobu. Pritisnu dugme na »sekretarici« i odmah začu poznati glas.

— ... Nećete se pokajati. Imam iznenađenje za vas. Zdravo. Čekam da se javite — bio je kraj Pitove poruke.

Lesli brzo otkuca poznati broj. Čim Pit podiže slušalicu, reče:

— Kaži, medvede trapavi, šta ti treba?

— Pa vas dvoje. Vi ste moja jedina porodica, a čovek sve radosti deli sa porodicom. Piši adresi... Ah, izvini, zaboravio sam da ti u glavi imaš kompjuter. Dakle, nova adresa je Fani Hills 321. Čekaću vas pred kapijom za recimo pola sata. U redu?

— Za sat i po, i gledaj da budeš sam. Sumiko već pita kada ćeš da se uozbiljiš, oženiš, sviješ porodično гнездо...

— Neeee... oteže Pit. — Za tu devojčicu učinio bih sve. Evo, ako baš mora, neću više da liznem australijsko pivo... ni bilo koje drugo, samo ne ženidba. Pa ja sam još mlad, tako reći dete... Ko zna da li sam napunio tridesetu.

— De, de, ne kukaj, samo sam se šalio. U redu, dolazimo.

Sumiko mu priđe s leđa.

— Kome si se tako slatko smejao?

— Onom trapavom medvedu koji se odaziva na ime Pit. Zove nas u goste. Pomenio sam mu nešto u vezi ženidbe i od-

mah je počeo da zapomaže i kuka. Izgleda da je kupio novu kuću. Zove nas u goste.

— Šta da mu ponesemo. Znam! Sačuvala sam jedan karton njegovog omiljenog piva od prošli put. Usput možemo da mu kupimo i nešto od stvari. Važi?

Bila je to više odluka nego pitanje i Lesli samo sleže ramenima.

Tabasko Pit izabrao je kuću na jednom od najlepših mesta na brežuljcima iznad San Franciska. Prostrani vrt sa bazenom, mnoštvo biljaka i rastinja duž zidova, ali isto tako velika čistina prekrivena najmekšom i najgušćom travom koju su Lesli i Sumiko videli.

Lesli zaključujući da je plavokosi div prihvatio mnoge njegove savete što se sigurnosti tiče, a o tome je svedočila i čistina oko kuće koja nije dozvoljavala iznenađenja.

Pit ih dočeka raširenih ruku. Devojku je gotovo odneo u kuću.

— Znam da ovde nedostaje nežni dodir čarobne ženske ruke, ali kako sam ja samo jedan prokleti neženja mislim da ni ovako nije loše — požuri da preduhitri bilo kakvu primedbu na temu prisustva žene u kući. — Samo ti razgledaj, lutko, dok ja Lesiju pokažem...

— Nadam se da nije neka ridokosa lutka iz tvoje bogate kolekcije — dobaci mu Sumiko preteći prstom.

Pit se osmehnu nedužno, a zatim požuri da odvede Leslija do desnog krila prostrane prizemne kuće.

Ponosno otvori vrata i propusti Leslija da uđe. Tek tada upali sva svetla.

Bila je to sala za vežbanje borilačkih veština. Na počasnom mestu bile su čak dve slike: slika Miyamoto Musasija, stara gravura, i fotografija Morihej Uješibe, oca aikidoa. Ispod njihovih slika bio je ideogram koji mu je Lesli poklonio kao i samurajski mač kojim se nikada nije koristio.

— Šta kažeš, Lesli, ha? — navali Pit kao dečak željan da čuje šta stariji brat misli o njegovoj najnovijoj igrački.

— Lepa, prostrana sala... samo...

— Samo, šta, šta sam zabravio?

— Pa nigde ne vidim šank i sanduke s pivom — nasmeja se Lesli, ali kad primeti snuždeni izraz na prijateljevom licu brzo dodade: — Šalim se, Pite, ovo je sala u kojoj bih mogao satima da vežbam ili meditiram. Svaka čast, dečko, naučio si i upamtio sve što sam ti pokazivao. Dođi — dodade i krete ka

mestu gde su stajale slike dvojice velikana borilačkih veština.

Tu na prostirci bili su štapići za paljenje, jedan tanto nož, nekoliko komada svile ispisane ideogramima.

Lesli je znao da njemu pripada čast da svečano otvori dođo svog najboljeg prijatelja. On kleče i obavi ceremoniju.

— Znaš, bio si u pravu u vezi one primedbe. Znam, mislio si da ću brzo da zaboravim na ovo ovde, ali prevario si se. Učlanio sam se u agenciju koja iznajmljuje majstore borilačkih veština na sat. Da, dobro si čuo. Danas u ovom našem lepom gradu možeš telefonom da poručiš partnera... samo ne bih im preporučio da se odazivaju na tvoje pozive, ha, ha, ha...

Lesli je pažljivo razgledao motke za kendo, bo štاپove za vežbanje bođucua, proveravao tvrdoću tatamija...

— Sve je prvoklasno. Da Sumiko nije sa nama, naterao bih te da odmah iskoristimo blagodeti koje može da pruži tvoj dođo — reče Lesli. — Ovako...

— Niko vam ne brani, vi večiti dečaci, da se malo poigrate. Ja ću za to vreme da posetim kuhinju. Već sam zavrila u frižider. Pun je kao las-

tino gnezdo usred leta — dobacij im Sumiko s vrata i nestade pre nego što su dvojica momaka mogla bilo šta da kažu.

Brzo su se skinuli i navukli kimona. Lesli počeo da izvodi svakojake vežbe za zagrevanje, a Pit ga je u stopu pratio. Dva-desetak minuta kasnije počeo da vežbaju padove, skokove, kate...

— Aikido? — upita Lesli.

— Važi, sensei — uzvрати Pit i nakloni se.

Lesli je bio vrhunski majstor ove naoko neborbene veštine, veštine koja je neupućenom mogla da liči na bezazleno poigravanje, na baletsku koreografiju. Ali, to je bio samo privid. Ti blagi pokreti bili su harmonija uklapanja u okolinu, u protivnika, u KI.

Nekoliko puta Pit odlete visoko i daleko od Leslija, ali bez posledica.

— Molim te, ponovi to, ali usporenije, da lakše pratim — reče posle poslednjeg letenja.

Lesli mu prvo objasni sistem poluga, pokreta i okretanja, a zatim i praktično pokaza kako sve to treba da izgleda, da se slije u jedan jedini potez.

Zaneseni u vežbanje nisu ni primetili kako vreme leti. Trgli su se kad ih Sumiko pozva s vrata.

Posle tuširanja posedaše u prostranoj dnevnoj sobi. Čavrljali su uz odabrana jela i pića o svemu i svačemu. Pit automatski uključujući TV prijemnik i htjede odmah da ga ugasi pri pogledu na Sumiko, ali ga Leslie zaustavi.

— Pite, od loših vesti ne možemo pobeći. Pusti da čujemo šta se danas događalo u ovoj prelepoj i prokletoj zemlji.

Pit odahnu. Ipak napravi pokret kao da se izvinjava devojci. U znak oprostaja ona se podiže i donese mu sveže pivo.

— Ovo treba da čujete — poziva ih Leslie.

Na ekranu se pojavi slika mladog čoveka simpatičnih crta lica i očiju iz kojih je izbijalo poštenje.

— Mladi senator Duk Marli — čitao je spiker — iz savezne države Nevada, najavio je pravi rat svima onima koji u ime naroda SAD osnivaju razne Agencije, direkcije i sve ostale organizacije za suzbijanje ovog ili onog zla stvarajući pri tome još veća zla.

— Ne smemo dozvoliti da nas CIA, FBI, DEA ili neka druga anonimna organizacija, a ima ih dosta, uvuče u još veće zlo čineći za nas i u naše ime sramotne stvari, zločine i genocide nad delovima čitavih naroda. Ja i moji saradnici uči-

nićemo sve da takve organizacije raskrinkamo i uništimo! — izjavio je mladi senator na nekom mitingu u Nebraski.

— Momak je sjajan. Zaista ima petlju kad овако u lice baca sve one govornarije ljudima iz CIA-e i ostalih »direkcija«. Svaka mu čast — oduševljavao se Pit.

— Da, svaka mu čast. Samo, bojim se da neće daleko stići. Tj o kojima je govorio sada su toliko moćni da pred njima drhti i Kongres i Bela kuća — dobaci Leslie.

— Misliš da neće imati šanse? Šteta, a baš mi se svideo. Da znaš, Les, da bih bio u stanju da mu se javim i ponudim mu svoje usluge.

— Ta ti nije loša, momče. Samo, bojim se da bih izgubio jednog prijatelja. Momče, ONI su moćni i opasni kao mitološka Hidra. Koliko sam im glava ja posekao, i...:

Pitovo oduševljenje brzo je splasnulo.

— U svakom slučaju momak zaslužuje i pažnju, i priznanje. Ne pamtim da je овако govorio bilo koji »budža« ili »glavonja«, bilo iz Senata ili Kongresa — reče Leslie, a zatim promeni kanal.

Neko vreme gledali su stare filmove Baster Kitona i vesela

atmosfera vrati se među troje prijatelja.

Kada su Lesli i Sumiko krenuli, napolju se već spuštao mrak. Pozdraviše se sa Pitom i Lesli mu obeća da će već za dan-dva doći da ponovo vežbaju zajedno.

— U međuvremenu vežbaću sa unajmljenim partnerom. Ne želim da zbog mene gubiš više vremena nego što je potrebno — dobaci Pit.

— Ortak, svaki trenutak proveden sa pravim prijateljem nikada nije izgubljen. To je samo zlatnik više u riznici prijateljstva — usvрати Lesli.

Vozio je lagano. Voleo je ulice San Franciska. Njihove uspone i strmine. Voleo je stare tramvaje, miris luke koji je dopirao i do najuzvišeenijih delova grada. Ponekad bi poželeo da zbog zla koje je vladalo u gradu, ode negde daleko, na neko pusto ostrvo i zaборави na ljudski rod. Samo, znao je da to nikada neće učiniti.

»Sada si natčovek, po snazi i umu. I baš zato osuđen si na večnu borbu i patnju. Uvek će negde biti neko kome je potrebna tvoja pomoć. Uvek će negde zlo da te natera da kreneš, potegneš oružje. To je od sada tvoja sudbina«, — rekao mu je nekada davno, u Japanu, sedokosi sensej Tanaka opraš-

tajući se s njim kao s učeni-
kom.

Lesli obgrli Sumiko. Da mu nije nje, život bi mu bio samo neprekidna borba. Ovako... Tu je bio i onaj plavokosi div Tabasko, uvek spreman na šalu, akciju i žrtvu.

— Ipak sam ja srećan čovek, sensei — prošaputa jedva čujno.

— Nešto si rekao, Les? — upita Sumiko koja se smestila na desnoj strani njegovih grudi.

— Ništa, devojčice, setio sam se nečega.

Tabasko Pit se već dobro oznojio vežbajući sam kada na ulaznim vratima odjeknu zvono. On požuri da otvori. Jedan dvadesetpetogodišnjak crne ko vrdžave kose i mrkog tena — očigledno mešanac — stajao je pred vratima.

— Vidim da ste već spremni za vežbanje. Dajte mi deset minuta da se zagrejem, pa možemo da počnemo — reče prijatnim glasom.

Kada se nešto kasnije pojavio obučen u kimono, Pit oko njegovog pojasa ugleda značenje majstora drugog dana. Znači, dobio je pravog majsto-

ra. Utoliko bolje. Pošto se zagrejao i dobro razgibao momak, po imenu Raul, upita Pita šta želi da vežba.

— Da počnemo sa aikidom?

Raul samo klimnu glavom i zauze stav. Isprobavali su brojne tehnike, bacanja, kretanje.

— Hajde sada ti napadaj, Raul. Hoću da vidim koliko još pamtim šta je to džiu-džicu — reče Pit već pomalo zadihani.

Raul je napadao kao da se bori na život i smrt. Samo onaj ko se brani može tako maksimalno da se koncentriše i zaista pokaže ili uveri se, koliko je spreman za odbranu. Radili su dvadeset minuta bez pauze, a onda Raul kleče na koleno i lupi šakom o tatami, što je bio znak da prekida borbu.

— HUUUUU, vi ste zaista borac van klase. Znaite, u agenciji dobijam uglavnom pozive od razmaženih bogatašica ili podgojenih biznismena, pa sam malo »zardao«. Vi radite kao pravi majstor, iako ne vidim da nosite neki od pojaseva?

— Ah, pojas služi samo da drži gaće — našali se Pit prisećajući se šta mu je jednom rekao Leslie. — Što se tiče mog stila i borbe mislim da preterujete. Pitam se šta biste rekli da vidite mog prijatelja... on je MAJSTOR nad majstorima...

Raul odjednom, samo za tren, izmeni izraz lica, pa brzo upita.

— Da li i on vežba sa vama?

— Nee, on vežba sam, tek koliko da održi formu. Do sada nisam ni čuo ni video da je imao dostojnog protivnika. Mislim nekog ko mu je stvarno dorastao — nastavi Pit da hvatili Leslija.

— Ako nije tajna, kako se zove taj momak? Mislim, da li je neko ko se bori javno, ima titule?

Tek tada Tabasko se lecnu. »Baš sam glup«, pomisli setivši se da o Lesliju uopšte ne treba govoriti pred strancima.

— Ah, njegovo ime nije toliko važno. Ne, nije se borio, mislim na turnirima ili nekakvim prvenstvima... On to ona ko — poče da uvija Pit, ali bilo mu je jasno da je probudio veliku radoznalost kod Raula.

— U redu, njegova stvar. Mi imamo još dvadeset minuta vremena. Šta sada želite? — upita Raul, a onda mu pogled pade na mač koji je visio na zidu. Sa onim, na žalost, ne radim.

— Pa, za kraj može malo kung-fua, tek da iskoristimo vreme — izabra Pit.

Tu je bio najjači. Džiu-džicu je radio tek dve godine i to po nagovoru Leslija Eldridža. A.

što se tiče kung-fua, njime se bavio, u početku nesvesno, još na ulicama gradova u kojima je kao dečak živio. Lesli je taj njegov prirodni potencijal, potkovan dugogodišnjim iskustvom, »ispolirao« i Tabasko je bio zaista veoma dobar borac. To je brzo uvideo i Raul, sve teže izbegavajući Pitove nate. Posle jednog malo jačeg udarca nogom, Raul odlete čitavih pet-šest metara preko sale i jedva uspe da padne kako treba.

— Huuu, ako ovako nastavite moraćete da potražite novog partnera. Ja neću biti u stanju da idem kako treba — dobaci ustajući. — Sad ne mogu da verujem da neko ovo radi bolje od vas. Znam sve momke u agenciji i, verujte mi, nijedan vam nije dorastao, a to su sve momci s crnim pojasevima i danovima.

Tabasko Pitu je ova pohvala prijala.

— Znae šta — nastavi Raul — neki moji poznanici, u stvari pokrovitelji škole kojoj pripadam i vlasnici agencije u kojoj radim, uskoro priređuju privatni turnir u borilačkim veštinama. Sve je plaćeno, a i nagrade su velike. Ako ste zainteresovani, doneću vam prijavni list na idućij trening.

— Gde se održava turnir? Ovde u gradu?

— Ma ne. Ljudi koje sam pomenio imaju veliko imanje dole na jugozapadu, na ivici pustinje. Tamo se svake godine održavaju turniri — obavestiti ga Raul.

— Važi... dogovorićemo se sledeći put.

— Možda će i vaš prijatelj pristati da nam se pridruži?

— Ne verujem. On se, kao što rekoh, ne bori. Ali, ako ja krenem, možda će poći mene da bodri — reče Pit i nakloni se.

Trening je bio završen.

Pit ode u kupatilo, a njegov partner požuri do prve telefonske govornice. Okrete poznati broj i kad mu se javi dežurna sekretarica, on joj izdiktira Pitovo ime i adresu.

— Moj klijent tvrdi da ima prijatelja koji je još bolji borac od njega. Ako nije reč o običnoj hvali, onda taj »prijatelj« mora da je nosilac bar četvrtog dana — dodade na kraju poruke.

*
* *

Nik Hogart, Volt Bilings, Sid Votkins i Čak Brenam sedeli su na dvadeset drugom spratu poslovne zgrade u centru San

Francska, u kancelariji Nika Hogarta. Pijuckali su viski sa sodom i čekali da se pojavi i četvrti član vodstva Pentagrama, Sajmon Filips, pa da čuju pojedinosti o predstojećem turniru.

Konačno, Filips se pojavi. Objasnio je da je zbog jedne velike finansijske transakcije morao da ostane duže u svojoj centralnoj banci, a potom zauze svoje mesto. Sačeka da mu Hogartova sekretarica doda čašu s pićem, isprati je pogledom, a potom se okrete ostalima.

— Ljudi, ovako stojimo. Do jutros je stiglo 99 prijava za turnir. Naši momci tvrde da je reč, uglavnom, o mladim i jakim borcima, uglavnom bez porodica ili samostalnih neženja. Čekamo još jednu prijavu i zaključujemo listu...

— Izvinite, mister Hogart, stigla je lista koju ste očekivali. Šalje je Raul — procvrkuta sekretarica.

— To je to. Sada smo zaključili listu. Raul, iz škole u istočnom delu San Franciska, tvrdi da je našao momka koji nadmašuje sve koje je do sada vrbovao. Kako je Raul jedan od mojih najboljih agitatora verujem da je zaista naišao na pravo blago — objasni Nik.

— Kada misliš da turnir počne? — upita Filips otvarajući aktovku.

— Danas je središte. Pa, recimo za deset dana. Toliko nam treba da obavestimo učesnike i pripremimo ranč — uzvratil Nik Hogart. — Nadam se da si pripremio pare za nagrade.

— Jesam, kao što je i dogovoreno. Ovde imam dvesta hiljada, a pehare će doneti moj zamenik pravo na ranč.

— Pa, momci, mislim da je to sve. Da nazdravimo novom turniru i budućim Ratnicima smrti — reče Nik i podiže čašu.

Ostala četvorica mu se pridružiše.

Kada su spustili prazne čaše, Sid Votkins se javi.

— Nik, hoće li neko od nas da se bori na turniru?

— Nisam još odlučio. Možda to ne bi bilo loše zbog budućih regruta... Videću još. Mislim da bi Sajmon bio najpogodniji.

— Da li vodiš sekretaricu sa sobom? — upita iznenada Volt Bilings.

— Kakve to veze ima?

— Što se mene tiče baš nikakve, ali, ako ona pođe, bojim se da Sajmon neće biti u stanju da se bori — dodade Bilings smejući se.

Nik Hogart pogleda oštro Filipa. Ne, nije bio ljubomoran. Otkako je pre dve godine

ostao udovac nije imao nijednu trajniju vezu. Kada bi osetio potrebu za ženom, pozivao bi neku od najboljih kol-gerli. Bio je ljut na Filipa što je dozvolio da se njegova požuda toliko ispoljava da ga okolina zbog toga zavatlava, pa čak dovodi u pitanje i njegovu borbenost.

Filip oseti smrknuti pogled svog ortaka i kiselo se nasmeja.

— Ma, Nik, pusti Volta. Ne krijem da mi se tvoja sekretarica dopada i da bih rado s njom proveo nekoliko sati u krevetu, ali mi nije preče od našeg cilja. Ti to znaš, zar ne?

Smrknuti pogled Nika Horgarta počeo polako da omekšava. Konačno se osmehnu.

— Verujem ti, Sajmone. Najzad, ti si moj najstariji ortak. Što se tiče Suzi-Li, možeš slobodno da je uzmeš, recimo danas posle posla. Nije važno koliko ćeš da provedeš sa njom, ali u četvrtak očekujem da dođeš po mene. Letimo tvojim helikopterom. O. K.?

Sajmon Filip se osmehnu zadovoljno.

— O. K. Dolazim po tebe kad kažeš — i to sa sandukom tvog omiljenog konjaka. prijatelju!

Lesli Eldridž ležao je na tamij u svojoj radnoj sobi. Na ušima je imao slušalice iz kojih je dopirala tiha muzika. Bili su to zvuci tradicionalnih žičanih instrumenata Japana i nekoliko vrsta frula. Ta muzika bila je prava terapija za njegovu dušu. Kroz treptaje žica na drevnim instrumentima kao da je čuo odjeke prohuja liih vekova. Zvuci frula podse tiše ga na pesmu potoka koji je tekao u blizini manastira u kome je usavršavao ninducu, Zen i Kobuderu.

Osetio je da ga Sumiko posmatra skrivena iza dovratka i on, ne otvarajući oči, dade joj znak prstom da dođe. Brzo je doskakutala i spustila se kraj njega. On okrete jednu slušalicu tako da je i devojka mogla da čuje muziku. Ležali su tako čitavih petnaest minuta, sve dok i poslednji treptaj žica ne utihnu.

— Oh, Lesli, hoćemo li ikada ostvariti želju da pođemo do Šikokua? — ukdahnu Sumiko.

— Hoćemo, devojčice, hoćemo. Obećavam ti. Uskoro. Želim i sam da još jednom pose tim ona mesta od pre toliko godina. Kao da me tamo čeka nešto... ne znam ni sam kako

to da ti objasnim. Nešto što još nisam otkrio, saznao, doživeo...

Zvonjava telefona prekide dalji razgovor. Sumiko pogleda Leslija, pa kad joj ovaj da de znak glavom ona diže slušalicu.

— O, Pite, ti si. Zdravo... Da, tu je. Hoćeš njega?

— Zdravo, Pite. Slušam.

— Dobio sam poziv za jedan turnir u borilačkim vještinama... U stvari, potpisao sam prijavu i poslao. Mislio sam kako bi bilo lepo da pođeš i ti sa Sumiko... Ne, ne nisam ni mislio da se boriš. Jednostavno biće mi lakše ako ste vas dvojice pored mene. Sve je plaćeno, mada znam da tebi to nije važno. Hajde, učini meni to za ljubav. Siguran sam da će se i Sumiko obradovati da izađe u prirodu — navaljivao je Pit.

Lesli se nije mnogo dvoumio iz dva razloga. Prvo, devojka je zaista bez roptanja podnosila sve opasnosti i neizvesnosti kroz koje su prolazili i svaki zajednički put za nju je bio prava nagrada. Drugo, na turniru je bilo svakojakih ljudi, a Pit je i pored sve svoje pameti i snage još uvek umnogome bio naivan.

— Važi, ortak. Kad krećemo?

Jedno gromoglasno »jupiii-

iii« dopre do Sumiko koja je stajala čitav metar i po dalje od slušalice.

— Idućeg četvrtka. Prevoz je organizovan privatnim avionom!

— Ako nemaš ništa protiv, ja bih više voleo da krenemo kolima i malo uživamo u prirodi. Nego, koliko je daleko mesto turnira?

— To je negde između visoravni, pustinje i... pa nešto manje od hiljadu kilometara.

— U redu. Obavesti organizatora i traži kartu... Ma kartu terena. Krenućemo dva dana ranije. Dogovoreno.

Sumiko je sva blistala. Ipak, upita o čemu je reč. Lesli je ukratko obavesti o svemu.

— Dok se Pit bude borio, mi ćemo da obilazimo okolinu, da uživamo u divljini i čistom vazduhu. Nadam se da će ti to odgovarati.

— Oh, Lesli... ti znaš da mi je s tobom lepo bilo gde. Znači, bićeš samo moj čitavih nekoliko dana?

— Samo tvoj, devojčice.

U isto vreme, za put su se pripremili prijavljeni takmičari iz Ouklanda, Los Anđelesa, Portlanda, San Franciska, Long

Bića i Pasadine. Neki su prizeljkivali neku od nagrada, neki slavu, a neki tek avanturu i eventualnu proveru sopstvenih mogućnosti.

Niko od tih 99 momaka nije ni slutio kakva je prava svrha turnira, kao što niko nije znao da će najverovatnije svi učesnici zauvek ostati na imanju Nika Hogarta i da će posle tretmana i »prepravki«, koje će izvršiti dr Lang sa svojom pomoćnicom, postati pripadnici legije Ratnika smrti, odred »poslušnih«.

Lesli, Sumiko i Pit pripremali su se svako na svoj način za predstojeće putovanje. Lesli je odlučio da jedan dan posveti Pitu i proveri njegovu spremnost za predstojeće takmičenje. Sumiko se posvetila pakovanju prikladne garderobe, a Tabasko Pit je odlučio da sve preostale dane do polaska na put posveti treningu. Tako je Raul imao pune ruke posla — i puno telo modrica. Na poslenjem treningu Pit ga upita da li će se i on takmičiti.

— Ne, pripadnicima škole nije dozvoljeno takmičenje kako ne bi došlo do nesporazuma. Razumete? U svakom slučaju biću tamo i stajaću vam na raspolaganju. Pitao sam šefove i oni nemaju ništa protiv da sa svojim prijateljem dođete na

imanje u sopstvenoj režiji. Rekoše mi da bi bili srećni ako vaš prijatelj bude pristao da učestvuje i u egzibicionoj borbi sa nekim od šampiona. To je vaš zadatak dok ne stignemo na imanje. Sad Vas ostavljam. Vidimo se na imanju — pozdravi ga Raul.

Lesli i Sumiko se zagledaše kad među Pitovim prtljagom nisu videli obavezno australijsko pivo.

— Bravo, momče, vidim da si shvatio — pohvali ga Lesli.

Pit se napravi da ne shvata o čemu je reč, a kad Lesli pomenu pivo on pocrvene kao dače.

— Znaš, Lesli, ne želim da te obrukam tamo. Ko zna na kakve ću momke da natrčim. Pivo je bogovsko piće, ali ne »leži« baš mnogo uz treninge i takmičenje. Ne pijem već desetak dana. Mislim da sam se koliko-toliko isprao — pohvali se plavokosi momak.

Dva dana uživali su u predelima kroz koje su prolazili. Vozio je mahom Pit, prepuštajući svojim najdražim prijateljima da uživaju u prirodi i jedno u drugom. Volan je predavao Lesliju tek kad je ovaj to sam tražio. Drugog dana puta, pošto su se zaustavili na jednoj prostranoj poljani, Lesli pozva Pita da malo vežbaju.

— Vidim da si izgubio dobrih pet-šest kilograma...

— Celih osam, Lesli. Osam!

— ...i da si u formi. Sada je najvažnije da zaboraviš na emocije, na takmičenje, na nagrade. Misli samo na protivnika... utopi se u njega... počni da misliš na njegov način, a reaguj na svoj. Ako u tome uspeš, biće to lep izlet i za tebe.

— Misliš da će tamo biti opasnih momaka?

— To nije toliko važno. Najvažnije da ti budeš najopasniji momak, shvataš. Na turnirima svi žele odmah da se pokažu, da zaplaše ostale time što će svaku borbu rešiti odmah, na snagu, ako je moguće, jednim udarcem. Ti to ne smeš da uradiš. Kad za to dođe vreme, reći će ti. Sedj sad u lotos položaj. Zatvori oči i pažljivo slušaj svaku moju reč... Ne, ne napreži sluh, opusti se, slušaj me mozgom — šaputao je Lesli jedva čujnim glasom.

Sugestivnost tog glasa potpuno je opustila Pita. Lepo je »čuo« šta mu prijatelj govori. Svaka od tih reči uvlačila mu se duboko u mozak. Seansa je potrajala četrdesetak minuta i Lesli shvati da bi svaki dalji minut više štetio nego koristio. Kad je prekinuo seansu Pit jednostavno klonu na zemlju. Spavao je čvrstim snom.

Probudio se tek sat vremena kasnije. U njegovim očima bila je jasno vidljiva neka nedokučiva promena. Više ni jednu jedinu reč nije prozborio o predstojećem turniru, ali je zato zapazio svaki detalj lepe prirode, oduševljavao se plavičastim odsjajem udaljenih planina iza Edoardove visoravni, rastinjem kraj puta...

— Još ga nisam videla ovakvog. Šta si mu uradio? — upita Sumiko.

Lesli se osmehnuo.

— Otvorio sam mu unutrašnji sluh i vid.

Na imanje Nika Hogarta stigli su u dogovoreni dan, i to među prvim gostima. Tabasku lasku kad na kapiji imanja ugleda Raula. Srdačno su se pozdravili.

— Moj prijatelj pita kome da se obrati za smeštaj... mislim, pošto se ne takmiči...

— Sve je u redu, mister Pit. Moj šef smatra vašeg prijatelja počasnim gostom i za njega i njegovu pratilju već je spremljena soba u glavnoj kući — obavesti ga Raul i pozva ih da krenu.

Sumiko se oduševila smeštajem. Kuća je odisala tradicijom. Imala je utisak da se nalazi u kući nekog bogatog rančera iz prošlog veka. U sobi nije bilo nijednog komada name-

štaja ili neke druge potrepštine koja nije bila stara najmanje pedesetak godina.

— Vi ste smešteni sa ostalim učesnicima turnira, mister Tabasko, ali, videćete, i vaš smeštaj je sasvim udoban.

Pit se u to vrlo brzo uverio. Takmičari su bili smešteni po dvojica u prostranim i ukusno opremljenim sobama, u pet prizemnih zgrada koje su u južnom delu dvorišta bile raspoređene u petougaoznom skladu. Pit je za sobnog druga dobio jednog kršnog crnca neodređenih godina. Momak ga samo uljudno pozdravi, a potom se smesti na jedan od ležaja i baci se na prelistavanje gomile stripova koje je izvadio iz putne torbe.

Jutro je osvanulo sunčano, a na nebu nije bilo nijednog oblačka. Sa prozora svoje sobe Lesli je posmatrao gomilu takmičara obučenih u bele ili crne kimone, svilenе ili pamučne, potpuno nove ili već dobro iskrzane. Svi su lagano išli ka najudaljenijem delu dvorišta prostranog imanja.

— Hajde, devojčice, red je da se upoznamo sa našim domaćinima i pozdravimo učesnike turnira — pozva Les devojku

koja se tog trenutka izvukla ispod pokrivača.

Bila je naga. Uvek je spavala potpuno gola. Jedina »odeća« i ukras bila joj je njena duga, gusti i kao ebonovina crna kosa.

Priđe prozoru ne obazirući se na to da li će je neko videti i nasloni se na Leslija.

— Spavala sam kao nikad dosad. Ovde bih mogla da ostanem čak i mesec dana — reče mazno.

— Verujem ti. A, koliko vidim, neko bi se složio s tim da tako gola ostaneš na prozoru bar još sat vremena — dobaci joj Lesli čijem oštrom oku nije izmakao izdajnički odsjaj sunčevog zraka sa okulara durbinna na drugom kraju dvorišta.

Prevario se samo u jednom. Nik Hogart, koji je držao dvogled, samo je ovlaš pogledao lepu devojku. Sva njegova pažnja bila je posvećena njemu, Lesliju Eldridžu.

Sumiko brzo umače dublje u sobu i otrča u kupatilo.

Nik Hogart i četvorica njegovih pratilaca popeše se na drveni podijum. Sensei Genzo Jamašita stajao je ispred podijuma. Bio je obučen u svečani kimono, a za pojasom je imao pripasan samurajski mač.

Ispred podijuma, levo i desno od njega, u jednm nizu stajali su Ratnici smrti, ali ovog

puta svi su bili obučeni u si-
ve kimone. Deset metara ispred
njih, licem okrenuti podijumu,
stajali su prijavljeni takmičari,
onako bez reda.

Nik Hogart podiže ruku i za
nekoliko trenutaka žamor među
okupljenim borcima se utiša.

— Gospodo, takmičari...
Amerikanci! Pozdravljam vas
u ime organizatora ovog turni-
ra sa željom da se borite muš-
ki, onako kako to dolikuje sino-
vima ove zemlje. Pokažite svo-
je vrednosti — pobedite i bi-
ćete nagrađeni, jer nagrada će-
ka sve one koji su spremni da
se bore i pobeđe. U ovim dani-
ma slabija, pregovarača i ljudi
spremnih na kompromis čak i
sa »crvenima« i sa đavolom, vi
ste poslednji plamen nade da
Amerika još voli i zna da se
bori. Želim vam ugodan bora-
vak u našoj sredini. Sensei Gen-
zo Jamašita reći će vam neko-
liko reči — dodade i pokaza ru-
kom na Japanca.

Sensei iskorači dva-tri kora-
ka, raširi noge, uhvati dršku
mača, a potom, šarajući pogle-
dom po okupljenim momcima
reče:

— Ovde ste da se borite, pa
to i uradite. Stilove birate sa-
mi, a pravila nema. Pobeđuje
onaj ko posle pet minuta borbe
ostane na nogama. Pobeđeni
mogu da ostanu do kraja tur-

nira kao gledaoci, a pobednici
se bore još dve borbe u toku
dana. Takmičenje se nastavlja
sutra i prekosutra. Haj!

Na ovaj borilački pozdrav iz
stotinu grla odjeknu gromogla-
sno »HAIII«.

Takmičare brzo podeliše u
pet grupa po dvadeset takmi-
čara, odnosno po deset parova.
Jamašita je jednostavno kre-
nuo sleva nadesno i razgraniča-
vao grupe. Takmičari sami sebi
odabraše suparnike i velika a-
rena, posuta čistim peskom, br-
zo ožive.

Lesli je stajao sa Sumiko ne-
daleko od mesta na kome se
trenutno borio Tabasko Pit.
Njegov protivnik bio je bradati
i u kosu zarastao momak, sav
istetoviran. Na prvi pogled la-
ko je bilo prepoznati siledžiju
iz neke od luka širom obale.

Pošto mu je bilo jasno da će
Pit imati lak posao, Lesli počeo
neprimetno da zagleda Nika Ho-
garta i ljude okupljene oko nje-
ga na podijumu. Ovi uskoro na-
pustiše svoja mesta i krenuše
od jedne do druge grupe takmi-
čara. Ponegde bi samo bacili
pogled, negde bi zastali, nešto
se dogovarali, beležili i nastav-
ljali dalje. Kada su stigli do
grupe u kojoj se borio Tabasko
Pit, ovaj je upravo jednim veš-
tim zahvatom tresnuo svog pro-
tivnika na zemlju i »polugom«

sankio imobilisao mu ruku. Mo-
mak je tresao glavom pokušava-
jući da se istrigne, ali zakoni fizi-
ke bili su neumoljivi. Znoj poče
da se obliva i on konačno mora-
de da lupi šakom o tle nekoliko
puta označavajući tako da se
predaje.

Hogart i njegovi pratilci sa-
mo se brzo pogledaše, a onda
Hogart kao da prvi put ugleda
Leslija i Sumiko. Odmah im
priđe.

— Izvinite što vas ranije ni-
sam potražio i pozdravio vas.
Nadam se da uživate u borba-
ma — počeo ljubazno dok su mu
oči, hladne kao kocke leda, ko-
pale po Leslijevom licu. Na žal-
ost, nije uspeo da prodre da-
lje od same površine kože.

— Hvala na gostoprimstvu.
Kuća vam je zaista prelepa.
Što se tiče turnira, ja vam i ni-
sam veliki stručnjak, ali mis-
lim da se momci trude — re-
če Lesli.

Hogart galantno poljubi ru-
ku koju mu Sumiko pruži, a
zatim pozva jednog od posluži-
telja sa tacnom punom čaša sa
osvežavajućim pićima.

— Ako vam dosade borbe,
možete da se okupate u bazenu
ili pođete na jahanje. Neko od
mojih momaka osedlaće vam
konje i pratiti vas po okolini
— dodade ljubazni domaćin.

Iako je Hogart ispoljavao ve-

liku dozu učtivosti i predusre-
tnjivosti, Lesli oseti neku nela-
godnost oko dijafragme. Nešto
na njihovom domaćinu nije bi-
lo u redu. Iako se mnogo tru-
dio, nije uspeo da prikrije ne-
ke negativne vibracije, nešto
pritajeno...

Lesli odlučio da obrati malo
više pažnje i na njega, i na nje-
gove pratiocce.

— Hej... drugar... šta ka-
žeš, kako sam sredio onog gr-
malja? — začu se Pitov glas.

Lesli se okrete. Hogart im sa-
mo klimnu glavom i ode dalje.

— Nije bilo loše. U svakom
slučaju, postupio si bez greš-
ke. Hajde sad da pogledamo e-
ventualne protivnike u nared-
nom krugu — reče.

— Misliš u mojoj grupi?

— Ne, njih ćeš već da sav-
ladaš. Idemo tamo... do onog
crnca i do ona dva Kineza. Mi-
slim da će neko od njih troji-
ce, a možda i sva trojica, us-
koro da se nađu pred tobom.

Ninđinom oku nisu mogli da
promaknu momci koji su ima-
li ono »nešto«. Pre svega pri-
vukla ga je mirnoća s kojom
su se borili pre svega Kinezi.
Crnac je bio možda eksploziv-
niji nego što je bilo potrebno,
ali je i te kako mogao da bu-
de opasan. Njega je nešto iz-
nutra nosilo i teralo da pobe-
đuje.

Njih troje priđoše bliže dotičnoj grupi. Pit je imao taman toliko vremena da isprati kraj borbe jednog od Kineza sa nekim momkom obrijane glave. Obrijana glava zaletala se u želji da udarcem noge otkine glavu omalenom Kinezu, ali je samo uspeo da jekne kad ga zgrčeni prsti desne Kinezove šake pogodiše između raširenih nogu. Onesvestio se pre nego što je pao u pesak. Kinez ga nije ni pogledao.

— Vi ste na redu, mister Pit — reče Raul dodirnuvši Pita po ramenu.

— Budite tu, vraćam se brzo — reče Pit samouvereno, ali kad uhvati Lesliejev prekorni pogled sleže ramenima i pocrvene.

No, ipak je ispunio obećanje. Vratio se nepunih pet minuta kasnije. Na Lesliejev upitni pogled sleže ramenima.

— Momak se, izgleda, uplašio. Predao se čim sam ga prvi put pogodio nogom iza uвета.

Lesli se okrete na onu stranu sa koje je Pit došao i ugleda dva momka kako na nosilima nekog odnose.

— Nisam znao da imam tako jak udarac, časna reč — pravdao se plavokosi div.

Drugi Kinez nikako nije uspevao da zakoči veoma pokretljivog protivnika. Bio je to

neki bledunjavi momak uske »bitnik« bradice. Leslieju bi jasno da je momak mnogo vremena proveo u Indokini i da je mnogo naučio o kik-boksu.

Kinez se konačno odlučio na lukavstvo. Dozvolio je bledunjavom da ga ovlaš zakači i »posrmo«. Bledoliki je naleteo na prevaru. Prišao je bliže nego što je trebalo i Kinez ga »počisti« niskim, kružnim udarcem noge, a odmah zatim odlete u veličanstvenom saltu uvis. Svom silinom sručio se s obe noge na stomak svog protivnika. To je bio kraj borbe.

Obuzeti ovim prizorom, nisu uspeli da »snime« kako radi crnac. Videli su jedino kako je klasičnim krošoom poslao svog protivnika u carstvo snova.

— Jesi li video? — upita Lesli Pita.

Pit klimnu glavom.

— Crnac me ne brine. Ona dva žutaća su gadna. Moraću da pazim šta radim... ako se namerim na njih.

— Nameričeš se svakako, a to da ćeš morati da paziš davolski si u pravu. Hajde završi tu preostalu borbu, pa da se malo prošetamo.

— Nećeš da me gledaš?

— Neću imati ŠTA da gledam. Ne verujem ni da ćeš imati protivnika — uzvрати Lesli.

I zaista, treći Pitov protivnik jednostavno se predao čim je Pit prvi put zadao udarac levim laktom.

Do podneva prvi krug takmičenja bio je završen. Samo desetak-dvanaest boraca zadošlo je teže povrede, a ostali su, uz nekoliko izuzetaka, zadobili modrice, posekotine i čvoruge.

Pit, Sumiko i Leslie šetali su prostranim dvorištem. Sumiko predloži da krenu do bazena i Leslie joj reče da ona krene dok on i Pit nešto vide. Čim se devojka udaljila, Leslie reče:

— Sve više se pitam čemu služi ovaj turnir. Nigde u novinama ni na televiziji nisam čuo ni pročitao ni slova o ovome. Znači, nije reč o reklamnom potezu nekog biznismena ili neke korporacije. Šta je, onda, posredi?

Pit širom otvori usta. Njemu ni na kraj pameti nije bilo da uopšte razmišlja o tome, a kamoli da nešto posumnja.

— Video si nešto... neobično?

— Ne, Pite. Nisam ništa video, ali nešto osećam. U svakom slučaju malo ću prošetati okolo. Hajdemo sad do bazena.

Puna dva sata uživali su u prijatnoj vodi velikog bazena, a zatim su pošli na ručak. Po-

sle kraćeg odmora Leslie podseti Sumiko na ponuđeno jahanje i njih dvoje pođoše do Pita. Plavokosi momak izjavi da želi da se odmara i meditira, na šta se Leslie neprimetno nasmeja, pa njih dvoje krenuše sami.

Dobili su dva sjajna konja željna jurnjave i brzo napustiše dvorište. Leslie obeća konjušaru da neće jahati mnogo daleko, »kako ne bi zalutali«, i pojuri da stigne Sumiko.

Istog časa jedan momak, obučen u žućkastosmeđe odelo ninde, neprimetno šmugnu preko zida i kojih stotinak metara dalje krete paralelno s jahačima. Trčao je zaustavljajući se na pogodnim mestima kako bi proverio gde su jahači.

Kada se prvi put ispeo na jednu uzvišicu i, priljubljen uz tle, bacio pogled prema jahačima nije ni sanjao da je otkriven.

Lesli iznenada oseti haragei. Priteže uzde i uspori trk svog ždrepcu. Sumiko koja je razdragano uživala u trku i šibanju vetra u lice ništa nije primetila.

Lesli tek malo iskrenu glavu. Svud okolo prostirala se ravnica, pa ipak, tamo jugozapadno od njih, na nekih pedesetak metara neko ga je pomno posmatrao. Ninda je jasno osećao vibracije koje je pos-

matrač nehotično slao. Onda, sasvim neprimetan pokret tela koje se pomeralo unazad. Momak je bio vešt. Čak veoma vešt.

Sumiko zaustavi konja i mahnu Lesliju.

— Hajde, stigni me! Ha, bolja sam od tebe. Pokušaj da me stigneš. Ako uspeš... možeš da me... imaš! — doviknu i blago udari konja petama

Lesli se glasno nasmeja. Sada, kada je znao da ga prate, više nije morao da brine. Znači na imanju se ipak nešto kuva. Polete pognut po konjskom vratu. Da li je njegov ždrebac bio brži nego životinja koju je jahala Sumiko, ili je devojkica pritezela uzde svom konju dopuštajući Lesliju da je pristigne, tek, posle nekih stotinak metara Lesli uhvati devojkicu za ruku. Konji se zaustaviše klizajući se na zadnjim nogama gotovo dodirujući pesak sapima.

— Moja si! — viknu Lesli.

— Tvoja sam... pobedio si... a plen pripada pobedniku — izusti devojkica strasna i klonu mu na ruke.

Lesli je ponese do obližnjeg šumarka koji su sačinjavale topole i spusti je na travnato tle. Začas su ostali bez odeće. Voleli su se ludo, strastveno, divlje... kao da su se borili

za svaki zagrljaj, svaki poljubac, uzdah.

Kada je oluja strasti prošla, Lesli opomenu devojkicu da je vreme da se vrate. Nisu krenuli istim putem. Skrenuli su tek kojih dvadesetak metara — i tako Lesli otkri u pesku duboke tragove guma nekog kamiona. Zaključio da je vozilo bilo puno. Kako su tragovi guma išli pravo kao strela, Lesli lako zaključio odakle su potekli. U to se uverio kada su, nepun sat kasnije, ugledali zidine koje su okružile imanje. Tragovi su nastavili desno, a on potera konja levo, prema glavnoj kapiji.

Njihov pratilac stigao je na imanje nekoliko minuta pre njih i podneo raport Niku Hogartu.

— Ništa nisu videli, ništa nisu posumljali. Vodili su ljubav i krenuli pravo nazad — glasio je kratak izveštaj člana odreda poslušnih.

Na žalost, momak nije ni sanjao da je na drugoj strani bio moćni ninda, čovek kome ništa nije moglo da promakne, koji ništa nije prepuštao slučaju — i koji je već prvog dana nanjušio da je turnir pokriće za nešto.

Isto tako niko, pa čak ni Sumiko, nije znao da će ninda još iste noći krenuti tragom

guma kamiona i da će potom pronjuškati po samom imanju.

Pošto su se okupali i obukli večernju toaletu, Lesli i Sumiko prihvatiše poziv ljubaznog domaćina da budu gosti za nje govim stolom na večeri. Bili su jedini gosti članova Pentagrama.

Lesli je »pažljivo« slušao Nika i ostale, a gotovo nemarnim pogledom ispitivao je Gonza Jamašita. Osetio je sumnju u očima japanskog majstora i sada je proveravao kakvim moćima raspolaže omalemi Japancac. Svoja osećanja uspeo je duboko da »zakopa« iza maske nezainteresovanosti i opuštenosti.

Haragei je mirovao, što je bio najbolji znak da je sensei Jamašita samo tradicionalno nepoverljiv prema nepoznatim ljudima.

— Imate divne konje, mister Hogart. Sumiko i ja smo baš uživali u jahanju — reče Lesli znajući da Nik Hogart očekuje tako nešto.

— Pa, koliko me koštaju, zaista bi trebalo da vrede. No njihova prava vrednost je kada zadovolje damu kakva je gospođica Sumiko i poznavao ca kakav ste vi, mister Eldridž — uzvratila Hogart kurtoazno.

Sid Votkins priđe muzičkom stubu, pređe pogledom preko

kaseta koje su stajale na polici, odabra jednu i pusti ozvučenje. Sa svih strana prostori je poteče melodija. Bio je to klasični Glen Miler i melodija »Mesečeva serenada«.

Sid priđe Lesliju i uljudnim glasom zatraži dozvolu da igra sa Sumiko. Lesli mu galantno dopusti i Sumiko zaigra sa simpatičnim vlasnikom fabrike delova za avione. Bio je izvanredan igrač i veoma učtiv partner. Progovorio je tek nekoliko ljubaznih rečenica posvetivši se igri.

Nik Hogart iskoristi priliku i priđe Lesliju.

— Saznao sam, mister Eldridž, da se i sami bavite borilačkim veštinama. Štaviše, da ste izvanredni u tome. Da li mogu da se nadam da ćete nas obradovati jednom demonstracijom, egzebicionim mečom?

Lesli se neprimetno trže. Kako su mogli da saznaju? Onda mu sinu. Mora da se Pit negde izlanuo preterano ga hvaleći.

— Ah, gospodine Hogart, moje poznavanje borilačkih veština nije bogzna kakvo. Bojim se da me je neko preterano hvalio — počeo Lesli da se vajka.

Nik Hogart bio je veoma lukav i inteligentan. Nijednog

trenutka nije insistirao. Ponudj Leslieju čašu konjaka, nazdravi mu, a potom se obojica zagledaše u par koji je igrao na sredini sobe. Kada je igra završena, prisutni spontano zapljeskaše.

Sumiko požuri da se pridruži Leslieju, a Sid dohvati čašu sa hladnim šampanjcem i ispi je naskap.

Ostatak večeri protekao je u neobaveznom čavrljanju i igri. Dozvolu da igraju sa Sumiko dobili su i Volt Biling i Čak Brenan, a onda i Leslie odlučio da odigra igru-dve sa svojom devojkom.

Sat je otkucio ponoć kada je Leslie pozdravio društvo i poveo devojkicu na počinak.

— Leslie, bilo mi je tako... tako lepo. Hvala ti što si pristao da dođemo. Toliko sam umorna da ću zaspati pod tvojim!

Ipak, izdržala je tuširanje, malo se pomazila sa Lesliejem, a zatim zaspala kao beba. Leslie je neko vreme ležao pored nje, a kad se uverio da Sumiko čvrsto spava kliznu iz kreveta, navuče tamne platnene pantalone i crnu majicu dugih rukava i priđe otvorenom prozoru. Neko vreme stajao je gotovo ne dišući. Osluškiavao je čitavim svojim bićem.

Ništa.

Haragei je mirovao.

Ninđa opkorači prozorski okvir i sa visine od oko tri metra bešumno skoči na zemlju. Držeći se senke koju je bacala zgrada obasjana mesečinom, on brzo krene prema ogradi ranča. Ako je negde i bilo stražara, nije ih ni video, ni osetio. Znači da nisu ni oni njega videli. Lako je preskočio zid visok dva metra a onda potrčao prateći tragove guma.

Noć je bila prijatna, vazduh pun kiseonika i ninđa je trčao lako kao povetarac. Sat kasnije ugleda odsjaj nekoliko logorskih vatri. Krete malo u stranu, ali nastavi da trči istim tempom. Posle još desetaka minuta ugleda obrise tri kamiona.

Iznenada, haragei ga opomenu!

Bacio se na tle i prekinuo disanje. U poslednji čas. Jer tek što je dodirnuo tle na nekoliko koraka od njega prođe dva momka obučena u kostime slične njegovom ninđa kostimu. Bili su naoružani mašinskim puškama — što je odu daralo od njihove odeće. Išli su ćutke. Ninđa ih propusti, a potom priđe još bliže i zavuče se ispod najbližeg kamiona.

Poče da osluškuje razgovor nekolicine budnih momaka, ali iz tog razgovora nije uspeo ništa bitno da sazna. Bili su to

nevezani razgovori o svemu i svačemu. Ipak, kada je već hteo da krene, Lesli začu jednog od momaka kako pominje »doktora«.

— Juče je dr Lang bio više nego raspoložen. Nije me mnogo mučio i seansa se brzo završila. Sad jedva čekam da ponovo odem u laboratoriju — govorio je jedan momak.

— I ja sam to primetio. Mislim da se nismo prevarili kada smo pristali da ostanemo na ranču i sarađujemo. Kao da sam oduvek ovde... Pravo da ti kažem, gotovo da se i ne sećam odakle sam uopšte došao. Uostalom, baš me briga — uzvratit drugi momak.

— Kad pomenu sećanje... Stvarno... odakle sam ja, do đavola, stigao na imanje? Da li se ti sećaš?

Razgovor utihnu.

Ninja se izvuče ispod kaminona, ponovo propusti patrolu, a zatim brzo potrča istim putem. Kao i kada je dolazio, koristio je tragove koje su ostavili točkove kamiona.

Njegov odlazak kao i povratak niko nije primetio. Sumiko je još uvek spavala u istom položaju. Ninja istrese pesak iz obuće u vrt ispod prozora, istrese pantalone, a onda se bućnu u kadu. Kada je legao pored Sumiko, znao je da

će narednih dana imati mnogo posla.

I nehotice, natrčao je na nevolje.

*
* *
*

Kada je sutradan sa Sumiko stigao na borilište, Tabasko Pit je upravo dovršavao svog prvog protivnika. Lesli oseti veliko zadovoljstvo kad ugleda Pita kako skladnim, smirenim pokretima upotrebljava jednu tehniku iz aikido-a, vrebajući priliku da svom protivniku stavi do znanja ko je pobednik. U tome je uskoro i uspeo.

Kada je prišao Lesliju i Sumiko, na njegovom licu nije bilo ni traga one uobičajene veselosti ili hvalisavog izraza. Već je mislio na sledeću borbu. Samo upita Leslija:

— Kako su se borila ona trojica?

— Dobro, ali ne i zabrinjavajuće po tebe. Ortak, sve si bolji. Verujem u tebe. Samo nastavi tako — reče Lesli.

Gledao je u dubinu Pitovih očiju tražeći trag onoga što je u njegovu svest usadio pre dva dana. Uhvatio je taj trag i nastavio telepatiski da utiče na sigurnost i stalozhenost svog drugara.

Do podneva broj takmičara se sveo na deset.

Deset najboljih. Deset finalista.

Pored Pita, dvojice Kineza i onog stasitog crnca, koji je delio sobu sa Pitom, tu je bilo još šest boraca od kojih nijedan još uvek nije zadobio nijednu povredu. Kada je i poslednja borba bila okončana senei Jamašita priđe i na brzinu ispisa imena finalista. Strpa ih u posudu za led, izmeša i neočekivano je pruži Sumiko.

Devojka počne da izvlači jednu po jednu cedulju. Pit odahnu kad shvati da mu je protivnik neki dobro razvijeni momak koji je neprekidno žvakao gumu za žvakanje. Momak mu se čak osmehnulo kad su saznali da su protivnici.

Pre nego što su se rastali, Lesli ga uhvati za ruku i povede u stranu.

— Pite, nemoj više da razmišljaš o tome ko će da stane preko puta tebe. Sada su svi protivnici dobri — a ti si među najboljima. Samo, sada pokaži sve ono što znaš — i čekaj pravi trenutak. Sve sam ih snimio. Samo jedan od Kineza može da bude težak. Može — ali ne mora. To zavisi od tebe. Ali, dok on stigne na red već ću nešto smisliti. Hajde sad, odmaraj se.

Pit samo klimnu glavom i požuri za ostalim takmičarima.

Dok je plavokosi momak odlazio prema svom prebivalištu Lesliju nešto pade u oči. Nešto što, zaokupljen borbama svog prijatelja, nije odmah uočio.

Broj gledalaca se naglo smanjio. Naime, veliki broj onih koji su bili pobeđeni nije se više pojavljivao na turniru.

Da nisu otišli?

Prisetio bi. Jedino ako nisu odlazili noću, ali zašto bi tako postupali?

Nešto nije bilo u redu.

Ipak, već istog popodneva, Lesli otkri da su svi učesnici, sem onih teže povređenih, još uvek na imanju. Šetali su po dvorištu, razgovarali, analizirali borbe...

Ali, ninda se nije umirio. Osećao je da je nešto ipak promenjeno. Prolazeći pored jedne grupe od petnaestak učesnika turnira koji su izgubili borbe još prvog dana takmičenja, Lesli oseti haragei. Ne naročito jak, što znači da opasnost nije bila bliska, ali haragei se probudio. Lesli se zagleda u ličalj ljudi kraj kojih je prolazio i većina njih okrete se na drugu stranu. Lesli pređe čitavo dvorište i zastade ispod jednog velikog platana. Ako nešto treba da se desi, desiće se uskoro. Znao je to sasvim pouzdano.

Nije se prevario.

Petorica mračnih momaka, među kojima je prednjačio onaj kosmat i bradati siledžija koga je Pit pobedio prvog dana, krenulo je u njegovom smeru. Lesli se osmehnu. Njegov domaćin želi po svaku cenu da ga natera da pokaže šta zna. Ali, zašto je to toliko važno, do đavola?

Petorica momaka sada stade u polukrug oko njega. Reči nisu bile potrebne. Bilo je očigledno da su momci ili nago-voreni, ili plaćeni da ga napadnu. — Pa lepo, gospodine Hogart, izoštrite durbin i uživajte — reče Lesli sebi u bradu i pomeri se s mesta na kome je dosad stajao. Pogleda redom svoje protivnike. Onaj kosmat bio je najbezopasniji. Leslijevu pažnju privuče jedan crnac koji je desnu ruku držao iza leđa, očigledno skrivajući u njoj neko oružje.

Lesli je stajao nehajno opruženih ruku niz butine, tek malo raširenih nogu. Njegov podsmešljiv pogled zaustavi se na licu kosmatog. Namerno ga je provocirao želeći prvo njega da sredi. Kosmati zaurla nekakvu uvredu i zaletе se kao bik na plašt toreadora. Njegova kao robijaški malj velika pesnica zviznu kroz vazduh. Ostali napadači već su videli Leslija u prašini razbijenog lica.

Nešto nije bilo u redu. Kosmati je promašio i sada je širom otvorenih usta stajao ukopan u mestu. Niko nije primetio da se Lesli pomerio. Niko nije primetio munjeviti udarac otvorenom šakom među rebra ispod srca. Nije to video čak ni Nik Hogart koji je, skriven iza zavesе na prozoru svoje sobe, durbinom motrio svaki Leslijev pokret.

Kosmati se užasno sporo okrete prema svojim slebdenicima. Usta su mu još uvek bila širom otvorena, ali kroz njih nije ništa izlazilo, kao što ni vazduh nije kroz njih mogao da prodre do pluća. Ljubičasta boja lica postajala je sve modrija. Kosmat i najзад pade na kolena, a potom pobode nos u pesak.

— Ti... prokletniče! šta si mu uradio?! — povikaše dvojica napadača.

— Ja? Ništa. Stradao je zbog preteranog uzbuđenja. Već me je video razbijenog nosa i usta i od silnog uzbuđenja je stradao. To je sve. Zato — ne uzbuđujte se preterano, momci — tiho ih opomenu Lesli.

Opomena nije vredela. Trojica kretаše istovremeno. I opet se pažljivom posmatraču moglo učiniti kako se napadnuti kreće sporo, gotovo trapa-vo, kleca, sapliće se...

Napadači u trenutku, promašivši cilj, udariše jedan na drugog. Lesli to iskoristi i sa tri brza, za oko gotovo neuhvatljiva, udarca onesposobi trojku.

Možda bi ostali i odustali da crnac nije preuzeo inicijativu.

— U redu, momak. Njih si sredio. Da vidim šta ćeš da preduzmeš protiv ovog?!

Još dok je govorio u ruci mu se pojavi drška skakvca, a blistavo sečivo dugačko dvadesetak centimetara sevnu na zracima zalazećeg sunca.

Lesli prekrsti ruke na grudima.

— Šta ću ja da preduzmem saznaćeš. Na bolan način. Ali, prvo da vidimo kako barataš tom igračkom — počeo da ga izaziva Lesli.

Crnac je prilazio oprezno, prebacujući nož iz jedne šake u drugu. Preostala petorica napadača počeo glasno da ga bodre. To oslabi njegovu pažnju i zato samo zinu kad nož, umesto da mu uleti iz levog u desni dlan, odjednom, pogođen Leslijevom nogom, odlete desetak metara uvis. Lesli je i dalje mirno stajao, ruku skrštenih na grudima. To definitivno razbesne crnca i on, kriknuvši, pokuša da zada kružni udarac nogom. Lesli naglo čučnu, pogodi ga u nogu, na koju

se oslanjao, potom se uspravi i šutnu ga prilično jako u slabinu. Crnac, ponet sopstvenim zamahom, napravi nekoliko okreta u vazduhu, a potom tresnu na zemlju.

— Šta se to tamo događa?! Nazad, vi probisveti! Koga ste to napali?! — zaori se glas Nika Hogarta koji je video ono što je želeo da vidi. — Ah, izvinite, mister Eldridž. Ovi momci nisu pod mojom kontrolom — počeo da se izvinjava.

Ona petorka ga zbunjeno pogleda, a kad on ponovo viknu na njih oni se povukoše.

— Zaista mi je žao, mister Eldridž... ali bar sam imao prilike da vas vidim na delu. Vi ste ono što ja zovem rođeni borac. Sa nekolicinom ljudi poput vas...

Nije završio započetu rečenicu. Lesli pođe prema kući i Hogart krete uporedo s njim. Shvatio je nešto što nije ni mogao da slutiti: najbolji borac među strancima na njegovom imanju nije se nalazio u areni. Bio je to momak koji je koraćao pored njega. Kad bi njega pridobio...

— Nadam se da vam ovaj incident nije pokvario raspoloženje. Bilo bi mi jako žao.

— Ne brinite. Nije mi pokvario raspoloženje. Siledžija ima na svakom koraku. Zato

sam i naučio nekoliko trikova kako bih mogao da se branim — reče Lesli glumeći ravnodušnost.

Te večeri, posle bogate večere, dok su sedeli u prostranom salonu i slušali muziku, neko uključujući televizor.

Senator Đuk Marli, koji je učestvovao u predizbornoj kampanji, bio je gost jedne od stanica u Los Angelesu. Lesli još jednom ču iste one reči koje je čuo i pre nekoliko dana u novoj kući Tabasko Pita. Obratio je pažnju na lica petorice muškaraca koji su sedeli sa njim u sobi. Drhtanje desnog kapka Nika Hogarta, stiskanje vilica Volta Bilingsa ili pobledeli zglavci na prstima Sida Votkinsa bili su veoma uočljivi. Nik Hogart sačeka da senator završi, a potom se okrete Lesliju.

— Šta vi kažete na ovo, mister Eldridž?

Lesli ni trenutka nije oklevao. Znao je kakav odgovor očekuju njegovi domaćini.

— Šta da kažem, mister Hogart? Mislim da momak preteruje i da se, najzad, meša u stvari koje ne razume — reče Lesli odmeravajući svaku reč.

Petorica ljudi brzo izmenjaše poglede. Nik Hogart razvuče lice u širok osmeh.

— Tako je, mister Eldridž.

Tako govori pravi muškarac, pravi Amerikanac. Ja bih rekao čak i više od vas. Naša dužnost je da se borimo protiv senatora Marlija. On je muškarac kao i mnogi drugi senatori ili kongresmeni. Čak ni u Beloj kući...

Nik Hogart ućuta. Oseti da se možda malo zaletio, ali Lesli odlučio da ga namami da se do kraja izjasni.

— ...ne sedi čovek koji ima petlju, — to ste hteli da kažete, zar ne? Slažem se.

Nik Hogart pobednički pogleda svoje ortake.

— Gospodo, čuli ste šta kaže naš gost, pravi, slobodoumni Amerikanac, rođeni borac. Dignite čaše u njegovo zdravlje!

Kada su ispraznili čaše, Hogart sede bliže Lesliju. Iskoristio je to što je Sumiko još pre petnaestak minuta napustila salon i pošla na počinak.

— Mister Eldridž, vi MORATE da postanete deo našeg malog društva — počeo Hogart pogledavši još jednom svoje najvernije slebdenike. — Mi se borimo za Ameriku, čistu, kao onu iz pionirskih dana. Ako pristanete, e pa, onda ćemo drukčije da razgovaramo. Ne, ne morate odmah da mi odgovorite. Turnir traje još sutra. Ako budete spremni, re-

ći ćete mi svoju odluku sutra, a ako ne... pa možemo da se čujemo i kasnije. Jedino je važno da se odlučite što pre. Pred nama su veliki zadaci — završi Hogart svoju tiradu, lupivši Leslija po ramenu.

Kad je stigao u svoju sobu Lesli je bio sasvim siguran da je naleteo na grupu ljudi kojima nije odgovarala miroljubiva politika trenutne administracije i predsednika SAD. Dakle, reč je o manje-više terorističkoj grupi koja će, kad-tad, početi sa svojim destruktivnim i ubilačkim akcijama.

Kako je Sumiko spavala, Lesli odluču da i tu noć iskoristi i malo bolje upozna imanje na kome je bio gost. Bio je više nego siguran da se na imanju krije neka tajna. Nešto što pe-torici biznismena daje određenu sigurnost.

Morao je da otkrije u čemu je stvar.

Dr Lang uhvati Veru Milton za ruku. Oči su mu sijale kao dečaku koji je otkrio da prva igračka, koju je sam napravio, radi.

— Vera... on... on otvara oči — reče jedva čujno, posmatrajući ljudsko biće koje su

posle nekoliko nedelja konačno izvadili iz one tekućine u kapsuli

Čovek otvori oči. Bile su nekako staklaste... prazne. Sve one silne žice bile su isključene iz njegovih vena i glave. Ležao je potpuno nag, pokriven sa mo čistim, tankim čaršavom.

Vera Milton zagleda se u tog »stvara«, jer nikako nije mogla da ga nazove čovekom. Isprali su mu mozak, ugradili u njega nekoliko čipova, promenili mu sastav krvi, pojačali neke organe...

— Kako ćemo ga nazvati, Vera? Hajde reci. Dajem ti priliku da budeš kuma našeg prvog supermena — razdragano je govorio dr Lang.

Vera je ćutala. Mozak kao da joj je odjednom otkazao.

— Hajde, odluči se... Da ću jem.

— Neka se zove... Helmut I. Da, mislim da je to pravo ime. Vi ste ga stvorili i tako neka se zove. Po vama.

Dr Helmut Lang ustade. Drhtao je čitavim telom. Skide na očari s nosa i brzo ukloni suze koje su mu se, posle ko zna koliko godina, pojavile u uglovi-ma očiju. Načini nekoliko koraka prema zidu, zastade, a potom se okrete.

— Hvala ti... Vera. Nemaš pojma koliko mi to znači. Ti si

divna! Naprosto divna — uzbuđeno je govorio, a onda gotovo pritrčao svojoj asistentkinji i nežno, očinski je zagrlji.

Nisu ni premetili kako Helmut ustaje. Bio je zaista ogroman, visok blizu dva metra, snažno građen, bez suvišnih kilograma. Ličio je na kip koga su napravili stari Grci. Zanesese, nenavikao na uspravan položaj, i gurnu ormarić kraj krevena. Buka prevrnutog metalnog komada nameštaja trže dvojicu naučnika.

Lesli Eldridž, koji se šunjao duž poslednje prizemne zgrade naglo zastade. Negde ispod njegovih nogu začuo se nekakav tresak. Brzo se spusti na zemlju i priljubi uvo uz tle. Tresak, ovog puta slabiji, ponovi se još jednom. Ninđa počne da opipava zemljište oko sebe. Iznenada, posle jedno metar, metar i po traganja oseti na dlanu strujanje vazduha. Prinese lice tom mestu. Nije bilo dvoumljenja. Naišao je na ispušni otvor za ventilaciju. Uskoro mu se prsti stisnuše oko tanke metalne rešetke. Okrete se oko sebe. Nikog nije bilo na vidiku. Mesec, kao da želi da mu pomogne, zađe tog trenutka iza oblaka i noć, najverniji saveznik ninđe, postade neprozirno crna. Za tren oka snažne ruke istrgoše rešetku iz ležišta i, čim

njegovo telo kliznu u otvor, rešetka se nađe u starom ležištu.

Cev za ventilaciju bila je pravougaonog oblika i dovoljno široka da čovek nindžine građe može da se provuče. Prva dva metra cev se spuštala okomito, da bi zatim iz kosine prešla u horizontalu. Kada je dospelo do prvog traga svetla, ninđa udvostruči oprez. Nastavi jedva vidljivim pokretima da se kreće prema otvoru u kome se završavala, ili počinjala, cev za ventilaciju.

Nekoliko minuta je osluškivao šumove i zvuke koji su dopirali do njega.

Ništa što bi ličilo na korake ili glasove.

Brzo cimanu rešetku i još brže uskoči u hodnik. Samo što je vratio rešetku na mesto, začu tihe korake iza ugla hodnika. Odluku je doneo u deliću sekunde. Pojurio je baš prema tom uglu i priljubio se uz samu ivicu zida.

Čovek obučen u kostim ninđe, kostim žućkastosive boje, iskrсну iza ugla. Lesli je reagovao poput misli. Udarac bridom šake pogodi nepoznatog po vratu, ispod same brade, i čovek se bez glasa sroza na pod. Ninđa je bilo potrebno nešto više od šezdesetak sekundi da sa nepoznatog skine uniformu i još toliko da je navuče. Srećom,

nepoznati je bio otprilike njegove građe. Odvuče mrtvo telo do otvora za ventilaciju, skide rešetku i ugura telo unutra. Sa da je mirno mogao da nastavi istraživanje. Oko vrata je imao i pločicu skinutu sa vrata ubijenog. Na njoj nije bilo imena. Samo slova A cl. AB.

Klizio je brzo duž hodnika. Nigde žive duše. Onda stiže do jednih vrata iza kojih je začuo deo razgovora.

— ...kako je ustao kad mu niko nije naredio?

— Ne znam, doktore Lang. Možda smo slučajno uključili odašiljač — uzvratila ženski glas.

Ninda se zaustavi i počeo da osluškuje.

— Ah, možda ste u pravu. Odašiljač je kod mene u džepu. Možda sam ga u prevелиkom ushićenju nesvesno uključio — ponovo se javi muški glas.

Dr Lang brzo pritisnu dugme ispod koga je pisalo »off«. Njegova umotvorina Helmut I ukoči se u mestu.

— Tako je, Helmut. Slušaj taticu, hi-hi-hi — počeo dr Lang da se smeje. — Vera, on je ipak poslušna momak. Samo, hm, moraćemo što pre da ga obučemo. Malo je neprijatan ovako ogroman, a nag.

Vera Milton ustade sa okrugle stolice na točkićima i priđe

plakaru u zidu. Izvadi odande kombinezon kakav nose mehaničari i uz malo muke navuče ga na ogromno telo poluživog stvora.

— Pogledajte da li je stražar na svom mestu. Ako je tamo, neka dođe i neka povede Helmuta u njegovu sobu.

Vera izađe i dade znak nindji da uđe. Lesli poslušna bez reči. Asistentkinja ga pogleda u oči, a potom kratko naredi.

— Soba 32. Odvedi ga.

Ninda otvori vrata širom i sačeka. Dr Lang mu dade odašiljač. Lesli pogleda oznake i pritisnu onu na kojoj je pisalo »hodaj«. Brzo je shvatio sa kim ima posla. Helmut I poslušno krene za njim. Soba 32 nalazila se u levom hodniku i ninda brzo okonča posao.

Kada se vratio, ni žene ni do ktora nije bilo na vidiku. Lesli vrati odašiljač na sto, a zatim krene da istražuje. Hodnik kojim je krenuo imao je nekoliko vrata. Ninda je lako otvarao jedna za drugima. Iza svakih mogao je da vidi identičnu sliku. U prostorijama iza vrata nalazile su se sobe sa po četiri ležaja i na svakom od njih ležalo je po jedno telo naoko mrtvo. Međutim, monitori iznad glava usnućih ljudi pokazivali su da se vitalne funkcije održavaju.

Neko je ovde eksperimentirao sa ljudima — zaključio ninda.

U poslednjoj sobi čija je vrata otvorio ugleda četvoricu od petorice momaka koji su ga tog dana napali. Sada su ležali bez svesti, najverovatnije pod dejstvom neke droge.

Znači, to je to. Turnir je služio da se privuku momci koji vole borbu, a to znači mladi i zdravi.

»Moram da obavestim Pita o svemu«, zaključio ninda i krenuo putem kojim je i došao.

Odvukao je telo ubijenog duž ceva, presvukao se i izašao u svežu noć.

Kad je desetak minuta kasnije već bio u krevetu pored Sumiko, počeo da sklapa kameniče mozaika.

Oni momci koje je otkrio u pustinji verovatno su već napravljeni po ukusu Nika Hogarta i njegovih istomišljenika. To isto čeka i ostale učesnike turnira. Čovek — robot, koga je odveo do sebe, verovatno je budućnost svih ovih ljudi, osim gazda, naravno, koji su živeli na ranču.

To su, znači, ratnici koji će se boriti za ostvarenje njihovog plana. Da li su to i jedini nesrećnici koji više nemaju ni sopstveni identitet, ni sopstvenu svest i volju? Da li ova pe-

torka još negde u SAD ima sličan centar? Moraće to da otkrije, zaključio ninda pre nego što se prepustio snu.

Osvanuo je poslednji dan turnira. Leslie je jedva dočekao jutro da se sretne sa Pitom koji je bio odlično raspoložen i oran za borbu.

Leslie htela da ga opomene, ali shvati da bi bilo kakva intervencija u ovom času samo poremetila Pitovu unutrašnju ravnotežu. Zato odlučio da sačeka kraj turnira. U svakom slučaju odlučio je da ne ispušta prijatelja iz vida.

Prvi Pitov protivnik bio je slabiji od dvojice Kineza. To slabiji značilo je samo toliko da je onaj drugi bio supermajstor što je, uostalom, Pitov cimera veoma brzo iskusio na sopstvenoj koži. I mšićima. I kostima.

U prva dva minuta borbe Kineza ga je toliko puta udario u najosetljivija mesta da je bilo pravo čudo kako se crnac uopšte drži na nogama. Njegova izdržljivost sasvim je poma mila Kineza, a to je moglo da bude pogubno za sve iscrpljenijeg crnca. Sensei Janašita očigledno nije nameravao da se

meša. Lesli, i da je hteo, sada nije smeo da se oda.

Kinez zadade dva kratka udarca nogom, levom pa desnom, a kada je crnac nekako uspeo da povрати ravnotežu, Kinez mu sjuri u grlo prste savijene u kandže. Momak zakrklja, krv pojuri iz dubokih rana. Začas je sve bilo gotovo. Jamašita reda radi opipa puls na vratu oborenog i dade znak da je borba okončana.

Pit nije video ništa od svega ovoga, jer je imao pune ruke posla sa svojim protivnikom. Lesli, zabrinut za sudbinu nera zdvojnog prijatelja, pribеže najtajnijim saznanjima stečenim davno u manastiru u Japanu.

Njegove mentalne poruke i deo njegove sopstvene snage počеše da se slivaju u svest i telo Tabasko Pita. Kinez, koji je dotle navalljivao kao besan pas, počе da uzmiče. To je bio i kraj borbe. U nezadrživom naletu Pit ga pogodi nogom ispod brade i posla u carstvo snova.

Jamašita sumnjičavo pogleda Pita, pa Leslija. Nije ništa govorio. Iznenada, Lesli iza svojih leđa začu Nikov glas.

— Vaš prijatelj je zaista izvanredan borac. Pošto je sa vama, verovatno deli i vaše mišljenje o onome o čemu smo

prošle noći razgovarali? Ili se varam?

— Pit se u mnogim stvarima slaže sa mnom, pa pretpostavljam da ni u ovim stvarima ne misli drukčije. Zašto? Možda želite i njega da vrbujete — upita Lesli gotovo ravnodušnim glasom.

— Možda. U svakom slučaju momak je hrabar i odlično se bori. Bio bi prava pokretna reklama za naš pokret.

Više nisu progovorili ni reč.

Na pesku arene ostali su poslednji borci. U jednoj grupi borio se Pit, u drugoj Kinez — ubica. Iako su sada protiv sebe imali najkvalitetnije protivnike, brzo su ih savladivali svesni i jedan i drugi da će im biti potrebna sva snaga za međusobni susret.

Kinez je prvi završio borbu i sada je, mimo dotadašnjeg običaja, prišao onom delu bori lišta u kome se borio Tabasko Pit. Pomno je pratio svaki mladičev pokret, svaki udarac, eskivažu — a najviše je pratio njegove oči. Međutim, tu je Lesli iskoristio ono što je za ostale bila tajna. Učinio je da su Pitove oči postale dva zaleđena jezera kroz čiju površinu ništa nije moglo ni da se naslu ti, a kamoli da se vidi. To je bilo je vidno, uznemirilo Kineza. Postao je nervozan.

Kada je većim zahvatom Pit tresnuo protivnika i stao mu nogom pod grlo — Jamašita, na Lesliejevo iznenađenje proglasj borbu okončanom.

— Jesi li umoran? — upita Leslie Pita, na šta ovaj samo odmahnu glavom.

— Odlično. Pazi, Kinez će se boriti na najprijljiviji mogući način. Moraš da paziš više nego do sada.

— Spreman sam. Iznemada osećam da ću ga pobediti. Ne, nije to moja uobičajena samouverenost. Jednostavno ZNAM da ne mogu da izgubim. Videćeš. Sve će biti u redu.

Međutim, kad je borba počela, nije sve teklo baš savim glatko. U jednom trenutku Kinez je nogom bacio gomilu peska Pitu u oči, a potom mu zadao dva teška udarca nogom, jedan u špic rebara, a drugi po glavi. Srećom, Pit je bio snažan momak i samo je za trenutak zastao. Kinez požuri to da iskoristi, ali Pit tada, nošen nekom nepojmljivom snagom, skoči visoko uvis, napravi salto i nađe se Kinezu iza leđa. Ovaj se okrete, ali Pit ponovi skok, samo što se ovog puta obrušio Kinezu na ramena. Ključna kost glasno puče i Kinez kriknu od bola.

Pit stade na dva koraka od njega i spusti ruke.

Leva Kinezova ruka bespomoćno je visila niz telo. Jamašita mu reče nešto šapatom, ali on besno odmahnu glavom. Tada Pit načini gest koji članovi Pentagrama pozdraviše aplauzom. Naime, shvativši da će Kinez morati da se bori samo jednom rukom, plavokosi momak stavi svoju levu ruku pod pojas kimona i ispruži desnicu.

Lice Kineza poprimi ružnu grimasu. Navalio je nogama. Svi udarci išli su pravolinijski i odozdo nagore. Pit ih je s laćkom izbegavao ili blokirao. Čekao je trenutak kada će nje gov protivnik izvesti vezani udarac levom, pa desnom nogom. Kad se ovaj konaćno odlučio na takav potez, Pit naglo sede na zemlju, povuče protivnika za nogu, a onda ga onako, sa zemlje, šutnu između nogu. Kinez se zagrcnu od bola. Nije mogao ni da krikne, ni da se pomeri. Uvijao se kao crv.

Novi aplauz oznaći kraj poslednje borbe. Takmićari, koji su u prva dva dana bili pobedeni, s divljenjem ili zavišću posmatrali su šampiona. A on, Tabasko Pit, kao da se budio iz nekog dubokog sna. Ugleda Leslieja i osmehn timer se dećaćki otvoreno.

Lesli mu priđe, potapša ga po ramenu, a onda ga lupi i po onom mestu gde ga ja Kinez

na početku borbe pogodio nogom. Pit se trže i jauknu. Otvari kimono i ugleda poveliku crvenoljubičastu modricu. Leslie ga sada pažljivije opipa. Dva rebra bila su polomljena, a treće naprslo.

— Dozvolite da našem pobedniku predam nagradu — ja vi se Nik Hogart prilazeći im.

U jednoj ruci nosio je koverat, a u drugoj pozlaćenu statueta boga Marsa.

— Gospodine Tabasko, zaradili ste svaki cent ovih sto hiljada dolara. Želim vam da ih potrošite na najbolji način. Ova pozlaćena statueta boga Marsa, boga ratnika i boga rata, simbol je onoga u šta mi verujemo. Srećno! — zaključi Hogart svoj kratki govor, a potom se obratio ostalim takmičarima.

— Želim da se zahvalim svi ma vama na učešću, da vam čestitam na viteškom držanju i da vas pozovem da budete moji gosti još dva-tri dana. Za to vreme pričaćemo o nama i o vama, i o tome šta sve zajedničkim snagama možemo da uradimo.

Leslie počeo da petlja oko Pitove povrede kad mu Nik dade znak.

— Gospodine Eldridž, ne brite o momku. Imaće ovde najlepšu negovateljicu i najbolju negu — reče i pozva jednog od

svojih ljudi, nešto mu šapnu i ovaj povede Pita sa sobom.

Vera Milton se trže kad joj u ordinaciju uvedoše plavokosog diva. Odmah su je zarobile njegove čiste, plave oči i onaj njegov gotovo dečjački čist osmeh. Srce joj uzdrhta kad je skinuo kimono i kad se pred njom pojavise još uvek uzdrhtali mišići. Morala je da skupi svu snagu kako bi savladala uzbuđenje i nastavila posao.

— Da sam znao da postojite, dopustio bih još u prvoj borbi da me protivnik pretuče i da me donesu ovde — reče Pit dok ga je Vera nežno dodirivala svojim dugim, fino izvajanim prstima.

— Čutite samo za trenutak dok opipam povređeno mesto — reče glasom od kojeg se sada Pit uzbudi.

Kada je opipala čitavo povređeno mesto, Vera dohvati širok komad specijalnog flastera, natopljenog nekim melemom, i njime prekri povredu. Onda preko toga počeo da uvija zavoj. Radila je brzo i stručno. Kad je završila, upita Pita ima li još neku povredu.

— Upravo sam povređen — uzvрати momak uz uzdah.

Vera podiže obrvu kao da se čudi.

— Vi ste me ranili.

— Bila sam gruba, nepažljiva — brzo uzvratila Vera sluteći šta će Pit da kaže.

— Ranili ste mi srce. Smrtno. Postoji samo jedan način da se izbacim. Samo jedan...

Vera skide naočari i Pit ugleda dva najljepša zelena oka koja je ikada video.

— Da čujem?

— Ne... ne smem ni da izustim... Bojim se nestaćete...

Vera se saže i poljubi ga nežno. Bio je to kratak poljubac, ali se Pit, koji nikako nije bio neiskusni momak, učini kao najduži i najljepši na svijetu.

— Osećam se bolje... malo. Mislim da se mom srcu dopada lek. Da nastavimo... doktore?

Vera pogleda na sat, a potom reče:

— Nastavićemo, samo da zaključam ordinaciju. Ovo sada ulazi u prekovremeni rad.

Sve što je uradila uradila je spontano. Njeno zdravo i još uvek mlado telo bilo je željno ljubavi, fizičkog kontakta. Bilo je željno snažne muške ruke, zagrljaja, svega onog čega se odrekla pre dve godine.

Za nekoliko sekundi na podu se našao njen beli mantil, suknja, veš...

Pit nije mogao da veruje: imala je fantastično raskošno i istovremeno vitko telo. Na Ve-

ri nije bilo nijednog detalja koji bi kvario celinu.

— Oh, Bože... ja sam mrtav. Sigurno sam mrtav... jer samo anđeo može da bude tako lep...

— Nisi mrtav... i anđeli su bespolna bića. Ja sam žena i u to ćeš se veoma brzo uveriti — prošaputa Vera od uzbuđenja malo promuklim glasom.

U sledećih pola sata Pit je potpuno zaboravio na polomlje na rebra, na umor od trodnevnog borenja na turniru. Zaboravio je čak i gde se nalazi. Pred očima su mu neprekidno bile zamamne grudi Vere Milton, njene duge butine presvučene kožom prema čijoj mekoći je i baršun bio grub. Njena sada raspuštena, duga riđa kosa milovala ga je po licu i grudima. Njeni prsti istraživali su svaki mišić na njegovom telu.

U prvih nekoliko minuta su i izgovorili pokoju reč. Sada su im i usne bile zabavljene drugim stvarima. Vera nije prestajala ni kada je po treći put zaredom doživela vrhunac. Umele je da Pita održi u punoj formi, čak i da podiže stepen njegovog uzbuđenja.

Iznenada kucanje na vratima trže dvoje ljubavnika iz polusvesnog stanja.

— Vera, da li si tu?! Imam

problema sa Helmutom! Javi se, Vera!

Bio je to glas dr Langa. Vera dade znak Pitu da čuti, brzo ga pokri belim čaršavom, obuče mantil, pokupi razbacane stvari i šmugnu kroz tajna vrata za koja je moglo da se pomisli da su sastavni deo ormara. Minut kasnije Pit začu njen glas s one strane vrata.

— U čemu je stvar, doktore?

— Brzo ovamo...

Bilo je to sve što je Pit čuo. Za trenutak je bio u nedoumici šta da radi, ali ubrzo odlučio da sačeka svoju negovateljicu. Namesti se udobnije i uskoro zaspa.

— Pa, prijatelju, da li ste odlučili? — upita Nik Hogart Leslija kada su se okupili za večerom.

— Ne znam šta da vam kažem. Vaša ideja mi se dopada, kao i vaši stavovi o slobodnoj i jakoj Americi. Samo...

— Samo šta? To što ste rekli sasvim je dovoljno da se čovek odluči.

— U pravu ste. Hteo sam da kažem da nisam baš oduševljen idejom da započnem rat. Navikao sam na udoban, bez-

brižan život. Volim da putujem, zabavljam se, uživam...

— Biće i toga. Za početak putujte po zemlji i na pravim mestima pričajte o našem pokretu. Jasno, oprezno i taktički. Budite ambasador Pentagrama — zahukta se Hogart pomenuvši prvi put i ime svoje organizacije.

— To bih već, možda, mogao da pokušam — počeo Lesli da se snebdiva, svestan da ovakav njegov stav počinje sve više da nervira njegovog domaćina.

Nik Hogart gotovo skoči sa svog mesta i ode do prozora. Tek kada se posle nekoliko minuta umirio vratio se do Leslija.

— Mister Eldridž, nemojte da dozvolite da se razočaram u vas. Ovde ste dosta toga čuli i videli. Ako nam se ne pridružite, mogli bi ste da postanete opasni po Pentagram — a to ne smem da dozvolim. Nikako!

Iako je pretnja bila izrečena tiho i biranim rečima, bila je vrlo jasna. Lesli odlučio da postupi diplomatski.

— Žao mi je što sam vas uznemirio. Koliko se sećam, rekli ste da mogu da se odlučim i kasnije, kada se budemo čuli. Znaite, treba da sredim neke poslove, da organizujem svoje preduzeće, da obezbedim novac za buduća »ambasadorska«

putovanja. Zato vas molim da mi date još koji dan vremena... Recimo da se čujemo krajem iduće sedmice? Do tada ću moći sve da sredim. Vazhi?

Hogart ga je posmatrao kao da želi u dušu da mu pronikne. Malo se razočarao u svog gosta. Dok ga je juče posmatrao kako sređuje napadače, oduševio se. Sada, dok ga je slušao kako se vajka pokušavajući da se izvuče, osetio je odbojnost prema njemu.

— U redu, mister Eldridž. Samo, ne zaboravite šta sam vam rekao... Mnogo toga sam vam poverio da bih smeo tek tako da vas pustim...

Kada je došao u sobu, Leslie upita Sumiko da li je videla Pita.

— Ne, Leslie. Nije se ni pojavljivao, ni javljao. Zašto?

— Nisam siguran, ali mislim da je vreme da napustimo ovo mesto — reče Leslie.

Nije želeo da plaši Sumiko, ali nikada od nje nije ni skrivao svoje sumnje.

— Nešto si... otkrio?

— Mislim da jesam. Odoh da potražim Pita. Ti leži.

U dvorištu je upitao prvog momka gde se nalazi ambulanta i ovaj mu rukom pokazao jednu od zgrada.

— Samo, sada tamo nema

nikoga. Ako je hitno, pozvaću gospođicu Milton. Ona je zadužena za negu ljudi sa ranča.

Minut kasnije momak saopšti Leslieju da je Vera Milton zauzeta i da pita o čemu se radi. Leslie objasni i momak ponovo okrete telefon. Pošto je dobio vezu reče šta ga interesuje, a zatim klimnu glavom dva-tri puta.

— Vaš prijatelj je dobro. Trenutno spava. Dobio je dve injekcije protiv bolova i ostaće u ambulanti do ujutru.

Leslie nije komentarisao to što je čuo. Odluči da sačeka jutro.

Čim je završila posao sa dr Langom i pomogla mu da sredi poteškoće oko čoveka-roborat, Vera se vratila u svoju ordinaciju. Pozvala je Pita da je prati i tajnim prolazima brzo ga uvela u svoj apartman. Unutra je sve bilo skromno, ali maksimalno udobno. Pre svega veliki krevet.

— Idemo prvo da se osvežimo u kupatilu, a posle ćeš mi nadoknaditi sve ono propušteno — reče prolazeći pored Pita.

Sat kasnije odlučila je da zauvek zadrži ovog plavokosog diva u svom apartmanu. Niko neće znati da je tu. Držaće ga pod blagim narkoticima tek koliko da mu ubije volju da ie

napusti. Tada od Pita saznade da ima jedan problem.

— Sutra ću saopštiti Lesliju i Sumiko, prijateljima, koji su došli sa mnom, da pođu bez mene. Ja bih se još malo zadržao ovde — ako ti nemaš ništa protiv.

Devojka brzo klimnu glavom. Išlo joj je na ruku to što Pit želi da ostane. Imaće, doduše, teškoća da ga sa sakrije od dr Langa i ljudi sa ranča, ali već će nešto smisliti.

Narednog dana Pit ode kod Leslija i Sumiko. Sav je sijao od sreće.

— Vidi ga. Pravi pobjednik! — nasmeja se Lesli.

— Ma nije to od pobjede, ortak. Naišao sam na anđela... na boginju...

— Ima riđu kosu, zelene oči, obim grudi...

Sumiko učuta kad uhvati Pitov prekoran pogled.

— Devojčice, ona jeste i riđokosa, ima zelene oči i grudi, i sve ostalo što treba, ali nije ONO što ti misliš. Ja... ja sam se... zaljubio — jedva prevali preko usana.

Lesli i Sumiko se brzo pogledaše. Bilo je to prvi put otako ga poznaju da su iz njegovih usta čuli ovakvu izjavu.

— Ti to ozbiljno?

— Da, Lesli. Ozbiljno. Odlučio sam da još neko vreme

provedem ovde sa Verom... a posle... videćemo.

Odluka da ostane bila je toliko jasna i kategorična da Lesli nije ni pokušao da ga nagovara da krenu. Znao je da bi sada svako objašnjenje bilo čist promašaj. Zato zbog svog mira upita:

— Nadam se da su simpatije obostrane?

— I te kako, Lesli — odmah se orasploži Pit. I te kako. Sve ono što sam prošle noći doživio, sva ona ljubav... to nije bio samo seks. Bilo je to nešto... nešto...

Lesli ga udari po ramenu.

— U redu, tetrebe zaljubljeni. Ostani. Kad se budeš odlučio, javi nam se. Važi?

Pit ga zagrli i istrča iz sobe.

— Ostavićeš ga?

— Moram. Zar ne shvataš da bih jedino onesvešćenog i vezanog mogao da ga odvučem odatle i to samo nakratko, jer bi se odmah vratio. Neka ostane. Vratću se ja ako se on ne pojavi uskoro.

Istog popodneva Lesli i Sumiko se oprostije od Nika Hogarta. Lesli uze broj Nikovog telefona u birou i potom sede za volan. Nik nije tražio ni telefon, ni adresu. Za Leslija je to značilo samo jedno. Biće na ovaj ili onaj način praćen. Ili je Hogart već prikačio radio

odašiljač na njegov automobil, ili na neku od stvari u prtljagu, ili ih negde na putu do San Franciska čekaju pratioci. U svakom slučaju moraće prvo da se otarasi automobila i da pomno pregleda prtljag.

Čim su odmakli od ranča, za njima je krenuo neupadljivi sivi »ševrolet«. Na malom ekranu ugrađenom desno od volana vozač je lako pratio treptavu tačku. Tako je sa bezbedne udaljenosti mogao da prati Leslija i Sumiko, a da ne bude otkriven. Posle trista kilometara drugi vozač, u drugom automobilu, nastaviće praćenje — i tako sve dok ne saznaju gde stanuje čovek koga prate. Sva vozila su povezana radio mrežom. Nik Hogart ništa nije propuštao slučaju.

U prvom motelu Lesli reče Sumiko da pretraži sav prtljag, a on sam pođe da se otarasi automobila. Ugledavši poveći parking iza kojeg se nastavljao otpad slupanih i napuštenih vozila, Lesli krete na tu stranu. Parkira se i napusti vozilo. U agenciji s druge strane ulice, preko puta motela u kom su odseli, iznajmi novo vozilo.

Međutim, i pored sve predostrožnosti, nije uspeo da se otarasi pratioca. Bar ne zadugo. Naime, njegov prvi prati-

lac je u toku noći došao do parkinga prateći signale radio odašiljača i odlučio da sačeka nastavak puta. Kada je jutro već odmaklo, a kola sa pankinga se nisu pokrenula, počeo je da sumnja. Uskoro je saznao gde su putnici parkiranog automobila odseli, gde su unajmili vozilo, registarsku tablicu automobila i radiom javio sve te podatke vozaču koji je bio u sledećem naselju. Tako se praćenje nastavilo sve do Lesliejevog odredišta. Ninja i pored veoma razvijenog harageija nije osetio nikakvu opasnost. Nije ni mogao, jer su ga neprekidno pratili sa velike udaljenosti.

*
* *

Dva dana su prošla a Tabasko Pit se nije javljao.

Umesto toga desilo se nešto drugo.

Trećeg dana po povratku u San Francisko, Sumiko je nestala bez traga. Lesli je odmah posumnjao na Hogarta. Iste večeri uverio se da je njegova sumnja osnovana. Telefon je zazvonio i Lesli uskoro začu Hogartov glas.

— Mister Eldridž, razočarali ste me. Niste ispunili obećanje i niste se javili. Rekao sam

vam da ne smem da reskiram bezbednost Pentagrama. Siguran sam da znate da je vaša devojka u našim rukama, kao, uostalom, i vaš prijatelj. Mislim da su sada aduti u mojim rukama. Čekamo vas na imanju na kome ste bili gost. AKO stignete do mene, razgovaraćemo o uslovima pod kojima možete da dobijete svoje prijatelje nazad. Do viđenja.

Lesli nijednog trenutka nije hteo da prekine Hogarta. Znao je da to ne bi imalo svrhe.

Užurbano počeo da se sprema za put. Pošto je spakovao neophodne stvari u već poznatu duguljastu torbu, Lesli se odveze do jednog od privatnih heliodroma blizu luke. Plati vožnju do poslednjeg naselja pred početkom pustinje koja se pružala do ranča, a tamo s jednog parkinga »pozajmi« motor. Znao je da do ranča ima tačno 35 kilometara. Kad je prešao 34, on zaustavi motor, skloni ga s puta u neko žbunje i počeo da vadi stvari iz torbe.

Nekoliko minuta kasnije bledo svetlo meseca, koji je s vremena na vreme zalazio ili se pojavljivao iza oblaka, obasja moćnog ratnika noći.

Ninđa je bio spreman.

Krenuo je da kazni zločince.

Ninđa je krenuo stazom smrti!

Kretao se nečujno kao pove-tarac koji je povremeno lagano preletao opustošenu zemlju, podižući tu i tamo poneki oblak prašine.

Iznenadni nalet harageia ukopa ga u mestu. Brzo se stopi sa zemljom. Nije se trudio da pogledom proдре kroz mrak. Naprotiv. Zatvorio je oči i pre-pustio se unutarnjim čulima. Osećao je veliku količinu pri-tajene energije i vibracije du-hova koji su se spremali da napadnu.

Nije mogao da proceni tačno koliko protivnika vreba na njega iz tame i zato odlučio da prekрати neizvesnost. Ustade naglo načinivši buku, a potom brzo skoči u stranu i pritaji se. Začu kako šuriken zazvižda kroz noć i odlete nekud u mrak. Ležao je na leđima i osluškivao. Trojica ljudi na tri različite strane. Prilazili su oprezno. Taj detalj, iako su protivnici mogli da se uzdaju u brojčanu nadmoć, najavi nindži istrenirane protivnike.

Bili su obučeni u žućkastosive uniforme i za nindžu su bili vidljivi kao usred dana. Kada su mu se primakli na dva metra, naglo je skočio. Još dok se uspravljao katana izlete iz korica i opisa smrtonosni polukrug. Dvojica protivnika s leve strane popadaše presečeni

preko grudi i struka da nisu ni videli šta ih je poseklo. Treći Ratnik smrti istrže mač, ali to je bilo sve što mu je pošlo za rukom. Ninda još jednom podiže ruku sa moćnim mačem i treći protivnik, obezglavljen, pade na pesak.

Sve je trajalo tek nekoliko sekundi i mir ponovo zavlada okolinom.

Ninda nastavi svoj put prema imanju.

*
* * *

Dr Lang i Vera Milton imali su pune ruke posla. Nova grupa od nepune stotine Ratnika smrti prolazila je kroz prvu fazu preobražaja. Nekoliko momaka stradalo je pri prvom pokušaju ispiranja mozga i Hogart naredi da ih pobiju, a njihova tela unište. Bio je ljut na dr Langa zbog gubitaka.

— Mister Hogart, vi me terate da žurim, zato i dolazi do gubitaka. Ovo je osetljiv naučni posao, a ne štancovanje mašina. Molim za malo strpljenja i razumevanja — pobuni se dr Lang.

Hogart shvati da se zaletio, pa se izvini doktoru i ode u rančersku kuću.

Vera Milton nije uspela potpuno da zaštititi Pita. Morala je,

pod budnim okom dr Langa, i njega da podvrgne uobičajenom tretmanu, ali uvek je nekako uspevala da smanji i doze narkotika i jačinu elektrošokova pomoću kojih su budućim Ratnicima smrti brisali memoriju. Noću, kada bi ostali polazili na počinak, ona mu je davala kontralekove, trudeći se da na taj način koliko-toliko pomogne voljenom čoveku.

— Vera, da li želiš da pođeš sa mnom? Imam lepu kuću... imam i dosta para... nećeš morati da radiš. Po ceo dan ćemo uživati u bazenu, na suncu, jedno u drugome. Hoćeš? — pitao je jedne večeri Pit.

— Volela bih, Pite, i te kako bih volela. Samo...

— Šta te sprečava? — pitao je Pit pomalo usporenim glasom.

— Imam ovde još posla, ali obećavam ti da ću poći sa tobom. Više ne mogu bez tebe.

Iste noći ponovo su ona i dr Lang imali problema sa Helmutom I, čovekom — robotom. Ljudski mozak je ipak bio za nauku veća tajna nego što je dr Lang to sebi hteo da prizna. Ugrađeni čipovi poremetili su odnose prirodnog i veštačkog i u sivoj moždanoj masi nekadašnjeg ragbi igrača probudili ćelije čija je funkcija bila nepoznata. To je rezultiralo na-

padima besnila koje je svakog trenutka moglo da postane ubilačko.

— Dr Lang, bojim se da... nismo... uspeći — promuća Vera.

Sedokosi lekar skoči kao oparen.

— Ovo su samo prolazne komplikacije. Sve će biti u redu, videćeš. Daj mu duplu dozu sredstava za umirenje, a ja ću sutra da ga pregledam. Otvoriću mu i lobanju ako treba. OVO mora da uspe. ON mora da živi... moj Helmut je super čovek!

Vera Milton je tog časa smela da se zakune da se njen dugogodišnji šef nalazi na pragu ludila. Bez reči je dala injekciju vezanom čoveku — robotu i povukla se u svoj apartman.

U velikoj kući Nik Hogart, okružen četvoricom istomišljenika, istrže iglu iz ruke uplašene Sumiko. Hogart joj se cerio u lice.

— Dakle, devojko, čime se bavi tvoj ljubljeni? Ko je on?

Devojka se tresla u groznici. Njena stabilna psiha borila se pod navalom droge. Takozvani »serum istine« sve više joj je lomio volju.

— Govori, inače ću sve kosti da ti polomim! — viknu na nju sve nervozniji Sid Votkins

stežeći u rukama štap, svoje omiljeno oružje.

— Polako, Side. Uskoro će da progovori i bez batina — umiri ga Nik Hogart.

Posle pola sata i još jedne gotovo ubilačke injekcije devojka je progovorila.

— Ninđa? On?

Pitanje je procedio Gonzo Jamašita.

— Da... on je ninđa... vi ste mrtvi... — procedi devojka pre nego što je pala u nesvest.

Jamašita pritrča s namerom da je ošamari, ali ga Hogart zaustavi.

— Sensei, sačuvaj snagu i šake za njega... za ninđu.

Četvorica vođa Pentagrama okupiše se oko Hogarta.

— Šta predlažeš? — upita Sajmon Filips.

Hogart je neko vreme razmišljao. Onda odluči.

— Naredite ljudima da upale reflektore i neka osvetle sve prilaze dvorištu. Ako onaj momak savlada naše momke na polju, neće neopažen ući ovamo. Spremite helikopter...

— Zar nećemo MI da ga sredimo? — javi se Čak Brenan.

— Još je rano, Čak. Još je rano. Moraće prvo da nešto učini za nas, a posle... prepustam ti ga, ako želiš.

Uskoro sa zidova bljesnuše

snažni reflektori. Okolina u prečniku od stotinak metara bila je osvetljena kao usred dana.

Odsjaj svetla dopro je i do ninde koji zaključio da su nekako saznali da je stigao. Više nije morao ni da se krije. Bilo je dovoljno samo da eliminiše neprijatelje na koje bude usput nailazio.

Nastavio je brzim korakom dok su mu sva čula radila kao najsavršeniji kompjuter.

Na drugu grupu protivnika naišao je desetak minuta kasnije. Stajali su pred njim kao zid. Bilo ih je sedmorica. Neki su u rukama držali ninda-to mačeve, neki koplja sa vrhovima načinjenim od sečiva tanto noževa, a neki samo noževe.

Njihove mrtve oči nisu pokazivale ni strah, ni žar pred borbu. Ništa. Ninda se seti učesnika turnira, bolesničkih soba, instrumenata...

Ovi ljudi nisu svesni ni gde se nalaze, ni šta rade. Oni slušaju naredbe kao živi roboti. Znao je da u sukobu sa njim nemaju šansi, ali znao je i to da su oni samo jedna od prepreka između njega i dvoje ljudi koje je neizmerno voleo. Neprimetno sa dva prsta leve ruke izvadi jednu od jačih eksplozivnih loptica i snažno je hitnu prema levom krilu protivnika. U trenutku kada je

eksplozija odjeknula kroz noć, raznevši dvojicu najbližih Ratnika smrti, ninda poteže katana i kao furija obruši se na središte živog zida. U sudaru sa veličanstvenim sečivom njegovog katana dva ninda-to mača pukoše kao da su od stakla. Ninda se okrete na stopalu i njegov mač opisa ubitačan krug. Još dva protivnika pala su bez glasa na hladni pesak. Jedno koplje uspelo je da ga zakači po leđima i nanese mu površinsku posekotinu, ali napadač je taj svoj uspeh skupo platio. Vrisnuo je od bola kad mu ruka, odsečena do ramena, pade preko noge. Ninda načini još jedan pokret i sjuri ratniku mač u stomak.

Borba potraja još minut-dva, a zatim poprištem zavlada sablasna tišina. Ninda obriše mač o odeću najbližeg ubijenog i povuče se u stranu.

Mučilo ga je to što nije nešto znao o svojim protivnicima. Znao je jedino da se radi o grupi fanatika, ali to je moglo da znači i mnogo i ništa.

Ponovo se upita kako su saznali da je već stigao. Opet se priseti ljudi koji su očigledno bili podvrgnuti izmeni psihe.

Verovatno su mučili Sumiko. Naterali je da uz pomoć droge kaže sve što zna. Samo da ne

ubiju nju i Pita. Samo to ne, zabrinuto je razmišljao.

Zauze potom položaj za meditaciju. Znao je da će mu ovog puta biti potrebna sva koncentracija i sve znanje koje je stekao tokom dugog i teškog obučavanja.

Tabasko Pit je kroz prozor apartmana Vere Milton čuo žamor u dvorištu. Odnekud do njegovih očiju dopre i odsjaj snažnih reflektora. Utom Vera uđe u sobu.

— Šta se to dešava napolju?
— upita Pit.

— Ne znam. I ne tiče me se. Jedino si mi ti važan.

— Mora da je u pitanju neka frka. Do sada je ovde sve bilo mirno.

Onda do njegove svesti prvi put u proteklih nekoliko dana iskrснуše likovi Leslija i Sumiko. On počeo da trlja čelo. Zašto ih se baš sada setio?

— Lesli... Sumiko... Gde su oni? Jesu li bili... ovde sa mnom? Kada su... otišli... ako su otišli?

Vera mu brzo briđe. Iz džepa mantila izvadi spreman špric.

— Ne brini ništa. Evo, daću ti injekciju, još uvek osećaš

posledice onih povreda. Hajde, pruži ruku — počeo tiho da mu govori.

Pit prvo pruži ruku, ali se onda trže.

— Neću više injekcije. Od njih sam sav utrnuo. Ne mogu čak kako treba da povežem misli... šta si mi to radila? Šta se ovde uopšte događa? Ko je dr Lang? Ko je taj Helmut o kome pričate?

Verapočeo da uzmiče.

— Pite, smiri se. Ja sam Vera... tvoja ljubav. Zar se ne sećaš?

Tabasko Pit zastade. Oseti kako ga obuzima drhtavica. Vera još jednom pokuša da mu da injekciju, ali joj on jednim udarcem izbi špric iz ruke i polomi ga nogom.

— Rekao sam ne želim više da vidim iglu! Jasno?! Ako želiš da i dalje budeš moja, moraš sve da mi kažeš. SVE!!!

Vera se iznenadila. Bila je uverena da je tretman, čak i pored sve pomoći koju je pružila momku, bio dovoljno jak da mu izbriše deo pamćenja, da ga učini bezvoljnim. Ipak, prevarila se. Tabasko Pit bio je najzdravija osoba koju je upoznala u životu. Bojala se kako će reagovati ako mu sve kaže. Hoće li je osuditi, ostaviti je?

To nije smela da dozvoli.

— Pite, sve ću ti reći... samo se smiri. Najvažnije je da mi veruješ da te volim. Toliko te volim da bez tebe NE ŽELIM da živim. Molim te da mi bar to veruješ — reče dok joj suze potekoše niz lice.

— U redu... verujem ti. Ti znaš da i ja... volim tebe. Znaš to, zar ne? Reci mi sve i pomoću ti.

I Vera Milton poče lagano da mu priča sve ono što je znala, ne upuštajući se u detalje oko transformacije drogiranih momaka.

Kada je završila, Pit se strese od jeze i nemoćnog besa.

— Pa oni... oni su ludaci... zveri! Tako da uništavaju ljude? To je gore i od najgore smrti. Bože moj... živi roboti.

— I tebe je čekala ista sudbina. Ali... kada sam te ugledala, shvatila sam da ne smem da dozvolim da prođeš kao ostali. Morala sam s vremena na vreme da te podvrgnem delu tretmana kako dr Lang ne bi posumnjao. Posle sam ti davala sedative i lekove... Tvoja svest je sačuvana. Sada ti treba samo odmor.

— Taj tvoj dr Lang je pravi monstrum, ludak!

— Pite, nije ranije bio takav. Njegova istraživanja su bila namenjena za dobrobit čovečanstva. Zato sam mu se i priključila.

Ljudi koje smo nameravali da stvorimo bili bi osvajači svemira, morskih dubina, zemljine utrobe — u stvari išli bi tamo gde običan čovek ne bi bio sposoban. Ovi ovde sve su to, očigledno, izopacili...

Devojka učuta.

Posle nekoliko minuta Pit je upita da li zna kako neopazeno mogu da napuste imanje.

— Možda kroz podzemni hodnik koji sam otkrila pre dva meseca, mada ne znam gde vodi i da li uopšte nekud vodi.

— U redu, devojko, spremi sve što želiš i budi spremna da krenemo kad te budem pozvao.

Ninđa je uporno ali ipak bez uspešno pokušavao da uspostavi telepatsku vezu sa Sumiko. Međutim, ona je, opijena drogom, ležala bez trunke svesti.

Kada je ustao, ninđa je bio oličenje same smrti. Krupnim koracima krenuo je prema svetlosnom krugu koji mu se sve više približavao. Stao je kada ga snažni reflektori potpuno obasjaše i sačekao da bude viđen.

Haragei je mirovao, a to je značilo da mu opasnost, bar trenutno, ne pretili.

Za manje od dva minuta Hogart je bio obavešten da je ninda prešao sve prepreke u pustinji. Odmah je u pratnji ostalih vođa Pentagrama požurio do jedne od osmatračnica na zidu.

— Pozdravljam te, nindo! Ili, ako više voliš, gospodine Eldridž. Bravo! Ispunio si moja očekivanja. Na žalost to mesto na kome stojiš krajnji je domet tvog napredovanja.

Hogart učuta da bi proverio kakav su utisak njegove reči ostavile na nindu. Čutanje je bilo jedini odgovor.

— Ovamo ne možeš, a ja i moji prijatelji ne želimo da te ubijemo iz prostog razloga što si nam potreban. Treba da oba viš jedan poslić za naš račun. Kad to budeš uradio, možemo dalje da se dogovaramo. Ne pomišljaj da možeš da stigneš do zida pre nego što se izgubimo. Slušaj — reče Nik Hogart i podiže ruku uvis.

Istog trena do ninde dopre zviždanje elisa helikoptera, a ubrzo odjeknu i buka snažnog motora.

— Devojka je već u helikopteru, a i mi ćemo tamo da stignemo pre nego ti do zida. Zato slušaj: u ovoj torbi su ti uputstva. Sledi ih, a ja ti obećavam da će devojka biti sigurna kao da je kraj tebe. O-

vaj posao sam ti spremio samo kako bih ti pomogao da se što pre odlučiš i pridружиš nam se. Sada, kada znam ko si, još više mi je stalo do toga da budeš na našoj strani. A ako i po red svega ne pristaneš, bojim se da ćemo morati da se sukobimo. Nas petorica smo jedan čovek. Dakle, moraćeš sve da nas pobiješ. Samo, odmah da ti kažem da mi nismo kao oni u pustinji. I još nešto: sensei Jamašita je i dušom i telom uz nas.

Neko vreme vladala je tišina pre nego što su Nik i njegovi pratioci nestali sa zida. Ninda je video kako neki predmet leti preko zida i pada desetak metara od njega.

Konačni obračun bio je odložen.

*
* *

Tabasko Pit napusti sobu čim je Vera zamakla iza ugla. Krenuo je od sobe do sobe. Svuda je nailazio na istu sliku. Istu onu koju je otkrio i Leslie pre nekoliko dana. U jednoj sobi našao je i svog cimera sa turnira. Visoki crnac gledao ga je polusvesnim pogledom. Na glavi je imao neku vrstu kacige. Pit spazi na levoj podlaktici nekoliko tragova uboda igala.

Nesvesno počeo da trlja sopstvenu ruku. Da nije bilo Vere... sada bi i on ležao među ovim momcima. Pitao se kako da im pomogne.

Odlučio je da nađe dr Langa i natera ga da oslobodi sve ove nedužne momke.

Za to vreme Vera je posmatrala kako dr Lang priprema Helmuta I za novu intervenciju. Bivši ragbi igrač ponovo je bio bez svesti, privezan mnogo brojnim žicama za aparat čiju je konstrukciju i funkciju poznavao samo sve luđi doktor.

Po količini struje koja je povremeno prolazila kroz telo čoveka—robota Vera shvati da je dr Lang odlučio da reskira, da ide do kraja bez obzira na moguće negativne posledice.

— Dr Lang, zar se ne bojite da... Helmut ne strada?

— Neka strada! Sve sam učinio! Zašto odbija da prihvati darove koje sam mu ponudio? Uostalom, ako i strada, tu je onaj novi momak, onaj plavokosi... čini se da je veoma jak. Već sam dobio dozvolu od mister Hogarta — uzvрати Lang ne okrećući glavu.

Vera se trže kao da je grom ošinuo.

— Zar će mister Hogart da se odrekne usluga svog šampiona zbog... zbog jednog ludog projekta? — omače joj.

Dr Lang se nakostreši. Zagledao se u devojkicu kao da je prvi put vidi.

— Da li sam ja to dobro čuo? — upita.

Vera se trže još jednom. Nije ni bila svesna onoga što je upravo rekla.

— Izvinite, doktore. Ne razumem, šta ste me pitali?

Lang samo odmahnu rukom i posveti se opet svom remek—delu.

Vera je neko vreme radila mučena željom da postavi neka pitanja Langu, ali se bojala jer nije znala da li je i on sam postao član društva kojim je rukovodio Nik Hogart, ili je još uvek bio samo naučnik.

— Doktore, moram nešto da vas pitam. Cenim vas kao naučnika, mnogo sam od vas naučila i zato sam do sada ćutala. Videla sam, međutim, neke stvari... nešto što se kosi sa vašom... i mojom etikom...

— Da?

— Svi oni ljudi koje ste, zajedno sa mnom, obradili... čemu oni služe? Videla sam ih obučene u neke čudne uniforme, sa oružjem u rukama. Mislila sam da ih pripremamo za neke ekspedicije, za istraživanja...

Dr Lang prekide rad. Isključio mašinu i uhvati devojkicu za ruke.

— Vera, oni misle da ja ne znam šta hoće. Oni prave sopstvenu vojsku... žele terorističke akcije. Ali, osigurao sam se ja. Samo jedan jedini pokret, jedno kratko »klik« i svi ti momci prestaće da budu odred »poslušnih«. Meni je bilo važno da izvučem pare od Hogarta i ostalih, pare za ovaj naš epohalni rad. Sve ostalo, nije važno, čak i žrtve koje smo imali!

— Vi... vi možete da isključite odašiljače?! Mislila sam da sada reaguju samo posthiprotilski?

— Devojčice, nisam želeo da te opterećujem. Što manje znaš manja je opasnost da stradaš, ali sada je svejedno. Hogart odlazi sa čitavom grupom. Čuo sam da su u sukobu sa nekim momkom... nekim ninđom, ili tako nešto. Njegovu devojku su zarobili i svakog trenutka treba da polete. Mislili su da je dr Lang zamlata naučnička koja nema pojma o životu... ali ja znam sve šta oni misle i planiraju — sa osetnom dozom gorčine reče lekar.

Vera pomisli da je stari naučnik poludeo, ali on je pozva u ugao laboratorije i iz ormara izvadi par slušalice.

— Evo, devojko, možeš i sama da ih čuješ.

Vera stavi slušalice na uši.

Neko vreme čulo se samo šuštanje, a zatim neka vrata lupiše i začuše se glasovi.

— Nik, misliš da će napasti?

— Verovatno, ali mi idemo. Kad bude naleteo na naše momke i na Jutu, moraće da odustane. A, možda će pre svega odustati zbog devojke. Zovi ostale! Idemo u skrovište na visoravni.

Ponovo zavlada tišina.

— Vi... vi ste ih... prisluškivali... sve vreme?

— Tek poslednjih meseci. U stvari, od onog trenutka kada su mi rekli da se moj posao sa »poslušnicima« završava onog trenutka kada napuste sobe ovde u podzemlju. Tada sam odlučio da saznam šta nameraavaju. Oni hoće da sruše sistem, Vera!

Devojka se nasloni na stočić. Učestovala je u stvaranju odreda budućih terorista. Teledirigovani teroristi išli bi bez straha tamo gde ih upute Hogart i ostali. Ubijali bi, palili, dizali u vazduh...

— Dr Lang... glavni prekiđač, gde se nalazi?

— Tu. Zašto pitaš?

— Dr Lang, vi ste pre svega naučnik, humanista. Ne daj bože da se vama nešto desi, ko će onda da spreči Hogarta i ostale? Ko će da...

— U pravu si, Vera. Dođi.

Pet minuta kasnije, Vera Milton znala je kako da odred »poslušnih«, odred Ratnika smrti isključujući iz igre.

*
* *

Lesli je razmišljao: da li da se povuče, prepusti inicijativu protivniku, a onda iskoristi prvi trenutak i napadne, ili da odmah krene?

Njegove dileme razbi snažna buka helikoptera koji je upravo poletao. Pojurio je prema zidu koliko je brže mogao. Znao je da će stražari na zidu okrenuti glave kako bi ispratili odlazak mašine. Istog trena kad je ninda pojurio desilo se još nešto.

Da li namerno ili slučajno — tek na nekoliko trenutaka svetlost reflektora se ugasi. Ble snula je ponovo kad je ninda već stigao pod spasonosno okrilje senke u dnu zidine.

Buka helikoptera brzo se gubila u daljini. Uskoro je kroz noć samo odjekivala pesma pustinjačkih cvrčaka... Ninda oslušnu. Izabrao je mesto na zidu koje se nalazilo otprilike između dva stražarska mesta i snažnim skokom dohvatio vrh zida. Tek koji trenutak visio je držeći se za ivicu zida samo prstima, a onda počeo lagano da

se izdiže. Jedan pogled na okolinu, a potom snažan trzaj i on se našao u dvorištu. Još u letu oseti haragei.

Tek što je dodirnuo zemlju iz nje, bukvalno iz nje, izroniše dva maskirana ratnika. Ni je bilo ni vremena, ni dovoljno mesta da potegne katana. Ninda zato istrže vakizaši iz pojasa i ukopa se u mestu.

Dvojica ratnika imala su u rukama ninda — to mačeve pogodne za borbe izbliza. Činilo se da je prednost na njihovoj strani. Da, činilo se, ali nije bilo tako. Njihov učitelj, sensei Gonzo Jamašita bio je majstor, ali i on je bio nedorastao teškoj školi ninducia koju je ninda prošao.

Ratnici smrti su napali istovremeno, uvežbanim potezima. Mačevi im zazviždaše u prazno.

Ninda je već bio u vazduhu. Jedan tren je gotovo lebdeo nad njihovim glavama, a zatim krenuo nadole zadajući dva udarca istovremeno.

Jednom ratniku sjuri vakizaši kraj samog uвета u vrat, a drugog pogodi petom u Adamovu jabučicu.

Nije se osvrnuo da vidi rezultat svog napada.

Kad ninda udara, smrt je ne minovna!

Dvorištem prema njemu jurila je grupa od desetak ču-

ljivih napadača. Neko ih je pozvao ili su čuli borbu, svejedno.

Svako živo, normalno stvorenje pobeglo bi glavom bez obzira. Ninda poteže katana desnom, a vakizaši levom rukom i potrča prema napadačima.

Sudar je bio strahovit.

*
* *

Pit zastade kao ukopan. Biće pred njim kao da je sišlo sa stranica nekog stripa o preistorijskim ljudima ili sa ekrana.

Čovek pred njim, sa pregačom oko struka, bio je ne toliko visok koliko je izgledao jak. Pravo brdo mišića i kostiju. U ruci je olako držao tešku batinu okovanu gvozdenim klinovima.

— Otkud se ti stvori, mam-laze? — procedi Pit.

Umesto odgovora, Juta krete podižući batinu uvis. Pit poče da uzmiče, ali nije imao kud. Na dva koraka iza njegovih leđa nalazila su se vrata neke prostorije. On ipak pokuša. Bra va popusti i on šmugnu unutra. Bila je to neka ostava za laboratorijski materijal. Zaključa vrata i poče da traži nešto čime bi mogao da se odbrani.

Snažni udarac gotovo izvali vrata. Pri sledećem udarcu me

talna vrata, kao da su od kartona, odleteše u stranu i u okviru vrata pojavi se Juta.

Bez reči je kidisao na Pita. Iako je još u izvesnoj meri bio umrtvljen narkoticima i silnim lekovima kojima ga je Vera kljukala, Pit vešto izbeže prvi udarac teškom batinom. Uspeo je čak i da zada jedan udarac pesnicom u stomak napadača, ali se brzo pokajao zbog toga. Imao je utisak da je pesnicom raspalio po zidu. Dohvati brzo jednu metalnu stolicu, podiže je s naporom i baci na Jutu. Indijanac je kao od šale dočeka jednom rukom i istim pokretom zavitla je natrag na Pita. Ovaj jedva uspe da se sagne, a stolica prozvižda tik iznad njegove glave i polomi ormar iza njegovih leđa. Pit uspe da se provuče ispod nastalog krša i istrča u hodnik. Na nesreću, ovog puta krenuo je na pogrešnu stranu. U to se uverio kad je zašao za ugao hodnika.

Našao se u ćorsokaku.

Juta se neumoljivo približavao. Nešto nalik na osmeh pojavljuje se u uglu njegovih debelih širokih usta.

— Pa, Pite, momče... čini se da si stigao do kraja. Ali, ne, ne predajem se ja tek tako — reče i uz ratnički poklič jurnu na iznenađenog Jutu. Sudar je

bio strašan, kao da su se dva praistorijska bića sudarila u borbi za opstanak. Juta se zatekla pod naletom snažnog Ta basko Pita, posrnu i povi se nekoliko koraka unazad.

Udarcem kolena Pit ga pogodi među noge i Juta jeknu ispustivši tešku batinu.

— Ho, ho... znači boli, lepotanko, a? Dođi, dobićeš još — počeo Pit da ga začikava zaboravivši na opreznost.

Juta zaurla kao ranjena zver i, ne obazirući se na udarce nogama koji su ga pogađali po stomaku i grudima, uspe da zgrabi Pita u smrtonosni zagrljaj.

Plavokosi div oseti kako ga, zajedno sa vazduhom koji je nezadrživo izlazio iz njegovog grudnog koša, napušta i snaga. Pred očima počeo da mu igraju crveni, sve tamniji kolutovi.

Onda odjeknu pucanj iz revolvera. Juta se trže.

Pucanj odjeknu ponovo, pa još jednom, i još jednom...

Otvorivši oči Pit shvati da stisak popušta i on se istrže iz smrtonosnog zagrljaja Indijanca.

Pet metara dalje, sa »koltom« u ruci, stajala je Vera. Nasmešila se, ali joj odjednom nekakav grč ukoči lice.

— Vera... mila... šta ti je? — promuća Pit i krene prema

devojci koja naglo počeo da bleedi.

Tanak mlaz krvi pojavi joj se u uglu usana. Pit pritrčao i dohvati je u trenutku kad je počela da pada. Tek tada ugleda kratko koplje koje je bilo zariveno posred devojčinih leđa.

Pit kriknu. Potrčao do kraja hodnika, ali uspeo je samo da vidi čoveka u kimonu. Čoveka prosede, kratko ošišane kose.

— Jamašita!!! Juriću te do kraja sveta. Ubćuuuuu teeee!!!

Pitov krik odjeknu hodnikom kao letnja grmljavina nad pustinjom.

Momak se okrete i pojuri nazad do devojke. Bilo je jasno da joj nema spasa.

— Devojčice, ne daj se. Idejno do onog tvog ludog doktora. On MORA da te spase. Mora. čuješ li?!

Podiže je pažljivo i devojka se osvesti od naleta novog bola.

— Pite... živ si... Uspela... sam.

— Čuti, čuvaj snagu!

— Ne vredi, dečače... moj... veliki. Gotovo je... Pluća su mi probijena, a i kičma. Boli!!!

Brzo su stigli do ordinacije dr Langa. Čim je ugledao ranjenicu devojku, stari lekar potrčao da pomogne. Ali, samo jedan pogled na ranu bio je dovoljan.

Ipak, doktor Lang brzo dohvati špric i iz ormačića izvadi flašicu morfijuma. Znao je da devojci nema spasa, ali je hteo bar da je poštedi teških bolova i muka. Uskoro morfijum počće da deluje i Vera otvori oči.

— Pite... zagrlji me. Tako je... hladno. Gde si? — pozva ga tražeći ga pogledom koji se polako mutio.

Plavokosi momak joj priđe i pokuša da je zagrlji, ali nije mogao od koplja. Pomilova je po kosi i počće nežno da joj šapuće.

Posle nekog vremena doktor Lang mu dodimnu rame.

— Mladiću, ona vas više ne čuje... Otišla je.

Pit se zablenu u starog lekara. Ugleda suze koje starac nije ni pokušao da sakrije. Okrete se Veri. Lice joj je bilo bledo... usne su gubile boju... ruke se hladile...

On se saže i na njena usta utisnu poslednji poljubac. Uspravi se i odlučnim potezom iščupa smrtonosno oružje iz njenih leđa.

— Vera, neću se smiriti dok ovu oštricu s tvojom krvlju ne sjurim u srce onog ko te je...

Nije uspeo da završi. Ne gle dajući u Langa, on istrča iz ordinacije.

Dr Lang pokri Veru čarša-

vom. Gledao je nekoliko minuta, a zatim ustade.

— Gotovo... Sve je gotovo. Moram ovo da prekinem. Više nemam ni saradnika, ni volje. Ljudi još nisu spremni za ovakve stvari — govorio je tiho otvarajući sef u zidu.

Okrete prekidač.

Tog istog časa Ratnici smrti zastadoše tamo gde su se zatekli.

Dr Lang priđe svom poslednjem delu.

Helmut I trzao se pod naponom struje koju je Lang zaboravio da isključi. Stari lekar priđe sasvim blizu i pruži ruku da iščupa utikač iz aparata.

Snažne šake čoveka—robotu zgrabíše ga za gušu. Ubrzo dr Lang krete za svojom asistentkinjom. U samrtnom ropcu nogom je udario po jednom od aparata i Helmut I počće da urla od bolova, držeći se obema šakama za obrijanu glavu. Iz temena počće da mu se puši, a onda mu glava jednostavno nestade u potmulom prasku.

*
* * *

Ninđa zastade kad shvati da su njegovi napadači prestali da se bore.

Nešto se dogodilo. Nešto što nije znao da objasni. Ljudi su

jednostavno odbacivali; oružje, hvatali se za glavu, uzdisali kao da se bude iz teškog sna, sna ispunjenog morom.

Onda ninda ugleda Jamašitu koji je upravo hteo da uskoči u jedno vozilo. Ninda glasno viknu i Japanac se ukopa u mestu.

Lesli mu brzo priđe.

— Gde su ostali? — upita ninda kratko.

— Idi do đavola — uzvрати Jamašita.

— Gde su ostali?

Ovog puta pitanje je bilo upućeno tihim glasom. Jamašita oseti nešto neodređeno. Zapuši uši.

— Ne, nindo, mene nećeš hipnotisati... Ja te ne slušam.

Lesli mu priđe još jedan korak.

Jamašita skide ruke s ušiju i poteže svoj samurajski — oficirski mač.

— Nindo... možeš da me ubiješ, ali neću ti ništa reći!

U tom času do njih dopre besni glas Tabasko Pita.

— Lesli, on je moj! Ubio je... Veru.

Ninda odahnu kad ugleda svog prijatelja živog i zdravog.

— Pite, on je samuraj... da li si mu dorastao u borbi?

— To ne znam. Znam samo da ću ga ubiti.

Japanac se nasmeja. Brzo zauze borbeni stav i počeo da vreb pokrete svog protivnika.

Pit je krenuo bez plana. Koplje kojim je Jamašita usmrtio Veru Milton držao je šiljkom okrenutim nadole.

Ninda zatvori oči i usmeri sve misli, svu mentalnu snagu ka svom jedinom prijatelju.

Jamašita zavitla mačem, ali njegovo sečivo samo zapara vazduh. Pit naglo izmahnu kopljem i vrh načinjen od oštice tanto noža zaseče Jamašitu po stomaku. Iznenaden, Japanac se povuče nekoliko koraka, ali Pit ga je pratio u stopu.

Jamašita promaši još jednom, samo okrznuvši Pita po levom ramenu i ovaj ga pogodi još jednom. Treći udarac bio je i poslednji.

Sensei Gonzo Jamašita klečao je u pesku dvorišta stežući rukama ranu na stomaku. Creva su nezadrživo krenula iz otvorenog trbuha.

Jamašita podiže pogled. Pit ga više nije gledao. Umesto njega tu je stajao ninda.

— Glavu... Odseci... mi glavu... Ja sam... ratnik — procedi.

— Gde su otišli?

Japanac se neko vreme borio sam sa sobom. Najzad odlučio da mu je ratnička smrt važ-

nija od lojalnosti onim nadobudnim bogatašima i reče.

— Na padine Edvardove visoravni... sto kilometara odavde... pravac sever, severo-istok. Jedna jedina kuća... velika... Poseci me, ninđo, preklijnem te.

Jednim istim zamahom ninđa poteže katana i spusti ga sa strane na vrat nekadašnjeg oficira japanske kraljevske armije, sensei Gonzo Jamašite.

Dvojica prijatelja sedela su u stanu Leslija Eldridža. Pit je još uvek bio u depresiji posle gubitka jedine žene koju je iskreno zavoleo. Možda bi se prepustio alkoholu da nije bio zabrinut zbog zarobljene Sumiko.

— Jesi li smislio šta ćemo da radimo?

— Jesam. Hogart i njegovo društvo zahteva od mene da ubijem senatora Đuka Marlija kao dokaz lojalnosti Pentagramu i kao uslov za puštanje Sumiko. Prvo sam hteo odmah da krenemo do njih, napadnemo ih i oslobodimo moju devojčicu. Međutim, to su fanatici. Bojim se da bi je odmah ubili »za primer«. Moram nekako da ih

prvo zavaram, pa tek onda napadnem.

Pit ga je slušao sa interesovanjem.

— Saznao sam da senator Marli stiže danas u San Francisko. Saznao sam i gde će odsesti. Posetiću ga i ubediću ga da nam pomogne. Posle će sve biti lakše.

Tabasko Pit nije ništa zapitkivao. Znao je: kad Lesli nešto smisli i odluči, nema više dogovaranja i dvoumljenja.

Ostatak dana proveli su u odmaranju i razmišljanju.

Uveče, dok je Pit ostao u društvu nekoliko konzervi piva, Lesli napusti stan. Njegov neupadljivi »ford« brzo se probijao kroz saobraćajnu gužvu. Lepa letnja noć izmamila je na ulice mnoštvo šetača i vozača.

Kada je stigao do »Hilton« hotela u centru grada, Lesli na pravi jedan krug, a potom, pošto ugleda pogodno mesto, zaustavi vozilo. Nalazio se sa zadnje strane hotela. Tu je bio hotelski parking i garaža.

Lesli prvo hitro promeni svoj izgled, na nos stavi naočari s debelim drškama od kosti, nalepi »meksikanske« brkove i tek onda krenu prema pultu iza kojeg se tiskalo nekoliko portira. Lesli odabra najpogodnijeg od njih, dade mu znak da priđe, brzo mu pokaza neku kar-

ticu na kojoj je pisalo »press«, tutnu mu u šaku dvadeset dolara i kratko upita:

— U kom apartmanu je senator Marli?

Momak pogleda novčanicu, pa onda, tobože snebivajući se, počeo da se pravda kako je to poverljiva informacija...

Lesli mu tutnu još jednu novčanicu i momak brzo reče:

— Predsednički apartman na trećem spratu.

Lesli mu namignu i izgubi se u gužvi koja je postajala sve veća u hotelskom holu.

Baci pogled na sat. Bližila se ponoć. Senator je imao običaj da pre svakog javnog istupanja rano legne i odmori se. Lesli izađe iz lifta na trećem spratu i počeo da škilji kroz naočari. Karticu sa natpisom »press« okačio je na rever kaputa, a smešni karo šešir zaturio je prema potiljku. Kada se približio vratima apartmana, uniformisani policajac ga zaustavi.

— Senator se odmara, prika-ne. Dođi sutra, kao i ostali novinari, na konferenciju za štampu. Hajde, sad se lepo vrati odakle si i došao.

— Ali, mislio sam da...

— Nije važno šta si mislio. Vрати se i ne pravi gužvu. Znaš, ja baš ne marim mnogo za pi-skarala kao što si ti. Zato...

Policajac se značajno uhvati za pendrek i Lesli, tobože zaplašen, požuri niz hodnik. Po-pe se sprat više i iskoristi trenutak kad je hodnik bio prazan, pa se kroz prozor pope na široki ispust koji se pružao oko čitavog tog sprata.

Da je neko kojim slučajem mogao da vidi kako se do tada pomalo trapav novinar preobražava u atletski građenog momka u crnom svilenom kostimu, verovatno bi prokleo piće koje je ispio ili oči koje ga izdaju.

Ninđa je za tren oka bio spreman za akciju. Brzo je odredio mesto gde se nalaze prozori predsedničkog apartmana i počeo da se spušta sprat niže, koristeći svaki ispust. Čelične kandže nataknete na njegove šake bile su mu jedini oslonac.

Spuštajući se između dva prozora, ninđa se pritaji. Neko izbacikavac kroz otvoreni prozor i vrati se dublje u sobu.

— Hoćemo li da odigramo neku prijateljsku partiju, ili idemo na spavanje? — upita dubok, muški glas.

— Ja hoću, a Džim je već legao.

Ninđa zaključio da je to soba u kojoj su bili smešteni senatorovi čuvari. Proveri i, kad se uveri da su mu obojica okrenuti leđima, šmugnu kraj nji-

hovog prozora. Na njegovu sreću, i drugi prozor bio je otvoren. Senator Marli je očigledno uživao u svežem slanom vazduhu koji je s pučine dopirao do njega. Ninda ugleda mladog senatora kako se upravo sprema da legne. Lampa nad njegovim jastukom gorela je neko vreme, a onda uminu i taj tračak svetla.

Nečujno kao mrak, ninda se ušunjala u sobu. U nekoliko mekih koraka nađe se kraj uzglavlja čoveka koji je polako tonuo u san. Ninda mu spusti ruku na usta, a drugom ga pritisnu između vrata i ramena. Ne jako, tek toliko da ga umiri. Ona reče tiho i sugestivno.

— Senatore Marli, ne bojte se. Ja sam prijatelj. Divim se onome što preduzimate i spreman sam čak i da vam pomognem. Morao sam ovako da upadnem, jer je stvar takve prirode da nisam mogao drukčije. Vi znate da sam mogao da vas ubijem da mi je to bila namera...

Senator klimnu glavom. Ninda skloni šaku s njegovih usta i oslobodi mu splet živaca. Sledećih nekoliko minuta senator je pažljivo slušao priču koju mu je ninda ispričao.

— Šta treba da uradim? — upita kratko kad ninda ućuta.

— Treba da stradate, naravno za javnost. Samo jedan dan. Toliko mi je potrebno da stignem do članova Pentagrama i oslobodim svoju devojkicu.

— Kako to da izvedemo?

— Koliko poverenja imate u svoje telohranitelje?

— Neograničeno. To su moji drugovi iz detinjstva. Oni su mi više nego telohranitelji.

— Dobro, slušajte me pažljivo.

Još neko vreme dvojica ljudi su se dogovorili. Kad je ninda krenuo, senator ga uhvati za ruku.

— Znam da ne želite da otkrijete svoj identitet. Da li ćete se još sresti?

— Svakako, senatore. Čim obavim posao o kome smo razgovarali. Do viđenja.

Senator sačeka nekoliko minuta da njegov nesvakidašnji posetilac nestane s okvira prozora, pa pozva svoje ljude. Stigli su za nekoliko sekundi. Obojica su imali revolvere u šakama.

— Sve je u redu. Imamo da obavimo jedan važan posao. Ne pitajte ništa i radite kako kažem.

Ljudi su ga slušali širom otvorenih usta. Konačno počеше da klimaju glavama u znak razumevanja.

— Hej, Duk, šta je ovo? Gde si ovo nabavio — reče jedan od dvojice senatorovih čuvara podižući s poda mali nož oštrog sečiva, s drškom od slonovače.

Senator dohvati nož, a onda se osmehnu.

— To je vizit-karta mog posetioca — nasmeši se.

*
* *

Sve jutarnje novine, televizijske i radio-stanice obaveštavale su građane San Franciska i žitelje SAD da je mladi senator iz Nebraske, Duk Marli, ubijen na neobjašnjiv način u svom hotelu. Policija traga, ali za sada nema...

Sledile su uobičajene fraze. Telefoni su neprekidno zvonili i u gradskom veću, u hotelu, policijskoj centrali...

Za to vreme »pokojnog« senatora, koga su reporteri neka-ko uspeli da slikaju u okrvavljenoj pidžami, njegovi čuvari lično su odneli do sanitetskih kola, a potom na aerodrom kako bi ga preneli u rodnu Nebrasku.

Istu vest po treći put slušali su Nik Hogart i ostali članovi Pentagrama.

— Hej, Nik, pa momak je stvarno poslušao! Moram da priznam da sam iznenađen.

Ako sada pristupi organizaciji dobili bismo zaista vrednog člana. Kada ćeš da mu se javiš? — pitao je Sid Votkins.

Hogart je uživao u svojoj pobedi. Bio je siguran da je Lesli dušom uz njihovu ideju, a ubistvo senatora bio je onaj prelomni trenutak da im se sasvim pridruži.

— Pustiću ga da se malo peče na tihoj vatri zbog one neodlučnosti, a onda ću da ga pozovem... recimo za dva dana.

Nazdraviše uspešno okončanom poslu i počеше da kuju planove za sledeću akciju.

— Volte, ti bi sutra, ili još bolje prekosutra, trebalo da odeš do ranča i pozoveš Jamašitu sa jedno dvadesetak momaka. Za svaki slučaj.

— Ako već moram da idem, onda ću to da učinim sutra. Želeo bih da budem ovde kad stigne... ninda.

— U redu, važno je samo da odeš i uradiš ono što sam rekao.

*
* *

Tabasko Pit i Lesli Eldridž otišli su na ranč Nika Hogarta čim je objavljena vest o »ubistvu« mladog senatora.

Na imanju su zatekli blizu stotinak Ratnika smrti i tek

»načetih« regruta, učesnika turnira. Lesli im objasni da su slobodni i gde mogu da iskoriste ono što su naučili, misleći pre svega na preživele Ratnike smrti.

Mornici pokupiše sve što je vredelo, potrpaše se u kamione i džipove i nestadoše u raznim pravcima.

Sat kasnije podzemna laboratorija nestala je u snažnoj eksploziji. Dr Lang, njegov neuspeli čovek-robot i Vera Milton zauvek su ostali u tom haosu.

I, dok se prašina slegala, dvojica prijatelja sedoše u preostalo vozilo i krenuše put Edvardove visoravni.

Lovačka kuća Nika Hogarta na padinama Edvardove visoravni, masiva koji se pružao gotovo kroz tri države, idući prema jugu SAD, bila je prava tvrđava načinjena od betonskih blokova i teških borovih balvana. Okružena zidom visokim ponegde i do deset metara, sa samo jednom kapijom, bila je praktično neosvojiva. Opremljena najmodernijom opremom i komforom pružala je svojim stanarima maksimalnu udobnost i sigurnost.

Čak Brennan šetkao je netrpljivo po prostranoj sobi ukrašenoj stariim oružjem i lovačkim trofejima.

— Zašto si poslao po Jamašitu i Ratnike? Očekuješ da nam ninda pravi probleme?

Hogart ga pogleda nekako s visine. Prvo htjede da mu okrene leđa, ali se predomisli i reče:

— Da, Čak, očekujem probleme, ali ih se ne bojim. Nisam zbog toga poslao po Jamašitu i Ratnike. Želim da budutu kad krenemo na nindu. Želim da Ratnici smrti VIDE ko ih vodi.

— Znači, ipak ćemo se boriti sa nindom?

— A šta si ti mislio? Nije me obmanuo. Lagao je od samog početka. Taj momak je vuk samotnjak i nema te organizacije ni tog vođe koji bi njemu komandovao. Ne, prijatelju moj, nije uspeo da me obmane. Uostalom, sada isuviše zna o Pentagonu da bih mogao da ga ostavim u životu!

— Šta ćeš sa... devojkom?

Umesto odgovora Nik Hogart samo podiže obrvu uvis.

Čak se nakašlja, pa počne da se pravda.

— Ma jasno mi je da i ona mora da... ode... ali pomislio sam da je šteta. Mlada je i vraški lepa.

Dalji njihov razgovor prekide Sit Votkins koji je tog dana bio zadužen da stražari kraj radara i radio-stanice.

— Nik, neko je ušao na imanje — reče kratko.

Hogart požuri do sobe u kojoj se nalazio ekran radara i velika radio-stanica. Još pre nekoliko godina postavio je nevidljivi sistem osmatranja u širokom krugu oko imanja, tako da niko nije neopaženo mogao da se prikrade. U dvostrukom redu, skriveni u krošnjama drveća ili u samim stablima, vrebali su senzori i kamere.

— Kada si primetio uljeza? Sid bacj pogled na veliki zidni časovnik.

— Pre tačno devedeset sekundi.

Nik mu se osmehnu zadovoljno. Izuzetno je cenio preciznost.

— Uskoro ćemo ga ugledati kad pređe i drugi pojas — ako nije u pitanju neki veliki jelen... ili medved — reče i nastavi da osmatra.

Drugi pojas sigurnosti nalazio se na nekih stotinak metara od brisanog prostora koji se pružao ispod zidina.

Njihovo čekanje se odužilo. Ništa nisu mogli da vide na ekranu. Razlog je bio taj što su Lesli i Pit jednostavno zausta-

vili vozilo i put nastavili pešice.

— Lažna uzbuna. Kao što rekoh, najverovatnije je prošla neka krupna životinja. Ponekad se šunjaju ovuda jer je lov u ovom delu Visoravni zabranjen — obavesti ih Nik i upravo htjede da pođe kad se upali signalna lampica na radio-prijemniku.

Kako su radio koristili samo za hitne slučajeve Nik brzo uključi zvučnik na stolu. Istog časa do njih dopre uzbuđeni glas Volta Bilingsa.

— Halo, vođa jedan... javi se!

— Ovde vođa jedan. Slušam.

— Nešto nije u redu ovde. Ne vidim nikoga u dvorištu. Nema, ni obezbeđenja... Na ONOM mestu je nekakva rupa. Čekam naređenja!

Nik Hogart oseti kako mu se želudac grči. Šta je to moglo da se dogodi posle njihovog odlaska? Zar je ninđa zaista bio toliko lud da napadne imanje? Zar je uspeo da pobedi onolike Ratnike, Jamašitu... Jutu?

Sedokosi vođa Pentagrama se strese kao da je golim rukama uhvatio žicu pod naponom od 220 volti.

— Siguran si da si video to o čemu pričaš? — upita pošto se povratio.

Kroz buku motora helikoptera do njega dopre odgovor.

— Naravno da sam siguran. Nisam ni slep, ni lud. Šta da radimo?

— Spusti se oprezno — brzo uzvratí Nik. Neka pilot ostane u letelici. Budite spremni da odmah krenete ako je dole neka zaseda, Požuri. Javi odmah!

Nekih desetak minuta vladala je mrtva tišina koju je povremeno remetilo šuštanje u radio-prijemniku.

Napetost u maloj prostoriji sve je više rasla. Konačno, Volt Bilings se javi. Bio je zadihán i prestrašen.

— Nik... ovde su svi mrtvi ili nestali! Nema žive duše...

— Gde je Jamašita... Juta?

— Jamašita je mrtav... glava mu je odsečena. Ostalih nigde nema. Laboratorija je uništena...

— Kako uništena?! Govoriii!

— Lepo uništena. Nema ulaza... sve je srušeno. Oseća se samo miris hemikalija iz zemlje. To je sve. Šta sad?

Hogart učuta. Onaj grč u želucu sada se popeo do samog grla. Pretio je da ga naprosto uguši. On besno odveza kravatu i baci je na pod. Osetio je kako mu ledena ruka klizi niz kičmu.

— Ninda!!!

Bio je to više krik, nego konstatacija. Iako tiho izgovorena odjeknula je prostorijom kao pucanj groma i ostala da, kao pretnja, visi u vazduhu.

Ostala tri člana Pentagrama zagledaše se u svog vođu. Nik Hogart je i dalje buljio negde kroz radio-prijemnik.

— Halo, vođa jedan... Nik... šta da radim? — javi se Volt po treći put.

Hogart se konačno povratio.

— Vraćaj se ovamo. Imamo posla.

Nekoliko sledećih trenutaka Nik Hogart sedeo je stiskajući obema šakama oči i čelo. On da se obrati članovima svoje grupe:

— ON je ovde, to je sasvim sigurno. Pa, lepo. Hajde da se spremimo za doček. Da bi sve bilo kako treba, dočekaćemo ga svaki sa svojim oružjem. Siguran sam da ni on nema vatreno oružje. Neka vidi da smo vitezovi, da vođe Pentagrama ne osećaju strah — reče i upita Sida u kom kvadrantu je primetio uljeza.

Sid brzo pokaza na ekranu.

— Dobro, izabrao je teži prilaz. To nam daje dovoljno vremena da se pripremimo. Isključite spoljno obezbeđenje i sve senzore usmerite na zidove.

*
* *

— Još mi nije jasno zašto smo ovako rano napustili vozilo i sada se lommatamo. Šta i ako nas vide? U svakom slučaju mi ulazimo gore, viđeni ili neviđeni! — gundao je Pit.

Lesli je ćutao. Znao je da Pit više priča kako ne bi mislio na izgubljenju devojku nego što mu odista prebacuje. Stigavši do poslednjeg reda drveća, Lesli se zaustavi. Ubrzo je bio u ninda kostimu.

— Čekaj ovde — reče kratko i, pre nego što je Pit uspeo da se pobuni, spustio se u travu i nestao pred njegovim očima.

Ninda je dete noći, ali i preko dana ume, da bude nevidljiv i nečujan za neprijatelja. Takav je bio i sada. Senzori su bili postavljeni da hvataju pokrete iznad pola metra, pa čak i čitavog metra — a ninda se kretao poput velike zmije, ne ostavljajući gotovo nikakav trag za sobom.

Dospjevši do zida legao je na leđa i počeo da osmatra kamene blokove. Šupljine između komada granita bile su dovoljne da se u njih uvuku prsti ili vrhovi stopala. Reklo bi se lak posao. Ali, ninda se nije zavaravao. Nije do kraja vero-

vao ni sopstvenim očima. Prekide disanje i počeo da osluškuje svim čulima, samim duhom.

Nešto je na tim zidinama vrebalo. Neka pritajena, gotovo nevidljiva opasnost.

— Senzori — prošaputa ninda dosetivši se kakvo je obzbeđenje Hogart mogao da postavi.

Otvorio je oči i pomno počeo da pretražuje centimetar po centimetar visokog zida. Posle dva minuta otkrio je prvi senzor, ne veći od lešnika. Zatim drugi, treći. Otkrio je šemu po kojoj su bili postavljeni. Brzo je vrhom mača skinuo onaj najbliži i sada se uspravio. Pit htede da ga pozove, ali se seti da bi time samo upropastio stvar. Zato stisnu usne zubima i opsova nešto ne otvarajući usta.

Ninda počeo da se penje. Njegovo telo čas se uspinjalo vertikalno, čas uvijalo kao zmija ili klizilo uza zid u horizontalnom položaju izbegavajući elektronske zamke.

Stigao je na metar i po od samog vrha kad vazduh prolomi snažno brujanje motora i zviždanje elise helikoptera koji se iznenada pojavio iza obližnjeg preseka. Ninda se prosto uto- pi u zid, a Pit se povuče korak unazad.

Helikopter opisa polukrug, izdiže kljun prema nebu, a potom se obruši nekud u dvorište. Ni pilot ni Volt nisu ništa videli. Nisu ni gledali. Obojica su bili zaokupljeni onim što su nedavno otkrili na ranču.

Buka helikoptera privukla je i Nikovu pažnju. Taj trenutak, kada su svi pohrlili da lično čuju šta se to dogodilo na toliko bezbednom imanju, ninda iskoristi da se prebaci onih metar i po i smesti s druge strane zida. Nalazio se sa zadnje strane kuće. Na tom mestu dvorište je bilo široko jedva tri metra. On brzo odmota dugog najlon uža koje mu je bilo smotano oko struka, zakači trokraku kuku u najpogodnijem udubljenju i baci konopac preko ograde. Dade znak Pitu i brzo se primače kući.

Čekao je da vidi da li je njegov poslednji potez otkriven i da li će se neko pojaviti u ovom delu dvorišta.

Ništa.

Ninda brzo pređe rastojanje do ivice zida. Pita nije odmah video. Plavokosi je, međutim, jasno video svog prijatelja kao što je video i konopac koji se ljuljao duž zida. Priđe ivici šume i dade znak da je video konopac.

— Prvo nisam mogao da poverujem da je dvorište prazno. Tamo je ostalo više od šezdeset Ratnika smrti, oko stotinak novih regruta... tvoje »mezi-mče«... sensei Jamašita... a sve je bilo pusto. Leševe ubijenih Ratnika našao sam u jednoj od zgrada. Jamašitino telo iskasapljeno, s prosutim crevima, ležalo je blizu parkinga. Glava mu je bila metar dalje. Odsečena jednim udarcem...

Volt Bilings učuta za trenutak. Slike koje je opisivao ponovo mu podigoše creva u grlo. Nije on bio nevinašce. Naprotiv. Ali, drugo je ubiti nekog, a drugo gledati tela onih koje si poznavao.

— Onda sam krenuo prema laboratoriji. Još iz helikoptera sam video da je zemlja iznad laboratorije ulegla za dobrih pola metra. Ordinacija dr Langa, iz koje smo ulazili u podzemne prostorije bila je napola srušena, a tajni ulaz zatrpan...

Sid Votkins, koji je i dalje dežurao kraj ekrana, doviknu glasno:

— Ljudi, on je ovde! Senzori poskakuju kao ludi!!!

Nik Hogart, Sid Votkins, Čak Brenan i Sajmon Filips već su bili u ratničkim odelima, s omi

ljenim oružjem u rukama. Sada i Volt, koji je oko pojasa imao samo futrolu sa »beretom 92 F«, požuri da uzme još neko oružje iz bogatog arsenala.

— Ja ću na zid! — doviknu i nestade.

— U redu, ljudi. Hajde da se rasporedimo. Napadaćemo prvo jedan po jedan. Hoću da vidim šta sve zna taj ninda. Side, napadaš prvi. Vreme je da konačno vidim tvoj mač u akciji protiv nekog ko je očigledno majstor. Važi?

— Važi. Imaćeš šta i da vidiš — uzvрати Sid samouvereno i kratkim neuhvatljivim potezom istrže katanu iz korica na kuku.

Volt Bilings stigao je do zida upravo u trenutku kada je Pit bio dva metra iznad zemlje. Podučen Leslijevim iskustvom, Pit se peo očiju uprtih uvis. To mu je spaslo život. Volt brzo podiže pušku »M 16« i ispalila kratki rafal. Kamenje oko Pitove glave počeo da se kruti, a oštri komadići granita zaparasiše mu lice i ramena. Ne dvoumeći se, Pit ispusti konopac i sruči se na tvrdu zemlju pod nogu zidina.

Volt sada počeo pažljivo da nišani. Ispalio je još dva kratka rafala pre nego što je Pit zamakao iza prvih stabala. Bio je sasvim siguran da je visokog

momka pogodio najmanje dva puta.

Tako je i bilo. Pit je dva puta osetio udare vrelog olova. Jednom po desnoj mišici, a drugi put po slabini. Prva rana bila je površinska, a kod druge kursum je probio tkivo i izleteo na drugu stranu. Pit izvađi iz džepa maramicu i brzo pocepa košulju. Pocepa maramicu na dva dela i njenim komadima zapuši rane na slabini. Komadom košulje uvi oba komada i sve to ovrsto veza kaišem koji je i inače više nosio kao ukras nego kao držač za pantalone.

Onako go do pojasa i umažan krvlju delovao je stvarno zastrašujuće.

— Hajde dođi, kurvin sine! — povika Voltu koji je i dalje stajao na ivici zida. — Sidi ako smeš pa da ti pokažem kako se bori.

Volt nije čekao da ga dva puta zovne. Obožavao je borbu, pogotovu ako je imao prednost. Ovog puta imao je dve prednosti: »beretu« i automatsku pušku. Osmehnu se nadmoćno, pa, dohvativši jednom rukom konopac a drugom pušku, počeo brzo da se spušta niz zid.

Pit se osvrnu oko sebe. Osim kamenja nije imao nikakvo drugo oružje. Dohvati dva ove-

ća kamena i sačeka da Volt stigne blizu podnožja zida. Čim ovaj dotače nogama tle Pit zavritla jedan kamen i za dlaku promaši Volta. Ovaj se brzo saže, ali tada dolete i druga kamenica i teško ga pogodi po leđima. Čovek izgubi vazduh. Besno se okrete i posla dug rafal prema mestu na kome se nalazio Pit. Momak je, međutim, već davno ležao na zemlji tri metra dalje. Kad pucnjava utihnu, on se pridžbe i povika.

— Mora da imaš pun džak municije kad možeš tako da je trošiš. Od silnih rupa koje si napravio u vazduhu ubiće me promaja.

Volt brzo promeni šaržer. Bio mu je to poslednji. Nije verovao da će mu biti potrebno više od desetak metaka da sredi ovog momka. Kako Pit nije imao nameru da se skloni, Volt brzo nanišani i zapuca.

Opet ništa. Momak je jednostavno nestajao kao da ga je neka nevidljiva sila vukla isto tako nevidljivim konopcem — pa bi se onda pojavio metar levo ili desno.

Volt brzo isprazni i poslednji šaržer i maši se »berete«.

Istog časa Pit zamače iza prvog stabla. Nije nameravao da se udaljava od kuće. Želeo je samo da namami Volta u šumnu

i da ga onda sredi golim rukama.

Sav zadihan od trčanja i nagomilanog besa zbog silnih promašaja, Volt Bilings ulete u šumu. Pit se pojavi deset metara dalje iza jednog debelog hrasta.

— Ipak si stisnuo petlju i krenuo. Dobro. Da vidimo sad kakav si strelac — dobaci ironično.

Volt se raskorači, uhvati obe ma šakama dršku teškog pištolja i, kao na strelištu, brzo ispali tri hica jedan za drugim.

Pit se u poslednji čas baci u stranu.

Kada se pojavio stajao je sa druge strane stabla.

— Cccccc, baš si me razočarao. Mislio sam da takve puce nose samo pravi momci, znaš oni kao Mel Gibson u »Smrtonosnom oružju«. Hajde još jednom. Bum, bum! — povika podižući desnu ruku kao da puca.

Volt opet zapuca, ali su mu bes i Pitovo izazivanje sasvim poremetili koncentraciju. Opet je promašio.

Čekao je sada da se plavokosi momak pojavi pa da zapuca pre nego što ovaj uspe da progovori. Pit se, međutim, nije pojavljivao. Brzo je, koristeći se zaštitom koju mu je pružalo široko stablo počeo da se penje

među grane. Volt ga nije primetio. Pošto mu je dosadilo da čeka, on oprezno krenu napred držeći u ispruženoj ruci pištolj spreman da raznese svakog ko mu se nađe na nišanu.

Kada se našao tačno ispod grane na kojoj je čučao Pit, ovaj mu se sruči na leđa. Volt brzo povratu prisebnost i skoči na noge. Krete da ispravi ruku i puca, ali ga strahovit udarac pogodi u zglobov i smrvi ga. »Bereta« odlete nekoliko metara dalje i izgubi se u gustom žbunju.

— E, sad si tamo gde sam te čekao — reče Pit i obrisa oči. Dođi.

Volt Bilings, koji je dugo vežbao sa Jamašitom, nije bio nespreman za borbu golim rukama. Naprotiv. Samo, ono što je Tabasko Pit naučio od Leslija — Volt Bilings nije mogao da nauči od japanskog oficira.

Krenuo je suviše sporo i »providno«. Pit ga s lakoćom odbi, a potom mu odmah zada dva udarca nogom. Volt pokleknu i tako ga stiže i treći udarac nogom iz okreta. Tresnu teško o zemlju. Verovao je da će njegov protivnik odmah da navali, ali Pit je čekao.

— Hajde, momče, možeš ti i bolje. Hajde, nisi se valjda uplašio? Pa ti si hteo da se boriš protiv KUKAVICA!!!

Volt skoči na noge i, kriknuvši, polete na Pita. Kako je ovaj stajao mirno već je pomislio da će uspeti. Pit naglo kleče na jedno koleno i unese svu snagu u udarac otvorenom šakom. Osetio je kako protivnikova rebra pucaju, kako se kidaju mišićna vlakna. Konačno oseti krv na sopstvenoj ruci.

Jedan od vođa Pentagrama stajao je kao da ništa ne shvata. Gledao je kako mu krv boji tamnocrvenom bojom košulju, a potom oseti i sve oštrije bolove.

— Boli, zar ne? To ti je za one jadne momke koje ste uništili, a ovo... ovo ćeš da dobiješ za nju... za moju Veru...

Ime voljene devojke izgovorio je gotovo šapatom gušeći se od bola. Dug i zastrašujući krik najavi novi napad i skorbu smrt Volta Bilingsa.

Ona tri udarca koja je Volt primio u glavu ubila bi i vola. Pitu to nije bilo dosta. Podiže ne sitnog čoveka i, zaletavši se, tresnu ga o stablo sa kojeg je štrčala davno polomljena grana, gotovo okamijena. Volt se za trenutak osvesti, vrisnu i opusti se. Visio je zakucan za polomljenu granu kao smešno strašilo.

Pit je sedeo nekoliko minuta pokušavajući da se umiri. Tek sad oseti da ga rana na ramenu

sve više boli, a otvorile su mu se i rane na slabini. Mislio je da će mu borba doneti olakšanje, makar kratki zaborav, ali ništa od svega toga. Lik Vere Milton i dalje mu je lebdeo pred očima. Ne onaj dok su bili u ljubavnom zagrljaju, ni onaj kada su se prvi put videli. Ne. Kao prokletstvo video je njen lik koji se grči posle delića sekunde u kome je izražavalo sreću kada mu je spasila život. Jasno je video bol u njenim divnim zelenim očima bledilo na licu ... krv koja se pomalja u uglu njenih usana.

Kriknu kao ranjena zver i skoči na noge. Namesti bolje okrvavljene »zavoje« i požuri do konopca na zidu. Nije se osvrtao na bolove dok se snažnim potezima sve više približavao vrhu.

*
* *

Sid Votkins stajao je nasred velike dnevne sobe. Čekao je da se čovek čiju je siluetu pre nekoliko trenutaka ugledao kroz zavesu konačno pojavi.

Ninđu je haragei opomenuo na blisku opasnost. Znao je da su protivnici tu. Da čekaju... E pa, neće dugo.

Skriveni na balkonu, Nik Hogart i Čak Brennan čekali su da vide šta će se desiti. Njihov ortak Sajmom Filips stajao je skriven iza teške zavese u uglu.

Tako su sva trojica pomno gledali u vrata, ali nisu mogli tačno da kažu kad je nindža ušao.

Jednostavno je stajao ispred zatvorenih vrata, ruku opuštenih niz telo. Iako je osetio prisustvo ostalih, sva njegova pažnja bila je usmerena na čoveka o čijem je pojasu visila crna kanija sa samurajskim mačem. Po načinu kako je levom rukom pridržavao ono mesto na koje se oslanjao štitnik mača, nindža zaključio da čovek zna da barata tim oružjem.

Tišina je postajala sve teža. Kao da je i ustajali vazduh prestao da struji. Nindža je gledao nekud pore Votkinsa. Uvek kad bi se našao pred nekim mačevaocem nindža bi se setio reči svog učitelja.

»Ne gledaj svog protivnika u oči, jer ćeš se utopiti u njima. Ne gledaj mu ni ruke, jer će te zavarati. Ni mač ne gledaj, on će te poseći. Gledaj ga iznutra, uđi mu u mozak — tada ćeš pobediti«.

I ovog puta poslušao je davno prihvaćeni savet. Osetio je

kako u glavi njegovog protivnika sazreva odluka za napad. Neizvesnost je potrajala još samo sekund, a potom Sid istrže mač i jurnu na ninđu.

U istom delu sekunde kada je on istrgao mač i katana na nindžinim leđima ožive. Sjajno sečivo zašišta poput zmiје i nađe se ispred lica ninđe.

Sudar dve oštrice ličio je na električno pražnjenje. Mačevi, kao da su postali živa bića, jeknuše i brzo se razdvojiše.

Sid ponovi isti napad, a kad ga ninđa odbi on krete kružnim udarcem. Ninđa napravi salto unazad i izbeže napad. Votkins je bio dobar borac, ali loš taktičar. Želeo je odjednom da iskoristi sve što je znao. Sada je pojurio napred pokušavajući da zada ukršteni udarac, ali bezuspešno. Ninđa je još dva puta skočio uvis i izbegao udarce. Sada je, na veliko iznenađenje i Sida Votkinsa, i prikrivenih posmatrača, ostao leđima okrenut protivniku dok mu je ruka s mačem stajala između nogu.

Nenaviknut na ovakav položaj Sid se zbuni. Reagovao je onako kako bi reagovao svaki nasilnik: odluči da napadne s leđa. Uхвати dršku mača s obe ruke i, visoko ih podigavši iznad glave, potrča ka ninđi. Sečivo samurajskog mača već je

krenulo velikom brzinom nadole kad ninđa kleče na desno koleno, naglo isturi mač preko ramena i sjuri ga u trbuh zahvatalom protivniku. Odmah zatim ninđa se okrete i ustade. Desnica krete naviše, a sečivo katane poslušno pođe za njom.

Iz otvorenog stomaka pobeđenog Votkinsa pokulja klupko creva. Ninđa istrže mač i zamahnu udarcem poznatim pod imenom »nebo-zemlja«. Pogoden ovog puta tačno pored desnog uveta Sid se zaljulja. Pri tajeni posmatrači lepo su videli kako mu se desna strana grudnog koša zajedno sa rukom razdvaja od leve.

Kupajući se u sopstvenoj krvi Sid Votkins umro je još na nogama.

Izdajnički zvižduk strele naterala ninđu da se brzo baci na zemlju i otkotrlja pod sto. Strelica odlete preko sobe i udari u kameni zid. Druga strahovitom brzinom krete za ninđom, ali se zari u ploču stola ispod koje se ninđa sklonio.

Čak Brennan se pojavi iza stuba u nameri da bolje nanišani. Ninđa se pojavi za delić sekunde i nestade u trenu kad nova strelica zviznu sa balkona. Sada je sasvim izašao ispod stola i iskoristio trenutak dok je Brennan zatezao samostrel i

stavljaio novu metalnu strelicu u ležište.

Šestokraki šuriken izbačen snažnim trzajem polete prema balkonu. Ni Hogart ni Brennan nisu videli ovaj pokret. Brennan oseti kako mu se u vrat zarilo nešto... nešto oštro... vrelo. Ispusti samostrel i ispravi se. Još jedan šuriken dolete i zari mu se posred čela. Tek tada Nik Hogart shvati šta se do godilo sa njegovim prijateljem.

— Sajmone... na njega! Dođi ću da ti pomognem! — vrišnu histerično.

Iako nije video napadača ninda, je tačno znao odakle ovaj stiže. Brzo se okrenuo i rukom u kojoj je držao katana blokirao snažni udarac nogom.

Sajmon Filipis je još kao student bio prvak SAD u kung-fuu. Nastavio je i kasnije da usavršava svoju tehniku. Mogao je da kaže, bez lažne skromnosti, da je dobar borac.

Ni posao ni lagodan život nisu ga otrgli od treninga. Ni kada je bio na putu nije prestajao da vežba. Bio je uvek u formi.

Ninda vrati katana u korice i zauze stav.

U naredna dva minuta shvatio je da je glavno oružje njegovog protivnika udarac nogom. I levom i desnom. Prepoznao je i stil.

Ovog puta ninda je napao prvi. Udarao je naizmenično nogom, pa rukom. Filipis uspe da odbije dva udarca, ali ga treći, udarac nogom posred grudi, odbaci čitava dva metra nazad. Brzo se povratio i zauzeo stav. Još uvek je disao normalno, po čemu ninda zaključila da je apstrahovao bol koji je bio očigledan. Ninda opet krene u napad. Pogođen po levoj potkoljenici Sajmon jeknu, ali uspe da zada jedan udarac u stomak. Oseti bol u stopalu i prvi put se uplaši. Naime, takav udarac morao je da sruši protivnika, a umesto toga on sam osetio je kako su mu se prsti na nozi iščašili.

Tabasko Pit konačno se uz velik napor, služeći se više levom nego s obe ruke, izverao do dvorišta. Kako je dvorište bilo prazno, on brzo krene oko zgrade. Ugleda jedan od prozora otvoren i bez razmišljanja ulete u kuću. Soba je bila prazna.

Pit izađe u prostrani hodnik i krenu od vrata do vrata. Čuo je zvižduk strelica i oprezno provirio kroz jedna vrata. Upravo je uspeo da vidi kako Bre-

nan, pogođen šurikenom posred čela, pada u zaborav.

Gde li je Sumiko, pitao se. Na Leslieja nije ni pomislio. Znao je da nindži ovde niko nije dorastao protivnik. Zato odlučio da nađe devojkicu pre nego što je neko povredi. Nastavio je da otvara jedna vrata za drugim. Konačno zaključio da je prizemlje prazno.

Odlučio da krene na sprat.

Iznenada iza jednih vrata, pred njim se pojavi čovek s »koltom« u ruci. Bio je to pilot helikoptera. Kad je ugledao dopola golog Pita krvavog, izgrebanih ruku i grudi, momak se zbuni. Zato je valjda i zaboravio da u rukama drži revolver, a da je momak pred njim nenaoružan. Tabasko Pit se, međutim, nije zbunio. Jednim udarcem noge izbi oružje iz pilotovih ruku, a odmah zatim dohvati ga za gušu i uguza u sobu iz koje se ovaj upravo pojavio.

— Gde je devojkica? — prosi ga Pit škrgućući zubima.

— Devojkica? Kakva devojkica? Ništa ja ne znam...

Snažan šamar gotovo mu otide glavu. Pilot jeknu dok mu se obraz naglo zacrvene.

— Poslednji put: gde je devojkica?

— Ubiće me... ako kažem. Ti njih ne znaš...

— Tačno, ne znam ih. Ali ni ti ne znaš mene.

Pit zamahnu i pilot se sruči na pod pred navalom straha.

— Gore... na krovu... veza na za dimnjak. Samo...

— Samo šta?

— Bomba. Zakačili su joj bombu oko vrata. Nik... mister Hogart ima radio-detonator...

Naredni udarac polomi pilotu vilicu. Pit se okreće da napusti sobu, a onda, kao da se nečeg seti, vrati se do palog, čoveka.

— I ti si kriv za NJENU smrt! Zato moraš da umreš!

Pilot zakoluta očima od straha jer od bolova nije mogao ni reč da izusti kad ga Pit dohvati za kosu i povređenu vilicu. Kraćak trzaj — i vratni pršljen krcnu kao orah.

Tabasko Pit baci mrtvo telo i napusti prostoriju.

U dnu hodnika ugleda Nika Hogarta prikrivenog iza stuba. Znači na tu stranu ne može. Zato se vrati u sobu, otvori prozor i odahnu s olakšanjem.

Gusta, stara, puzavica rasla je baš s te strane lovačke kuće i gubila se negde visoko gore na krovu. Pit se vrati do krevela, iscepa čaršav i ovog puta čvrsto uvi rane. Načinjeni pojas ublaži mu bolove i on se osmehnu.

Brzo je dohvatio stablo pu-zavice, debelo desetak centime-tara, i isprobao njegovu čvrstini. Obesi se čitavim telom. Pu-zavica zakreka, ali izdrža. Pit brzo poče da se penje. Čim je stao na veoma strmi krov poče da kruži pogledom od jednog do drugog dimnjaka. Bilo ih je ukupno pet.

Iznenada iza jednog od njih nešto blesnu na suncu. Krpa... haljina.

— Dabome, to je haljina na-še devojčice — reče poluglasno i pođe na tu stranu.

*
* *

Krupne graške znoja slivale su se niz lice Sajmona Filipssa. Jedva je mogao da se osloni na povređenu nogu. Za trenutak baci pogled na stepenište. Nik Hogart je brzo silazio.

— Nindo, izgubićeš u svakom slučaju. Devojka je osuđena na smrt. Gledaj, ovo ovde je radio-detonator. Pre nego što te ubijemo čućeš jedno veliko »bum«! — vikao je Hogart pokušavajući da poremeti unutrašnju ravnotežu moćnog ratnika.

U deliću sekunde ninda oseti kako mu se srce steže, ali već

narednog trena bio je ponovo sasvim miran. Nije više obraćao pažnju na Hogarta.

Njegov »KIAIII« povik odjeknu kao rika deset tigrova. Filipss oseti kako mu ruke i po-red svih napora nezadrživu pa daju niz telo.

Ninda ga je napao kao crna furija. Kobni udarac spoljnim delom stopala pogodi Filipssa u Adamovu jabučicu i smrvi je. Samo, to nije bio kraj. Sledeći udarac nogom, bolje reći palcem desne noge, probi slepo-očnicu i Sajmon Filipss sruši se mrtav.

Tog časa Nik Hogart stigao je do ninde i uspeo da mu na vrat nabaci svoje mučko oružje: čeličnu žicu za davljenje. Bio je veoma brz, jak i vešt.

Ninda naglo podiže ruku kako bi je postavio između žice i vrata, ali uspe da ugura samo vrhove prstiju. Rukavica ublaži oštrinu sečiva, ali žica poče da se useca u nindin vrat sa strane.

Hogart ga udari kolenom između bubrega i zateže žicu još jače.

Ninda se nije ni pomerio. Njegovo telo odavno je imalo sistem samozaštite. Mišići su reagovali na najmanje vibracije i unapred reagovali na svaki napad, na svaki udarac.

Sada on zadade udarac laktom i teško povredi Hogarta. Stisak oko vrata popusti i ninda još bolje dohvati žicu. Povučje je naglo i Hogart oseti kako mu držači klize iz šaka. Kriknuo je u besu i pokušao da zada još jedan udarac kolonom. Umesto da pogodi protivnika, oseti kako mu se stopala odlepljuju od poda i kako počinje da lebdi.

Ninda izvede jedan smrtonosan potez reskirajući da samog sebe zadavi, ali rizak se isplatio.

Nik Hogart je, uplašen time što je izgubio oslonac, više vodio računa o tome gde će i kako da padne i sasvim je olabavio stisak.

Kao deblo preleteo je preko ninde i tresnuo o betonski pod nekoliko metara dalje.

Samo zahvaljujući snažnoj konstrukciji tela i ludačkoj želji da uništi čoveka koji je srušio njegov san o moći, Nik Hogart uspeo je da ustane. Iza leđa mu se nalazila vitrina sa starim oružjem. Nik je razbi udarcem noge i dohvati dvoseklu »vikin šku« sekiru.

— Dođi ti... maskirani! Dođi... mister, da ti pokažem ko je Nik Hogart... ko je glava Pentagrama. Čekaj samo trenutak — dodade i pritisnu dug-

me na predajniku koji mu je virio iz džepa košulje. Tako, tvoja draga ima još minut života...

Kao da je rekao nešto vrlo smešno počje da se smeje kao lud.

— Ha, ha, ha... i da me pobediš ne možeš da joj pomogneš, jer ne znaš gde se nalazi.

Ninda još jednom oseti ubod u srce, ali otrese glavom.

Katana ponovo sunu iz koricica.

Prvi put otkako je ušao u kuću, ninda se oglasi.

— U redu, Hogarte, stigao si do kraja. Spremi se da umreš.

Katana napravi krug iznad nindine glave i zaustavi se vrhom okrenutim prema Hogartu.

I on zavitla velikom sekirom sa dve oštrice i postavi je ovlaš preko desnog ramena.

Ninda krete prvi u napad. Bio je toliko brz da je zadao udarac po grudima i izmakao se pre nego što je Hogart zamahnuo sekirom i zanesen tom silinom odleteo čitavih nekoliko koraka u stranu. Imao je taman toliko vremena da, uhvativši držalju obema rukama, zaštititi leđa.

Sečivo katana nalete na tvrdu držalju načinjenu od kuva

ne hrastovine. Kliznu centimetar ukoso, ali ipak preseče drvo.

Hogart pobeže u stranu i dohvati novo oružje.

Bilo je to koplje poznato kao »halebarda«. Imalo je i deo za udaranje, deo za sečenje i deo za probadanje.

Nik Hogart navali kao besan pas.

Tabasko Pit najzad stiže do Sumiko jedva uspevši dva puta da se zadrži na strmom, klizavom krovu.

— U redu je, mala. Bata Pit je stigao. Sada si spašena.

Devojka zaplaka bez reči, bez jecaja.

Veteranu iz Vijetnama nije trebalo mnogo da na gajtanu oko devojčinog vrata prepozna paklenu napravu. Pošto se uveri da ova slobodno visi brzo je skide i zavitla daleko od kuće.

Nekoliko trenutaka petljao je oko čvorova i konačno oslobodio devojku. Sumiko mu se obisnu oko vrata i poljubi ga nežno.

— Gde je on?

— Eno ga dole, sređuje one bitange. Sada ćemo da mu se

pridružimo — reče Pit i podiže je u naručje kao da je dete.

*
* *

Snažna eksplozija odjeknu s polja.

— Baj, baj, lepa Sumiko — naceri se Hogart. Sada si ti na redu, nindo. Zbooooooom!!!

Naleteo je kao brzj voz. Vrh koplja gotovo da je dodirnuo nindine grudi. Hogart se naceri pobedonosno...

Ali, nešto nije bilo u redu.

Vrh koplja nastavi da se kreće u pravoj liniji promašivši cilj.

Ninda je samo napravio korak u stranu i propustio Nika da protutnji pored njega. Jedan zamah katanom i dugačka rana pojavi se na leđima samouvere nog napadača.

Hogart oseti kako mu se koče i ruke i noge. Sečivo katane dobro mu je zaseklo kičmu. Ne kako je ipak uspeo da se okrene.

— Umreću... ali ti ćeš umirati od tuge do kraja života. Ubio sam onu koju si... voleo.

— Prevario si se, majmune — dopre do njega glas Tabasko Pita.

Kao da ga je ujela zmija, Nik Hogart se trže. Uz krajnji

napor okrete glavu. Tri koraka dalje od njega stajao je plavokosi bog osvete, držeći u naručju uplakanu devojkicu.

— Ne... to nije... Eksplozija... Ona je mrtva... ne... neeeeeee!!!

Umro je uz taj krik besa, nemogućnog besa, svestan da je poražen do kraja.

Sumiko se istrže iz Pitovog naručja i polete u zagrljaj najdražem biću.

— Oh, Lesli... Živ si... bojala sam se. mislila sam...

Ostale reči Lesli joj uguši poljubcem.

— Sve je u redu, devojčice. Dok imam prijatelja kao što je

Pit ne brini za mene — reče i dade znak plavokosom momku da im pride.

Tabasko Pit raširi ruke i zagrlji Leslija i Sumiko.

Onome što su njih troje osećali jedno prema drugome nisu bile potrebne reči. Nemi i zagrijeti stajali su na razbojištu među pobijenim neprijateljima.

Jedan pakleni plan je uništen.

Ratnici smrti nisu dosegli visine kojima su žudeli.

Na njihovom putu našao se ratnik moćniji od njih.

Ratnik nad ratnicima.

Ninda.

— KRAJ —

BRUCE LEE

ZAUVEK

NINJA
TRENING

NINJA

DUH
BESMRTNOSTI

POSLEDNJI PUT PO STAROJ CENI !!

HIT 1. "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga "BRUCE LEE ZAUVEK" je drugo izdanje rasprodate knjige "Originalni BRUCE LEE nunchaku". Objavljena je povodom 50 ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - sa ZLATNIM super-kolor koricama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik od A - Š.

SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi kao Brus Li" - kompletna nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li sada, možete i vi!

SUPER POKLON: Svaki naručilac knjige BRUCE LEE ZAUVEK obavezno dobija na poklon tablu sa 5 ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

HIT 2. "LETNJI NINJA - TRENING"

Šta vam vredi što volite ninde i ninducu kad ne možete da vežbate kao ninda i postanete ninda? Uz pomoć knjige "LETNJI NINJA - TRENING" to ćete moći. Kompletan ninda - škola po uzoru na legendarnog dr Masa-aki Hacumija: ninda zagrevanje, ninda taidjucu tehnike, ninda borba bez oružja (stavovi, pokreti, zahvati, bacanja, udarci...), borba ninda-oružjem (bočjak, mač, šuriken, nož, nunchake) ninda-odmaranje...

SPECIJALNI DODATAK: "Tajanstvene ninda veštine" (nevidljivost, hodanje po vodi, čitanje misli, govor srca, letenje, nečujno kretanje, čari i veštine kunoici ninda-žene...)

HIT 3. "NINJA-DUH BESMRTNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog kojeg lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: Prava ninda istorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotreba ninda pirotehničke, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER POKLON: Svaki kupac knjige "Letnji NINJA-TRENING" ili knjige "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" obavezno dobija besplatno super-kolor poster NINJA - MASTER vredan čak 500 dinara!

POPUNITE ČITKO - ŠTAMPANIM SLOVIMA NARUDŽBENICA

Ovim NEOPOZIVO naručujem sledeće džepne knjige (zaokružite brojeve ispred knjiga koje naručujete):

1. "NINJA-DUH BESMRTNOSTI"..... 380 din.
2. "BRUCE LEE ZAUVEK"..... 400 din.
3. "LETNJI NINJA-TRENING"..... 500 din.

Navedene cene (plus oko 15 din. za otpaknuhinu koju uzima pošta) plaćate poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime

Ulica

Broj sprat stan

Poštanski broj mesto

Ova narudžbenica važi
do 31. maja 1992.

Nашu adresu ne ispisujte rukom
već isecite i zalepite ovu adresu:

BIS

Biblioteka
istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 NOVI-BEOGRAD 27

BUDITE BOLJI OD NINĐI!

SAMPIONSKI KARATE TICKY DONOVAN

"Da! I od NINĐI sam bolji ja!" I vi ćete to moći reći, ako kupite knjigu **SAMPIONSKI KARATE**. Super-luksuzna knjiga, super-trener svetskih šampiona kao autor. Uz pomoć **Tiki Donovan** od učenika do šampiona! Od učničkog do majstorskog pojasa!

Sadržaj: Kratka istorija karatea, Karate u Japanu, Treniranje karatea (nalaženje dobrog kluba, pravilno ponašanje, vrste tehnika), Pripreme za treniranje (zagrevanje), Programi i vežbe za početnike (stavovi, udarci rukom, udarci nogom, blokovi), Program i vežbe (detaljno) za sve pojaseve do majstorskog, zatim: Sparingovanje, specijalni program za crni pojas, dopunsko vežbanje, rad sa fokuserima, rečnik najvažnijih karate pojmova (sa objašnjenjima)...

Knjiga **SAMPIONSKI KARATE** pisana je na najstručniji način, ali lako i razumljivo. Fotografije su najkvalitetnije, ima ih oko 500!!!

Knjiga **SAMPIONSKI KARATE** štampana je na finom papiru, sa tvrdim super-kolor korica, na 160 strana. Izgleda zaista šampionski, luksuzno!

20 MILIJARDI KUPCIMA

U svakoj knjizi **SAMPIONSKI KARATE** naći ćete poseban, specijalno obeležen kupon sa nagradnim brojem. Kupon pošaljite odmah i očekujte jednu od nagrada u ukupnoj vrednosti od **20 STARIH MILIJARDI!**

Nашu adresu ne ispisujte rukom već isecite i zalepite ovu:

Redakcija
lista
"CRNI POJAS"
Generala
Ždanova 28
11000 BEOGRAD

NARUDŽBENICA "NINĐA"

Ova narudžbenica važi do 31. maja 1992.

POSLEDNJI PUT PO STAROJ CENI !!!

Ovim nepozivo naručujem luksuznu knjigu **SAMPIONSKI KARATE** po ceni od 480,00 dinara + PTT troškovi. Za članove kluba čitalaca **"Crnog pojasa"** (**BRUS LI/NINĐA KLUB**) cena je 30% niža i iznosi: 350,00 dinara + PTT troškovi.

Prezime i ime _____

Ulica i broj, sprat, stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Samo za članove - broj članske karte **BRUS LI/NINĐA KLUBA:** _____

SPORT MONTEX

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine

Telefon: 032/711-170
714-163
Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3
Pošt. fah 63
32300 GORNJI MILANOVAC

Devizni cencovnik:

NINDA I KUNG FU ODELA
120 - 155 - - - - - 61,- DM
160 - 175 - - - - - 66,- DM
180 - 200 - - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE
140 - 155 - - - - - 21,- DM
160 - 175 - - - - - 22,- DM
180 - 195 - - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM
DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM
NUNČAKE - - - - - 13,- DM
TONFA PALICA - - - - - 9,- DM
KAMA - - - - - 7,- DM
ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM
META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISKLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

HIT KNJIGE HIT KNJIGE HIT KNJIGE

NARUDŽBENICA

Neopozivo naručujem knjige pod rednim brojem

a) 1 2 3 4 po ceni od 320,00 din. pojedinačno ili
b) komplet po ceni od 1280,00 din.

Sumu od din. umanjenu za 20% i troškove poštarine
platću prilikom preuzimanja pošiljke.

Ime i prezime

Ulica i broj

Broj pošte i mesto

datum

potpis naručioca

Erik Van Lustbader

RATNIK ZALASKA SUNCA PLIĆACI NOĆI DAI-SAN POD BLEDIM MESECOM

Tetralogijao heroju, Ratniku zalaska sunca.

Ovo su, inače, **prve** knjige
koje je napisao Erik Van Lustbader, pre serije
svetskih bestselera Ninda, Miko, Crno srce i dr.

Broširano, latinica, cena pojedinačno 320,00 din.
cena kompleta 1280,00 din.

NIP DEČJE NOVINE
32300 Gornji Milanovac
- prodaja knjiga -

USKORO i najnoviji
roman **OČI ANĐELA**